CÂINII RĂZBOIULUI

JO DEXTER

Moarte la Veneția

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

JO DEXTER

MOARTE LA VENEŢIA

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
1999

CAPITOLUL I

Lustrele străluceau orbitor în sala de recepţie a palatului contesei Goldoni. Mulţimea invitaţilor se înghesuia în jurul unui bufet imens încărcat cu de-ale gurii, în spatele căruia o armată de chelneri în livrea albă destupa într-o veselie sticle de şampanie. O mică orchestră, instalată sub o frescă mare care reprezenta „Cucerirea Constantinopolului”, interpreta valsuri lente. Încă nu dansa nimeni. Trebuia mai întâi ca alcoolul să încălzească spiritele.

Mark Ashby îşi plimbă privirea ostenită asupra invitaţilor. Femeile aveau rochii lungi, împodobite ca nişte brazi de Crăciun. Bărbaţii purtau smokinguri. În sală plutea o aromă de havană şi de parfum de lux. Toată elita Veneţiei se afla acolo, fiecare încercând să-şi înşele cât mai bine duşmanul.

Mark Ashby îşi croi drum până la uşa de sticlă care dădea spre terasa ce domina Grand Canal. Se sprijini cu coatele de balustradă ca să soarbă liniştit whisky-ul pe care îl ceruse adineauri şi să treacă în revistă situaţia.

Faţa lui masivă de ţăran solid din Middle West, de unde se trăgea, se încorda în mod aproape dureros. Misiunea sa de simplu agent de supraveghere pentru CIA se transforma într-un coşmar. În mai puţin de trei săptămâni se deschidea Congresul Europei Unite la care luau parte miniştrii Comunităţii celor Doisprezece şi, în calitate de invitat extraordinar, vicepreşedintele Statelor Unite, Wallace Kensington.

Mark Ashby fusese trimis la Veneţia în urmă cu o lună, ca să se asigure că nu se întrezărea nimic suspect înainte de sosirea marilor mahări ai politicii. Or totul era suspect. Totul şi nimic. Adică se afla încă în stadiul intuiţiilor, fără să dispună de nimic solid şi tangibil, dar presimţea ce era mai rău. Ancheta lui semăna într-un fel cu acele străduţe ale frumoasei şi sinistrei Veneţii care te împingeau brusc în apă fără să fii prevenit.

Pe scurt, înota!

Şi înotul lui ducea la fund.

Se sprijini cu coatele de balustradă şi scoase din buzunarul smokingului un pachet de Cucky aproape gol. Puse o ţigară între buze, aprinse un băţ de chibrit şi trase cu sete. Briza încărcată de mirosul dezgustător al lagunei i se părea şi mai apăsătoare în acea seară.

Serviciul Acţiune pentru Lupta Antiteroristă din care făcea parte se baza pe el, iar el nu era la înălţimea sarcinii. Era obligat să recunoască acest lucru. Gândul că poate era terminat îl deprima. În cei cincisprezece ani de misiuni în Europa şi în Orientul Mijlociu, rezolvase toate cazurile dificile. Oraşul acesta îi aducea ghinion. Se ducea încet la fund ca şi el. Se împotmolea.

Ashby îşi goli cu febrilitate paharul fără să-şi poată alunga crisparea din stomac.

În spatele lui şerpuia nonşalant Grand Canal. Câteva gondole treceau leneş, legănându-şi felinarele care luminau apa neagră. În depărtare, domul bazilicii de la Salute se contura pe cerul încercuit de ceaţă. O lună „parţială” răsărea şi urca în spaţiu ca o paranteză deschisă.

*

* *

— Eşti tare morocănos, Ashby. Ceva probleme?

Omul de la CIA tresări. Edward Frampton se uita la el cu ochii mari şi sprâncenele ridicate. Acel bărbat mic şi îndesat, chel, era viceconsulul ambasadei americane. Ashby îl dispreţuia cordial pe acest conţopist arivist şi ipocrit, dar era obligat să colaboreze cu el. Ambasada folosea drept sediu-releu cu Washingtonul şi mesajele, în ambele sensuri, treceau prin telexul diplomatic.

— Nici un mesaj pentru mine? mormăi Ashby.

Frampton scuturǎ din cap apoi schiţă un zâmbet.

— Vrei să auzi umila mea părere? Surmenajul îţi joacă o festă urâtă, Ashby. Adulmeci crocodili acolo unde nu sunt decât peşti roşii. Mă aflu în post la Veneţia de trei ani. Cunosc fauna asta mai bine decât tine şi...

Agentul american simţi un val de căldură. Ce-l împiedica să-l strivească pe acel avorton, acea legumă de birou stupidă şi limitată?

— Auzi, zise el cu voce care tremura de mânie, fiecare cu treaba lui! Mă aflu aici pentru un motiv precis: să asigur securitatea vicepreşedintelui Statelor Unite! *Atâta* vreme cât în mintea mea va stărui o îndoială, voi adulmeca toate colţişoarele acestui oraş.

Frampton îi răspunse cu un aer semeţ şi complezent:

— Tare mi-e teamă că ai ajuns în momentul în care e mai bine să părăseşti meseria asta. Speram să ne înţelegem, dar...

Omul de la CIA nu-şi putu reţine gestul. Îl apucă pe diplomatul durduliu de reverele hainei şi îl trase cu violenţă spre el ca să-i spună în faţă:

— Domnule Frampton, să nu mai spui niciodată asta că altfel îţi pocesc portretul!

Frampton se făcu alb la faţă. Un grup de invitaţi urmăreau scena cu mirare din sala de recepţie. Printre ei, Mc Pherson şi Carpenter, cei doi ataşaţi ai ambasadei devotaţi lui Frampton.

Omul de la CIA îi dădu drumul. Se compromisese în mod grav. Probabil că va fi trimis înapoi în Statele Unite şi i se va repartiza o treabă de tot rahatul în subsolul clădirii serviciului secret. CIA nu aprecia deloc astfel de gafe.

Viceconsulul se dădu doi paşi înapoi şi îşi aranjă cu nervozitate papionul. Mc Pherson şi Carpenter se repeziră să-l susţină.

— Mâine voi trimite un raport despre purtarea ta inadmisibilă! izbucni Frampton. Vei plăti pentru asta!

Ashby se blestemă în gândul lui pentru că-şi pierduse controlul. Ce se întâmpla cu el? La dracu', poate că era adevărat că trebuia să se retragă! Totuşi zise cu o ultimă tresărire de mândrie:

— Chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face, domnule Frampton, această reuniune va fi anulată. Îmi pare rău pentru prestigiul pe care l-ai fi câştigat. Am strâns destule dovezi ca să conving Departamentul de Stat...

În acel moment pe terasă îşi făcu apariţia contesa Goldoni. O femeie de o frumuseţe strălucitoare căreia era imposibil să-i dai o vârstă. Averea o punea la adăpost de semnele obişnuite ale îmbătrânirii. Faţa ei netedă şi tot timpul bronzată avea forma unui oval perfect. Părul ei negru şi vaporos scotea şi mai mult în evidenţă strălucirea limpede a ochilor verzi. Ochi care în acel moment însă aruncau fulgere ucigaşe.

— *Signori!* Mă faceţi de ruşine! Grosolănia voastră este o insultă adusă ospitalităţii mele!

Ashby se apropie de ea.

— A fost vina mea, *signora.* Vă rog să mă iertaţi.

Orchestra, care se oprise un moment, începu cu timiditate o melodie de jazz. Imediat izbucni zarva vocilor care comentau incidentul, iar privirile se întoarseră treptat în altă parte.

Omul de la CIA se uită în urma diplomatului şi a acoliţilor săi care se depărtau, nu mai înainte ca Frampton să-i fi aruncat o privire încruntată peste umăr.

— Voi ruga să fie chemată o barcă-taxi, îi zise Ashby frumoasei veneţiene.

Aceasta nu răspunse, ci luă două pahare de şampanie de pe tava unui chelner care trecea prin apropiere şi îi întinse unul. Îşi

regăsise zâmbetul obişnuit.

Ashby se uită la ea puţin mirat. Temperamentul contesei era bine cunoscut. Nu-i tolera pe cei care stricau dispoziţia. Viaţa ei era dedicată veseliei şi frumuseţii şi nu se încurca cu astfel de inoportuni.

— Presupun că preocupările dumitale sunt de ordin... top-secret, zise ea apropiindu-se de el.

Americanul nu se putu abţine să nu arunce o privire în decolteul contesei. Doi sâni grei cu sfârcuri agresive umflau maiestuos pânza de muselină neagră şi, mai jos, şoldurile înguste păreau agitate de un fel de ruliu interior fascinant.

Ashby înghiţi în sec şi răspunse:

— Mi-e teamă că da, contesă. Eu şi domnul Frampton am avut unele divergenţe de opinie.

— Presupun că e cumplit să trăieşti tot timpul ca un seif? Armura dumitale nu are chiar nici o breşă?

Ashby ridică din sprâncene.

— O breşă?

Tulburătoarea veneţiană îl privi cu un aer provocator.

— O breşă prin care să se poată strecura plăcerea...

Americanul zâmbi cu stângăcie.

— Fiecare are slăbiciunile lui.

Cufundându-şi privirea incandescentă în cea a americanului, contesa argumentă cu o voce suavă:

— Consideri plăcerea o slăbiciune? Dumnezeule, *signor,* mă dezamăgeşti.

Ashby luă o gură de şampanie fără să-şi ia ochii de la ea. Cămaşa i se lipea de piele. Femeia aceea îl înnebunea. Aproape că uitase de incidentul cu Frampton şi de cascada de consecinţe dezastruoase care cu siguranţă că avea să urmeze.

Parfumul ameţitor al contesei îl lovi în faţă în valuri călduţe. Cum era posibil să se intereseze de el?

Niciodată nu-i trecuse prin minte că ar fi putut face dragoste într-o zi cu o femeie de o asemenea clasă...

O trupă de zburdalnici, deghizaţi în costume de arlechini, pe cap cu tricornuri şi mascaţi, îşi făcea o intrare zgomotoasă în sală, agitând tamburine. Ashby se uită la ei cum fac un fel de horă în jurul estradei pe care se afla orchestra. Îl căută cu privirea pe Frampton dar nu-l zări. Mc Pherson şi Carpenter păzeau bufetul! Oare diplomatul se şi dusese la ambasadă ca să scrie despre el un raport incendiar?

Contesa probabil că îi citi gândurile.

— Nu te mai gândi la asta, *signor* Marco... Oricine îşi poate pierde sângele-rece. Marco te cheamă, nu-i aşa?

El răspunse cu o mişcare a capului apoi aprinse ţigara pe care o pusese în colţul gurii. Tresări când frumoasa veneţiană îi zise cu jumătate de glas:

— Marco. Ca Leul din San Marco...

Era cu neputinţă să treacă de ecranul ochilor ei profunzi şi misterioşi, dar felul în care îşi lăsase fraza neterminată îl făcuse se tresară instantaneu pe omul de la CIA. Până atunci, singura pistă serioasă în legătură cu complotul terorist îl dusese la acest Leu de aur, emblema lui Marco, sfanţul protector al Veneţiei şi semnul de raliere al unei organizaţii care încă nu figura în dosarele CIA.

Mirat la culme, americanul sondă din nou privirea contesei. Zadarnic. Ea schiţă atunci un zâmbet maliţios şi o scânteie se aprinse în pupilele ei.

— *Signor* Frampton nu te ia în serios. Mă înşel? Nu crede în existenţa complotului lui San Marco.

Contesa continuă fără să aştepte răspunsul:

— Greşeşte. Greşeşte amarnic.

O undă electrică traversă creierul americanului. Buzele senzuale ale veneţienei i se părea deodată că sunt cele ale Adevărului care i se dezvăluia.

— Ce ştii?

Italianca ridică paharul de şampanie şi bău o gură. Degetele ei extraordinar de fine şi de delicate, de o paloare de fildeş, care scoteau în evidenţă lacul albastru al unghiilor, se crispară uşor în jurul paharului de cristal.

— Ştiu tot ce vrei să afli, zise ea lent. Apartamentul meu se află la etajul doi. Vino acolo peste zece minute.

Americanul rămase ţintuit locului, urmărind cu privirea acea creatură de nepătruns care se pierdea printre invitaţi ondulându-şi şoldurile.

Poate că va găsi mijlocul de a închide gura viceconsulului Edward Frampton şi cu aceeaşi ocazie va obţine dovezi solide pentru şeful Secţiei de Luptă Antiteroristă.

Mark Ashby se întoarse şi privirea lui se pierdu în zare, spre luminile podului Rialto care se întindea peste Grand Canal. Se uită la ceasul de la mână, scoase ultima ţigară din pachet şi o puse în colţul buzelor. Zece minute... Făcu un cocoloş din pachetul gol pe care îl trimise cu un bobârnac în apa neagră. Pe buze îi apăru un zâmbet. Cine spusese că era un om sfârşit?

Şansa surâde totdeauna vechilor combatanţi de felul lui.

Nu o văzu pe contesă schimbând câteva cuvinte cu doi arlechini având pe faţă măşti albe, după care ieşi pe uşa mare de lemn sculptat care se deschidea spre scara interioară.

Omul de la CIA urcă două câte două treptele de marmură roz. Ajuns pe palierul de sus, americanul descoperi un culoar întunecos cu pereţii plini de nenumărate portrete. Toţi erau tipi cu perucă şi gulere de dantelă. Probabil că erau simpaticii strămoşi ai contesei Goldoni. În fundul coridorului strălucea o lumină palidă care părea că vine de la o uşă întredeschisă.

Se opri o clipă şi ascultă cu atenţie. Nici un zgomot. Totuşi era stăpânit de un presentiment ciudat. Îşi descheie haina şi desfăcu mica curea care bloca pistolul Beretta din tocul de piele. Scoase arma. Contactul cu metalul rece îl mai linişti. Înaintă încet pe lângă perete. De fiecare parte a culoarului se profilau uşi în dunga de lumină care străpungea penumbra la vreo cincisprezece metri în faţa lui. Nu putea să ştie dacă erau încuiate sau nu.

În momentul în care ajunse la jumătatea drumului, un foşnet abia perceptibil îl făcu să se oprească. Se aflase de multe ori în situaţii asemănătoare ca să ştie că cea mai mică percepţie a simţurilor sale îi putea salva viaţa.

Ashby îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă câteva secunde. Ochii i se obişnuiră treptat cu întunericul şi cercetă cu atenţie cele două uşi care se deschideau la dreapta şi la stânga, aflate la mai puţin de un metru de el. Uşile erau deschise şi încăperile cufundate în întuneric.

Înaintă uşor vreo treizeci de centimetri. Lovi cu umărul marginea unei rame care se mişcă hârjâind uşor peretele. Era vorba de portretul unui bătrân îngrozitor, cu obrajii căzuţi, ai cărui ochi luceau în mod sinistru.

Omul de la CIA trase piedica armei; strânse şi mai tare în palma umedă mânerul pistolului. Nu se putea înşela. Acea furnicătură caracteristică pe care o simţea în ceafa îi anunţa un pericol iminent. Era pândit de unul sau mai mulţi indivizi, ascunşi în penumbră.

Să-i fi întins contesa o capcană? Să fi fost chiar ea în pericol?

Înaintă încă vreo douăzeci de centimetri. Dreptunghiul de umbră al uşii situate în faţa lui se deschidea ca un puţ fără fund. Totuşi nimic nu mişca. Atunci aruncă o privire peste umăr...

O masă albă ţâşni din întuneric şi se repezi asupra lui. Abia avu timp să zărească un braţ de arlechin care se ridica, apoi un

pumn strâns din care ieşea o lamă lungă şi curbată.

Pumnalul îi intră în gât mai înainte de a fi putut să tragă. Printr-o ceaţă roşie, americanul văzu a doua mască albă cu un zâmbet încremenit care venea spre el. Simţi o arsură cumplită. O a doua lamă de cuţit îi pătrunsese în stomac. Picioarele nu-l mai susţineau. Sângele îl sufoca. Nu mai reuşi să ţipe.

Murise.

Mânerul pumnalului care îi fusese implântat în gât era împodobit cu un mic blazon aurit reprezentând leul sfântului Marco.

CAPITOLUL II

Hank Frost stătea leneş întins pe pat, în camera sa de la etajul doisprezece de la Barbizon Plaza, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din New York. Îmbrăcat doar cu un halat de casă larg, cu ziarul pe piept, omul care era poreclit Mercenarul se lăsa purtat pe aripile unui *farniente* binemeritat.

Zâmbi. Bess se întorcea de la Toronto peste trei zile, şi se înţeleseseră ca după acest reportaj să se întâlnească la New York ca să petreacă împreună o săptămână. Se văzuseră foarte puţin în cursul ultimelor trei luni, fiecare străbătând lumea în altă direcţie, de aceea Mercenarul era nerăbdător s-o strângă în braţe.

Îşi potrivi banta de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng şi se întoarse spre pachetul de Camel mototolit de pe noptieră. Vârî o ţigaretă strâmbă în colţul gurii şi o aprinse cu vechea brichetă Zippo, trăgând primul fum de dimineaţă. Cel mai bun.

Suspină de plăcere şi lăsă să-i cadă la loc capul pe pernă, suflând fumul spre tavan. Ochiul său clipi în bătaia unei raze de lumină care se strecura prin storul lăsat. Frost se gândi la fericirea liniştită de a nu avea nimic de făcut.

În acel moment sună telefonul. Ridică receptorul şi auzi cu stupoare vocea lui Michael O'Hara:

— Salut, artistule! Sper că nu te-am trezit. E aproape ora prânzului. Închipuie-ţi că tocmai am aterizat la La Guardia!

Frost simţi în cameră suflul unui vânt rău prevestitor. Nimeni în afară de Bess n-ar fi trebuit să ştie unde se află. Probabil că O'Hara răsturnase cerul şi pământul ca să dea de el. Or, dacă agentul cel mai eficace al Grupului de Acţiune Specială pentru Lupta Antiteroristă îşi dădea atâta osteneală, asta înseamnă că nu e lucru curat.

— Cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla în dimineaţa asta era să-ţi aud glasul, amice, bombăni Mercenarul.

— Eram sigur c-o să-ţi facă plăcere, zise rânjind agentul FBI. Te invit la dejun, OK?

— Mai bine la micul dejun! Accept, cu condiţia să-mi promiţi că nu-mi vei strica vacanţa.

Urmă o scurtă tăcere la celălalt capăt al firului, apoi O'Hara zise cu prudenţă:

— În vremurile astea nu trebuie să juri pentru nimic. Trec cam peste o oră să te iau de la Plaza. Atâta fac de la aeroport. Ne întâlnim în hol. Îmi pare al naibii de bine că te voi vedea, nenişorule!

— Plăcerea e de partea ta! mormăi Frost.

Închise şi strivi furios ţigara în scrumieră. În calitate de agent contractual al CIA, Frost lucrase de multe ori cu Michael O'Hara şi cei doi bărbaţi deveniseră prieteni, chiar dacă se înţepau tot timpul. Omul de la FBI, specialist în probleme teroriste, colabora în mod strâns cu Greg DePaul de la CIA. În multe cazuri care ţineau direct de competenţa lui, depăşea deci cadrul funcţiilor sale şi acţiona pe teritoriu străin. În astfel de cazuri, O'Hara căpătase obiceiul supărător de a face apel la Mercenar...

Iată de ce Frost vedea cu ochi răi sosirea inoportună a roşcovanului irlandez. În orice caz, era hotărât să nu se lase prins în cine ştie ce chestie nasoală. Avea o sumă frumuşică pusă deoparte. Nici nu se gândea să se lipsească de bucuria de a o reîntâlni pe Bess. La New York puteai să faci o mulţime de lucruri excitante.

Scoase altă ţigară din pachet şi văzu că era ultima. Aruncă ziarul şi se ridică. Central Park se întindea la picioarele lui, cu copacii mari cărora toamna le îngălbenea frunzele şi lacul în oglinda căruia se reflecta soarele. Aplecând capul într-o parte pentru ca flacăra brichetei să nu-i pârlească mustaţa, Frost îşi zise că totuşi îi părea bine să-l revadă pe vechiul lui amic O'Hara.

*

* *

Agentul special FBI alungă cu un gest agasat fumul pe care Mercenarul i-l sufla în nas. Chelnerul tocmai aşezase în faţa lui un biftec lung de treizeci de centimetri şi Frost îi strica toată plăcerea.

— Politeţea cea mai elementară, începu el...

Frost îi tăie vorba:

— Bine, bine. Nu te mai porni. Am înţeles. Domnul are nările delicate!

Roşcovanul se uită cu un zâmbet satisfăcut cum stinge ţigara şi se apucă imediat de mâncat. Frost nu avea în faţă decât o simplă ceaşcă de cafea şi o chiflă. Localul, situat în colţul Străzii 63 cu Second Avenue, era destul de populat. O'Hara îl alesese înadins.

— Unde rămăsesem?

Frost ridică din sprâncene.

— Tu vorbeai, nu eu. Te ascult ca să nu ai impresia că ai făcut deplasarea de pomană, dar vreau să-ţi spun dinainte că sunt în vacanţă. O vacanţă adevărată şi...

Michael O'Hara îl opri cu un gest al mâinii. Înghiţi o bucată de carne, bău o jumătate de pahar de vin roşu de California şi zise:

— O clipă, nenişorule. Îţi voi face nişte dezvăluiri trăsnet.

— Mda, poate. Numai că n-am nici un chef să fiu trăsnit!

— Poţi să fii un moment serios?

Frost tăcu. De fapt, era foarte supărat pe Bess. Ea trădase secretul. O'Hara reuşise să dea de ea la telefon, prin intermediul agenţiei de ştiri pentru care lucra ca reporter independent. Ticălosul invocase raţiuni de stat imperioase şi obţinuse de la ea ceea ce dorea. Bess cunoştea foarte bine mintea şireată a roşcovanului gata la orice fraiereală când voia să-l angajeze pe Mercenar într-o treabă nasoală. Era un caz de înaltă trădare pentru care avea de gând s-o facă să plătească scump...

— Mă asculţi?

— Sunt numai urechi, zise Frost amestecând în cafea. OK, un agent CIA a fost găsit mort într-un canal din Veneţia. Ce e uimitor în asta? Trotuarele sunt foarte înguste în acel oraş!

Agentul FBI nu păru că gustă gluma. Se încruntă, puse jos furculiţa şi-şi trecu o mână prin chica deasă suspinând.

— Mark Ashby avea drept misiune să sondeze terenul înainte de vizita oficială a vicepreşedintelui acolo. Poate că ştii şi tu că miniştrii comunităţii europene trebuie să se întâlnească la Veneţia...

Frost bătu uşor cu degetele în pachetul de Camel abia început. Era clar că suporta destul de greu abţinerea de la drogul preferat: nicotină.

— N-am mai deschis un ziar de două săptămâni. După câte ştiu, guvernul nostru nu face parte din Europa. Ce caută acolo Wallace Kensigton?

O'Hara tăie o bucată mare din biftec, o vârî în gură şi începu s-o mestece voinicеşte, după care o înghiţi cu vădită satisfacţie.

— Statele Unite au contribuit substanţial la restaurarea aşa numitului *Pala d'oro*, tezaur cu care se mândreşte Veneţia şi bijuterie a artei bizantine, un altar de aur de o valoare inestimabilă. Un fel de contribuţie la restaurarea patrimoniului european. Pe scurt, chestia asta îşi va relua locul în bazilica San Marco. Cam pentru celebrarea acestui eveniment se întâlnesc acolo miniştrii comunităţii. Vicepreşedintele Statelor Unite va profita ca să semneze cu Italia un acord pentru implantarea unei

baze de rachete cu rază lungă de acţiune undeva în Sicilia. Mă urmăreşti?

Frost îşi netezi cu grijă hăţişul negru al mustăţii.

— Vag. Dar nu văd unde vrei să ajungi.

— Răbdare, Ajung în miezul problemei.

Agentul FBI înghiţi altă bucată de carne pe care o expedie imediat în stomac, apoi continuă:

— Mark Ashby era un expert în probleme teroriste pentru sudul Europei. Eu l-am format înainte de a-l da lui Greg DePaul...

— N-aş zice că e mare chestie! zise ironic Mercenarul.

Ochii de un albastru verzui ai lui O'Hara se întunecară.

Frost zâmbi maliţios. Bău o gură de cafea călduţă şi aşteptă urmarea.

— DePaul a primit câteva telexuri de la Ashby via ambasada din Veneţia în cursul ultimei luni. După părerea lui, un grup terorist intitulat Leul de Aur ar proiecta să atenteze la viaţa lui Wallace Kensington. Din păcate, a murit fără să fi avut timp să ne transmită dovezi solide. Numai ipoteze şi frânturi de informaţii. Nimic concret ca să te poţi orienta. Greg DePaul a alertat totuşi Departamentul de Stat. Dar ei nu pot să anuleze călătoria vicepreşedintelui doar pe baza unor simple presupuneri. Zvonurile unor atentate teroriste sunt ceva obişnuit în Europa, fie că e vorba de Italia, de Franţa sau de Germania.

Mercenarul ridică mirat din sprâncene şi întrebă:

— OK, dar de ce să rişte?

O'Hara devoră ultima bucată de biftec. Îşi şterse buzele cu şerveţelul şi răspunse:

— Miza acestei întâlniri este esenţială. Guvernul nostru are nevoie de susţinere din partea comunităţii europene care a devenit bănuitoare faţă de noi după intervenţia puşcaşilor marini în Liban. În plus, din punct de vedere strategic, instalarea acestei baze de rachete în sudul Italiei poate să fie determinantă pentru continuarea negocierilor noastre cu Libia şi Iranul.

— E voie? întrebă Frost vârându-şi o ţigară în colţul gurii.

Agentul FBI dădu din cap.

— La urma urmelor, e vorba de plămânii tăi. Faci ce vrei cu ei.

— Mersi, doctore.

Mercenarul aprinse ţigara şi trase cu plăcere fumul. Apoi se sprijini cu spatele de speteaza scaunului, mijind ochii de satisfacţie.

— Cine sunt leii ăştia de aur?

O'Hara dădu din umeri.

— Habar n-am. N-avem nici o informaţie despre ei. Probabil că sunt nou veniţi în galaxia teroristă. Cunoşti Veneţia?

— Puţin.

— Leul de Aur este simbolul principal al sfântului Marco, al cărui mormânt se află în bazilica cu acelaşi nume...

— Şi în piaţa cu acelaşi nume, corect?

Michael O'Hara dădu din cap.

— Corect, nenişorule.

Frost dădu din cap dubitativ şi zise:

— Şi asta e tot ce ştiţi? E normal să nu fiţi luaţi în serios la Departamentul de Stat.

Agentul special îşi încruntă sprâncenele roşcate.

— Uiţi că un agent CIA a fost asasinat cu o mulţime de lovituri de pumnal înainte de a fi aruncat într-un canal.

Obiecţia nu-l tulbură pe Mercenar.

— Există o mulţime de motive pentru lichidarea unui agent de informaţii, ştii foarte bine asta, Mike. Pista e foarte subţire. Chiar şi Sherlock Holmes te-ar trimite la plimbare...

O'Hara goli paharul cu vin şi zise suspinând:

— N-am nici cea mai mică intenţie de a mă adresa lui.

Frost ridică mâna în semn de protest.

— Nu te grăbi. Te-am anunţat că sunt în vacanţă! Bess nu mi-ar ierta-o niciodată.

Roşcovanul schiţă un zâmbet şiret. Împinse deoparte farfuria şi-şi încrucişă mâinile în faţă.

— Lasă-mă să termin, nenişorule. Îţi atrag atenţia că încă nu ţi-am cerut nimic.

— Te cunosc de parcă eu te-aş fi făcut, Mike. Metodele tale sunt la fel de discrete ca o turmă de elefanţi care traversează un magazin de porţelanuri.

O'Hara redeveni brusc serios şi continuă:

— Singurul indiciu pe care îl avem este un carnet găsit la hotelul la care a stat Mark Ashby. Un nume: Gordon Young. Or, Gordon Young se află acum în închisoare în New Jersey. A obţinut o decizie de neîncepere a urmăririi penale. Peste trei zile va fi liber ca pasărea cerului.

— Cine e tipul ăsta?

— Un glorios veteran din Vietnam. Expert în explozibili. Serviciile de securitate de pe aeroportul Kennedy au pus mâna pe el în urmă cu două luni la coborârea din avion. Se întorcea de la Milano şi avea cu el o valijoară cu aproape o sută de mii de dolari. De la o vreme era bănuit că ajuta acţiunile teroriste din

Europa. Totuşi nu s-a putut dovedi nimic şi păsărică va ieşi din colivie. Totuşi e foarte ciudat că Ashby menţionează numele lui, nu?

Mercenarul se strâmbă evaziv.

— Nu zic că nu. Aţi făcut o anchetă asupra persoanelor pe care le frecventează acest domn Dinamită?

— Câţiva oameni de-ai mei s-au ocupat de anturajul său. Deocamdată nimic. E un lup singuratic care nu rămâne niciodată multă vreme în acelaşi loc. Relaţiile vagi pe care le întreţine cu vechii prieteni ai armatei par pur anodine.

— Urmăriţi-l la ieşirea din închisoare, propuse Frost cu un ton degajat.

O'Hara se încruntă.

— Crezi că nu m-am gândit şi eu la asta?

Mercenarul zâmbi.

— Ba da, fireşte. Ştiu că ai citit romanele cu Sherlock Holmes!

Chelneriţa, o blondă drăguţă în minijupă, veni să debaraseze masa şi îi aruncă lui Frost o ocheadă îndrăzneaţă. Acesta îi răspunse clipind de mai multe ori. O'Hara comandă cafea pentru amândoi şi, imediat ce fata se depărtă, continuă:

— Aş vrea ca tu să te ocupi de asta.

Frost, care urmărea cu privirea fundul zvăpăiat al chelneriţei care se deplasa prin labirintul meselor, răspunse cu un aer tâmp:

— Cum vrei tu, amice. Cu cea mai mare plăcere!

— Doamne, nenişorule! Eu îţi vorbesc de lucruri serioase! zise omul de la FBI.

Frost întoarse lent capul. Trase o ţigară din pachet şi o puse între buze. Scânteia ştrengărească îi dispăruse din privirea care deveni imediat rece. Apropie flacăra brichetei Zippo de capătul ţigării şi zise cu o voce neutră:

— Nici nu mă gândesc să-mi anulez vacanţa, Mike. Îmi pare rău. Ai o armată de inşi care îţi sunt devotaţi trup şi suflet şi sunt gata la orice pentru o mică avansare. Nu înţeleg ce amestec aş avea eu în povestea asta.

O'Hara se aplecă spre Mercenar, cu coatele sprijinite pe masă.

— Să jucăm cu cărţile pe masă, nenişorule. DePaul mi-a încredinţat cazul Leului de Aur. Marii şefi ai CIA se spală pe mâini. Dosarul e închis în mod oficial. Departamentul de Stat a primit un raport dur din partea ambasadei din Veneţia despre comportarea lui Mark Ashby. L-ar fi bruscat fizic pe viceconsul în timpul unei recepţii. Probabil din cauza abuzului de băutură. Viceconsulul îl acuză pe Ashby că suferă de spionită acută şi că e

bun de trecut pe linie moartă.

Frost urmări cu privirea un rotocol de fum care se înălţa spre tavan şi zise:

— Nu e foarte frumos să murdăreşti memoria unui agent. În orice caz, a fost trecut pe linie moartă!

Roşcovanul îşi masă gânditor bărbia.

— Am consultat dosarul viceconsulului, Edward Frampton. Ireproşabil. Un diplomat exemplar. Cunoscut pentru simţul măsurii şi circumspecţia în orice situaţie. Fiind înainte la post în Teheran, el a fost de mare ajutor în cadrul tranzacţiilor pentru eliberarea ostaticilor americani. La Veneţia se află de trei ani.

A urmat un moment de tăcere în care cei doi bărbaţi s-au uitat unul la celălalt. Apoi O'Hara a zis:

— Trebuie să mă ajuţi. Nu pot să pun pe nimeni din serviciul meu să se ocupe de treaba asta fără să nu mi se dea peste mână. Îţi cer doar să-l urmăreşti pe acest Gordon Young timp de câteva zile. Dacă acest complot există cu adevărat şi dacă e amestecat în el, va trebui să intre în contact cu elemente din organizaţia Leul de Aur. Am vorbit despre asta cu DePaul, bineînţeles. Nici nu vrea să ştie nimic. Cu alte cuvinte, ar fi tare mulţumit dacă ai putea rezolva situaţia.

Trăsăturile Mercenarului se înăspriră.

— Nici vorbă, amice. Momentele mele de linişte sunt prea rare ca să...

Chelneriţa se întoarse cu cafeaua. Frost o dezbrăca pur şi simplu din priviri şi fata roşi.

— Frost? zise agentul FBI.

Acesta răspunse fără să-şi ia ochii de la chelneriţă:

— Ţi-am spus, bătrâne, Bess mi-ar purta pică dacă i-aş face una ca asta.

Chelneriţa le umplu ceştile şi le întoarse spatele.

Roşcovanul zâmbi în colţul gurii.

— Eu cred că-ţi va purta pică din alte motive. Vrei să-i povestesc cum te uiţi după micile chelneriţe?

Mercenarul dădu din umeri.

— Ştii foarte bine cum funcţionează relaţia noastră. Ea se află la un capăt al lumii când eu mă aflu la celălalt. Fiecare avem aventuri trecătoare. E un subiect pe care nu-l mai discutăm. Avem alte preocupări şi o mulţime de lucruri nemaipomenite de făcut când ne întâlnim în cele din urmă. Tocmai din acest motiv n-am să te las să compromiţi întâlnirea noastră.

O'Hara îşi muşcă buza de jos. În ochii lui se aprinse o fracţiune

de secundă o scânteie de maliţiozitate.

— Tocmai, nenişorule. I-am explicat pe ocolite situaţia imposibilă în care mă aflu. A fost de acord cu mine că eşti omul indicat pentru această misiune. Pentru că reportajul nu s-a terminat, va sosi la New York cu o întârziere de câteva zile. Ca să poţi avea timp să...

Frost se ridică pe jumătate şi se aplecă spre roşcovan, cu privirea furioasă.

— Ticălosule! Frate vitreg!

O'Hara îl temperă cu un gest al mâinii.

— Dat fiind că nici o legătură de familie nu ne uneşte, ascultă mai bine condiţiile...

Frost se aşează la loc, furios, şi agentul federal continuă:

— Casa de bani secretă a FBI-ului îţi oferă cocheta sumă de treizeci de mii de dolari... pentru început.

De ciudă, Frost muşcă din ţigara abia începută.

— Metodele tale...

— Ştiu, îl întrerupse O'Hara, o turmă de elefanţi într-un magazin de porţelanuri. Ce zici de asta?

Frost nu răspunse imediat. Îl cunoştea destul de bine pe agentul FBI ca să ştie că dacă începea să-şi bage nasul în povestea asta, nu mai scăpa. Pe de altă parte, chiar dacă nu avea o nevoie urgentă de dolari, o astfel de sumă nu era deloc demnă de dispreţ, iar dacă şi Bess făcea parte din complot, ca să aibă o ocupaţie...

— E ceva ce-aş vrea să-ţi intre bine în cap, focă bătrână! N-am să mă duc la Veneţia, OK? Îl urmăresc pe domnul Dinamită, încerc să-ţi dau câteva informaţii, dar după asta te descurci singur!

O'Hara dădu din cap fără să încerce să-şi ascundă profunda satisfacţie.

— Ştiam că...

— Oh, lasă gura! îi tăie vorba Mercenarul. Şi pentru că am acceptat angajamentul, nota mea de plată de la hotel îţi revine din oficiu.

Agentul FBI miji ochii şi întrebă:

— Ai nevoie de arme sau ţi-ai adus cu tine ce-ţi trebuie?

— Drept cine mă iei? Am terminat demult grădiniţa! Nu ies nicăieri fără echipament!

CAPITOLUL III

Mercenarul îşi demontase Browning-ul High-Power care acum zăcea bucăţele pe pat. Curăţa fiecare element cu ajutorul unei bucăţi de mătase, cu gesturi precise de profesionist obişnuit cu curăţirea armelor. Frost, căpitan la Beretele Verzi, rămăsese din acea perioadă cu disciplina soldatului care ştie că viaţa lui depinde de o chiulasă bine curăţată.

Îşi montă la loc arma favorită apoi introduse încărcătorul cu treisprezece cartuşe în loc de paisprezece cât putea să conţină. Asta era şmecheria lui. Resortul, mai puţin întins în acest fel, permitea o alimentare mai suplă.

Nu-şi părăsise camera de hotel din ajun. O'Hara îl sună în cele din urmă. Gordon Young primise o telegramă de eliberare chiar în acea dimineaţă şi avea să fie eliberat după-amiază. Stanford, în New Jersey era cam la o distanţă de o oră de mers cu maşina de la New York, iar un Ford LTD de culoare albastră, pus la dispoziţie neoficial de agentul federal, îl aştepta pe Frost în parcarea hotelului.

Mercenarul se uită la ceas şi oftă resemnat. O'Hara îl păcălise şi de data asta. Degeaba îşi spusese că un filaj de două sau trei zile nu era mare chestie, pentru că intuiţia îi spunea că îşi băgase nasul într-un angrenaj afurisit.

Puse Browning-ul în tocul de piele şi fixă la centură tocul de piele pentru pumnalul Gerber, acel cuţit care nu-l părăsea niciodată. Apoi îmbrăcă haina de alpaca gri. Temperatura era încă foarte plăcută la New York. Se gândi că, la o distanţă de câteva ore de avion de-acolo, Bess dârdâia de frig la minus trei grade Celsius.

Înainte de a ieşi din cameră, Frost se gândi un moment la tânăra femeie. Îi telefonase în seara întâlnirii lui cu Michael O'Hara. La început, Mercenarul o certase supărat. Bess aşteptase să treacă furtuna apoi îi explicase. Mai întâi că omul de la FBI jucase un teatru nemaipomenit ca să-şi atingă scopul. Rezistase un moment înainte de a ceda, dând o luptă sălbatică cu conştiinţa ei.

Şi apoi, era adevărat că reportajul ei nu era încă terminat. Problemele tehnice întârziaseră totul şi i-ar fi fost imposibil să vină la New York la data stabilită. Frost simţise tonul plin de sinceritate. Nu putea să-i poarte pică. La urma urmelor, era

mercenar, nu birocrat. Îşi alesese această meserie în cunoştinţă de cauză, ştiind foarte bine că într-un fel sau altul, trebuia să plătească pentru a fi independent.

Frost coborî pe scări cele patru etaje, până la recepţie. Voia să-şi mai dezmorţească picioarele. Holul hotelului era aproape pustiu. În momentul în care voia să ia ascensorul care ducea la parcarea subterană, remarcă un bărbat care stătea nemişcat lângă uşa rotativă de la intrarea hotelului. Poate că nu i-ar fi acordat decât o fracţiune de secundă de atenţie dacă ceva din atitudinea lui nu i-ar fi declanşat spiritul de observaţie.

Individul avea trăsături puternice de arab, îmbrăcat într-un costum în care părea că se simte la fel de bine ca un peşte într-un minciog. Era clar că nu era obişnuit cu o astfel de ţinută, ci cu hainele mai ample din ţările din sud. De ce-şi pusese pe el un astfel de costum când libertatea vestimentară era ceva curent la New York?

Mercenarul apăsă pe butonul ascensorului apoi aruncă o privire peste umăr. Omul tocmai ieşise pe uşă şi ajunsese în stradă, devenind deodată foarte grăbit. Frost îl văzu pornind pe trotuar cu paşi mari şi dispărând din raza lui vizuală.

*

* *

Akbar se îndreptă spre Fordul gri oprit puţin mai departe.

Omul de la volan îl văzu apropiindu-se în oglinda retrovizoare şi se aplecă să-i deschidă portiera. Avea faţa plină de urmele vărsatului contractat pe când era copil. Cu o statură impresionantă, Safi – acesta era numele lui – avea mâini late şi bătătorite care ar fi putut fără greutate să sucească gâtul unei oi.

Akbar se aşeză lângă el şi trânti portiera.

— A coborât în parcare. Dar cred că m-a observat.

Safi dădu din umerii masivi, prea strânşi în haina îngustă şi zise cu o voce neutră:

— Pentru cât mai are de trăit...

Akbar zâmbi dezvelindu-şi cioturile dentare. Safi avea o logică imbatabilă. O logică de ucigaş pe care nimic nu o zdruncina.

Rampa parcării hotelului ieşea drept în stradă la vreo douăzeci de metri în faţa lor. Nu avea cum să rateze Fordul LTD albastru când avea să iasă. Circulaţia nu prea aglomerată de la acea oră avea să le faciliteze filajul.

Ordinele emirului Abduzheb pentru care lucrau fuseseră clare. Trebuia să-l escorteze pe Gordon Young până la Veneţia şi, înainte de asta, să elimine pe oricine se interesa cât de puţin de

el.

Sosiseră în urmă cu câteva zile cu avionul direct de la Milano şi luaseră legătura cu „Spionul” de la New York. Încă unul dintre pionii de pe eşichierul emirului. Pion pe care de altfel aveau misiunea să-l lichideze înainte de plecarea lor. Tipul îi pusese pe urma omului cu părul roşcat, un anume Michael O’Hara. După spusele „Spionului”, agentul FBI urmărea foarte de aproape procedura judiciară în cazul lui Gordon Young. Îl urmăriseră la sosirea lui la New York şi agentul îi dusese direct la acest mustăcios chior. Era aproape sigur de direcţia în care avea să se îndrepte: Stanford, New Jersey.

— Iată-l! exclamă Safi.

Botul Fordului LTD ţâşni în partea de sus a rampei. Akbar se aşeză bine pe scaun, cu capul tras între umeri, în timp ce Safi pornea motorul.

După câteva clipe se deplasau pe drumul cu sens unic de pe malul râului Hudson. Maşina condusă de Mercenar se îndrepta cu mare viteză spre nord.

— Cum o să facem să-l anunţăm pe Gordon Young că suntem aici? întrebă Akbar foindu-se pe scaun.

Se îmbrăcase după moda occidentală din momentul în care iahtul emirului acostase lângă Veneţia, dar tot nu se putuse obişnui cu hanţele astea care i se lipeau de piele. Safi părea nepăsător. Colosul răspunse fără să se uite la el:

— Nu e nevoie să-i spunem nimic. Chiorul e obiectivul numărul unu. Young are ordin să ia contact cu „Spionul” şi să se instaleze la el aşteptând apariţia noastră.

Ochii ucigaşului scăpărară plini de cruzime o fracţiune de secundă. Arătă spre maşina Mercenarului dând din cap şi spuse rânjind:

— Ne ocupăm de vânatul ăsta şi pe urmă vom avea calea liberă.

Emirul prevăzuse totul. Zbirii primiseră paşapoarte false, unul şi pentru Gordon Young, iar locurile lor erau rezervate la bordul avionului companiei Alitalia care pleca spre Milano peste patru zile. La sosire erau aşteptaţi de Şahed, care avea să-i ducă pe iahtul bogatului saudit, ancorat între Veneţia şi Murano, la bordul elicopterului său personal.

Akbar puse gânditor mâna pe mânerul pumnalului de la centură. Îl trase afară din tocul de piele şi îi verifică tăişul apăsând uşor cu degetul. Safi avea şi el aceeaşi armă. Asemănător cu kukrisul indian, cuţitul era lat şi puternic, uşor

curbat. Mânerul de formă ovoidă era împodobit la capăt cu un mic leu de aur.

Akbar şi Safi formau împreună cu Şahed şi alţi patru oameni un comando de şoc devotat trup şi suflet emirului! Abduzheb, pe care îl urmau în toate deplasările ca o haită de câini fideli. Fideli şi fanatici. Sub acoperirea unei vieţi de miliardar fără griji, sauditul apăra cauza Islamului, întreţinând cu Jihadul relaţii foarte privilegiate. Iahtul pe care trăia de-a lungul anului folosise de multe ori pentru a-i aduce arme. Rechinul infam care era Abduzheb înota în apele tulburi cu o uşurinţă tulburătoare.

Dar sauditul era ghidat mai ales de o ură profundă, viscerală, faţă de lumea occidentală. Nimic nu părea că poate să-l domolească. În mod paradoxal, averea colosală pe care i-o aduceau puţurile de petrol din Dharan provenea de la companiile petroliere americane şi britanice...

Văzându-şi însoţitorul cufundat în gânduri, Safi îi trase una cu cotul în coaste. Akbar ridică ochii şi citi panoul de pe marginea autostrăzii: Stanford, 22 de mile.

— Nu ne-am înşelat! zise Safi cu o expresie satisfăcută.

Akbar dădu din cap şi puse la loc pumnalul fără să răspundă.

Ultimul om pe care îl omorâse fusese alt spion american la Veneţia. Asta data deja de vreo zece zile.

O eternitate...

Barca cu motor acostă lângă iahtul enorm de culoare albă, al cărui nume pictat cu litere aurii strălucea sub razele soarelui aflat la asfinţit. *Fadila,* ancorat de câteva săptămâni în laguna Veneţiei, stârnea admiraţia turiştilor care, de departe, zăreau silueta impozantă a ambarcaţiunii prevăzută cu o platformă pe care se afla un elicopter.

O femeie ieşi din cockpitul şalupei, se înfăşură într-o haină lungă de culoare neagră şi urcă pasarela. Doi zbiri cu pistoale-mitralieră o primiră pe puntea inferioară. Purtau tradiţionalii şalvari şi la centură aveau un pumnal curbat.

Unul dintre ei veni spre ea şi se înclină cu respect. Era un tip înalt şi slab cu profil de vultur – Şahed – locotenentul emirului, un fost membru al Jihadului islamic, care continua în felul lui războiul sfânt...

— Excelenţa sa vă aşteaptă, contesă...

Frumoasa veneţiană schiţă un zâmbet. Câţiva oameni din echipaj, cu coatele sprijinite de bastingaj, contemplau acea frumuseţe impresionantă cu alura ei zveltă. Tânăra femeie era conştientă de asta şi nu-i displăcea deloc. Cu o mişcare a

capului, aruncă pe spate părul bogat şi îl urmă pe Şahed.

Acesta se apropie de şirul de geamuri fumurii dispuse în arc de cerc şi făcu să culiseze unul dintre ele pe un canat de oţel. Apoi se trase într-o parte ca s-o lase să treacă.

Salonul mare în care bogatul saudit îşi primea oaspeţii şi trata afacerile era mobilat în stil oriental. Mese joase machetate din fildeş sau sidef, perne aşezate direct pe mochetă. Obezitatea îl obliga pe emir să facă economie de mişcări, de aceea un şir de ecrane video aşezate pe unul dintre pereţii încăperii îi permitea să urmărească tot ce se petrecea pe vasul lui. *Fadila* era echipat şi cu radare hipersofisticate care îl legau de cele patru colţuri ale planetei şi îl informau despre orice mişcare suspectă în aer sau pe apă.

Contesa îşi ascunse cum putu mai bine repulsia naturală pe care i-o inspira acea grămadă mare de carne tolănită în perne. Emirul se ridică pe un cot. Efortul îi plisă dureros faţa mare de copil trist. Gâtul lui era un şir de perniţe de grăsime care dispărea în răscroiala veşmântului larg din mătase albă brodat cu fir de aur care îl acoperea până la călcâie.

— Ce bine-mi pare că te văd, Andrea! Am veşti excelente. Amicul nostru Gordon Young va fi în curând cu noi. Ştiu cât de nerăbdătoare eşti să-l revezi...

Frumoasa italiancă îşi scoase haina şi se aşeză pe un taburet de piele. Emirul îşi trecu limba peste buze, admirând picioarele splendide descoperite până la jumătatea pulpelor. Un zâmbet vicios îi lumină faţa. Întinse mâna cu degete groase spre o tavă de argint plină cu un munte de ciocolată şi băgă o trufa în gură.

— Eşti sigur că totul va merge bine? întrebă ea.

Sauditul ridică o sprânceană şi răspunse:

— Safi şi Akbar nu au dreptul să dea greş. Allah ne ocroteşte. Cum de te poţi îndoi, Andrea! În lupta noastră nu e loc pentru îndoială.

Contesa zâmbi în sinea ei. O durea în cot de cauza islamică. Nu conta decât scopul pe care şi-l fixase: redobândirea bogăţiei şi prestigiului datorate rangului său. Familia Goldoni, pe vremuri una dintre cele mai bogate din Veneţia, fusese minată la începutul secolului şi nu-şi mai revenise niciodată. Andrea Goldoni era gata la orice ca să-şi atingă scopul.

Când îl întâlnise pe emirul Abduzheb, în cursul unei recepţii pe care el o dădea la Danieli, mândria ei cedase în faţa ambiţiei şi i se oferise, alungându-şi dezgustul pe care i-l provoca acel porc gras. Sauditul a luat-o cu el în croazieră în insulele greceşti şi,

pentru că îi câştigase încrederea printr-o totală supunere în faţa celor mai perverse dorinţe ale lui, emirul îi dezvăluise planul lui...

*

* *

Frost urmări cu privirea silueta omului care dispăru la numărul 2235 de pe Market Street, un mic imobil din cărămidă roşie situat între Broadway şi Second Avenue.

Coborî din maşină şi străbătu în pas alergător distanţa până la intrarea în clădire.

Se făcea noapte. Nu remarcă maşina Ford gri care se deplasa cu farurile stinse pe lângă trotuar şi care opri la vreo douăzeci de metri în spatele Fordului LTD.

Uşa ascensorului tocmai se închisese când intră în hol. Privi la cifrele de pe panoul luminos. Zgomotul regulat al cabinei se opri brusc.

Etajul cinci. Mercenarul deschise uşa care dădea spre casa scărilor şi urcă treptele câte patru deodată. Lumina se stinse în momentul în care intra pe culoar. Aşteptă câteva secunde, cât să-şi tragă sufletul, şi scrută penumbra. O dungă subţire de lumină se vedea sub una dintre uşi, cea a apartamentului situat cel mai departe în stânga lui. Se apropie şi-şi lipi urechea de uşă. Auzi două voci de bărbaţi.

Gordon Young intrase cu siguranţă în acel apartament, îl urmărise pe domnul Dinamită de la închisoarea din Stanford, după ce aşteptase mai mult de două ore într-un bar situat exact în faţa penitenciarului. Tipul se îndreptase spre o staţie de taxiuri, oprindu-se în drum ca să dea un telefon. Apoi un yellow cab îl dusese până la această adresă...

Frost se scotoci prin buzunare în căutarea brichetei şi o aprinse. Sub butonul soneriei apărea numele unui anume Hucy Ghoster.

Se lăsă într-un genunchi şi aruncă o privire prin gaura cheii, dar orificiul fusese astupat cu grijă. În timp ce se ridica, un zgomot uşor îl făcu să tresară...

Muşchii i se contractară instantaneu. Îşi încordă auzul şi băgă mâna în haină după Browning.

De data asta percepu clar zgomotul unor paşi pe scară. Se lipi de perete şi-şi ţinu răsuflarea.

Întunericul era aproape total. Frost stătu un moment la pândă, cu mâna crispată pe mânerul armei. Avea un glonţ pe ţeavă şi piedica trasă. Avusese grijă să facă asta înainte de a coborî din maşină.

Încă mai percepea zvonul vag de voci venind din apartamentul lui Huey Ghoster, dar nimic dinspre scară. Era totuşi convins că simţurile nu-l înşelaseră.

Calculându-şi rapid şansele, Mercenarul optă pentru acţiune. Întrerupătorul luminii de pe scară se afla lângă el. Mai bine să facă lumină! Frost conta pe efectul de surpriză ca să-şi atace pe neaşteptate duşmanul.

Întinse încet mâna...

În acel moment o uşă se deschise în spatele lui. Îşi opri gestul şi *se* întoarse.

Din apartament ieşi o fată, strângând la piept un teanc de cărţi. Stinse lumina în antreu, băgă o cheie în broască şi se întoarse în loc ca să aprindă lumina pe culoar.

Ţipătul ei de groază când îl văzu acoperi vocea lui Frost care îi striga:

— Întoarce-te în apartament! Haide, înapoi în casă!

Dar adolescenta rămase pe loc înmărmurită. Uşa se închise în urma ei. Dădu drumul teancului de cărţi şi îşi acoperi urechile ţipând şi mai puternic decât prima dată.

Mercenarul zări atunci pe deasupra umărului două umbre care ţâşniră de pe scară şi lama unui cuţit venind spre ceafa lui.

Se aruncă la pământ, se rostogoli pe spate şi întinse braţul în care ţinea arma, gata să tragă. Dar vârful unui pantof îl lovi în încheietura mâinii mai înainte de a fi avut timp să apese pe trăgaci. Pistolul se lovi de perete, departe de el. Tipul care îl dezarmase sări asupra lui agitând un cuţit cu care vru să-l lovească în gât.

Cu o tresărire disperată, Frost ridică brusc şalele. Dezechilibrat, ucigaşul rată ţinta. Lama atinse uşor obrazul Mercenarului care lovi puternic cu pumnul, vizând carotida. Dar tipul era un super greu. Un rictus de durere îi deformă faţa ciupită de vărsat în timp ce se resimţea de pe urma loviturii şi ridică din nou mâna în care ţinea pumnalul.

Strivit de greutatea colosului, Frost simţi că-şi pierde răsuflarea. Cu un efort supraomenesc, Mercenarul reuşi să-şi întoarcă şoldurile într-o parte. Ucigaşul fu aruncat în faţă. Frost îi blocă braţul în ultima clipă, cu vârful cuţitului doar la câţiva centimetri de singurul ochi pe care îl mai avea. Lovi din nou cu genunchii în spatele tipului, îl apucă de încheietura mâinii cu ambele mâini, dar nu reuşi să-l dea jos de pe el.

O siluetă trecu prin spatele lor şi fugi pe scară. Mercenarul înregistră scena de parcă s-ar fi derulat cu încetinitorul, în timp

ce continua să lupte ca un apucat, vârful pumnalului apropiindu-se inexorabil de gâtul lui...

CAPITOLUL IV

Apăru a doua umbră, strigă câteva cuvinte în arabă şi se năpusti şi ea pe scară.

Frost se uita fix la lama cuţitului care, milimetru cu milimetru, se apropia de gâtul lui. Muşchii braţelor îl dureau cumplit. Ucigaşul apăsa cu toată greutatea pe mânerul cuţitului. Printre buze îi ieşea o spumă care cădea pe fruntea Mercenarului. Frost îşi simţea forţele părăsindu-l puţin câte puţin. Creierul îi funcţiona însă la întreaga capacitate.

Înţelese că Gordon Young fusese evacuat de urgenţă de complicele celui cu faţa ciupită de vărsat care se străduia acum să-l omoare. Şi mai înţelese că dacă nu rezolva repede situaţia, tipul avea să urce iar după ce îl va fi pus la adăpost pe domnul Dinamită şi că atunci nu va mai avea nici cea mai mică şansă.

Ridică capul într-o parte şi muşcă braţul colosului care ţipă de durere şi din reflex se trase înapoi. Asta aştepta şi Frost. Îşi îndoi picioarele şi lovi cu putere pieptul adversarului. Omul căzu pe spate şi scăpă pumnalul. Mercenarul se rostogoli pe o parte şi, cu un gest rapid, scoase pumnalul Gerber. Colosul întinse mâna ca să-şi recupereze arma, dar elanul îi fu oprit brusc. Frost căzu asupra lui şi îi înfipse lama pumnalului în glotă. Ţâşni un val de sânge.

Urletul ucigaşului se pierdu într-un gâlgâit înfiorător şi muri după o ultimă tresărire. Mercenarul îşi şterse cuţitul şi îl puse imediat în teacă.

Lumina se stinse, cufundând din nou culoarul în întuneric. Frost îşi trase sufletul câteva secunde apoi se ridică şi tatonă de-a lungul peretelui până la întrerupător.

Înjură când văzu amploarea dezastrului. Fata care îl surprinsese adineauri zăcea la celălalt capăt al culoarului, cu gâtul tăiat, cu corpul scăldat într-o baltă de sânge. Singura ei vină fusese că ieşise din apartament atunci când nu trebuia...

Uşa apartamentului unde se refugiase Gordon Young era deschisă. Frost se apropie având o presimţire rea. Mirosul de sânge cald care plutea pe culoar era îngrozitor şi fu nevoit să facă un efort ca să-şi înăbuşe greaţa din ce în ce mai puternică.

Se opri în prag. Al treilea cadavru din acea seară se uita la el cu o privire tulbure. Omul trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani, era blond şi avea o faţă de copil. Cu gâtul tăiat de la o ureche la

cealaltă, tocmai vomitase ultimii litri de sânge. Probabil că el era Huey Ghoster, şi tocmai primise răsplata pentru găzduirea domnului Dinamită.

Era clar că tipul ăsta era teribil de valoros.

Frost întoarse spatele scârbit. Îşi luă de jos pistolul şi se uită spre scări. Era posibil ca celălalt ticălos să-şi fi lăsat colegul să se descurce singur, considerând că lucrul cel mai important era să-l ducă pe Gordon Young spre zone mai puţin agitate.

Tocmai voia să coboare scările când atenţia îi fu atrasă de un detaliu. Pumnalul agresorului său care zăcea la baza peretelui era împodobit pe mâner cu un mic medalion auriu care reprezenta un leu.

Akbar se afla la volanul Fordului gri. Supraveghea uşa imobilului cu piciorul pe pedala acceleraţiei.

Gordon Young, tolănit pe bancheta din spate, fuma o ţigară, cu fruntea lipită de geam.

— Hai să ne cărăm, bronzatule. Amicul tău ar fi trebuit deja să sfârşească cu poliţaiul ăla şmecher. Am impresia că a dat-o în bară.

Akbar nu răspunse. Ce se putuse întâmpla? După ce suprimase „Spionul”, ieşise din apartament cu Young şi îl văzuse pe Safi călare pe chior, gata să-i înfigă cuţitul în gât. Cunoscând forţa herculeană a complicelui său, părea imposibil să-şi imagineze că celălalt ar fi putut să răstoarne situaţia.

— N-ai nimic de băut, whisky sau ceva de genul ăsta? îi zise Young. Idiotul ăla de „Spion” n-avea nimic de băut.

— Sunt musulman, răspunse arabul fără să întoarcă capul. Alcoolul e un lucru rău.

— Ce ştii tu de lucrurile bune şi rele, bronzatule? zise rânjind Young.

Akbar strânse din dinţi ca să nu-l insulte. Primul său contact cu americanul nu prevestea nimic bun. Îşi riscase viaţa şi comisese două crime pentru acest tip, care acum îl trata ca pe un câine. Practic nu ştia nimic despre el, doar că emirul îi acorda o valoare inestimabilă. Era destul ca să nu-şi piardă sângele-rece şi să-şi înăbuşe orgoliul. Cauza pe care o apăra emirul era şi cauza lui. Numai asta avea importanţă.

— Pleci odată sau nu, Dumnezeule mare! izbucni Gordon Young. Doar n-o să stăm aici toată noaptea!

Arabul dădu drumul volanului şi îşi şterse palmele umede de sudoare pe pantaloni. Începu să numere în gând. Îi mai dădea treizeci de secunde lui Safi...

Deodată în holul clădirii se zări o siluetă.

Akbar întrerupse numărătoarea inversă uluit. Omul sări pe trotuar îndreptând o armă în direcţia lui. Apăsă pe pedală. Maşina se smulse cu brutalitate de lângă trotuar derapând cu partea din spate. Auzi o împuşcătură şi impactul unui glonţ pe acoperişul maşinii, apoi viră fără să reducă viteza pe o altă stradă ca să iasă spre Soho.

Chiorul mustăcios nu putea să vină după ei. Avusese grijă să-i spargă cele patru cauciucuri ale maşinii.

Safi îşi găsise deci naşul. Allah să-l primească în împărăţia lui!

*

* *

Frost puse o ţigară între buze şi se uită la O'Hara mijind ochii, simţind mânia surdă din străfundul fiinţei sale.

Se afla într-un birou „acoperit" al FBI-ului, situat într-un imobil anodin. Un simplu apartament împărţit în compartimente izolate fonic unde aveau loc tot felul de operaţiuni mai mult sau mai puţin subterane, faţă de care Centrul voia să rămână la distanţă.

Michael O'Hara îi aruncă Mercenarului o privire plină de reproşuri. Suspină şi zise:

— Îţi cerusem să-l urmăreşti pe tip, nenişorule, nu să declanşezi al treilea război mondial! Acum, când se ştie supravegheat, o să fie mult mai greu pentru noi.

Frost apropie flacăra brichetei Zippo de ţigară, trase adânc şi închise capacul metalic.

Roşcovanul îl călca pe nervi. Îi suflă furios un nor de fum în faţă şi izbucni:

— Pe toţi dracii, tu m-ai băgat în haznaua asta! Nu e vina mea dacă am dat peste putregai!

Omul de la FBI îşi împinse scaunul pe spate, cuprins de un acces de tuse. „Putregaiul" la care făcea aluzie Mercenarul era Huey Ghoster. Ghoster, agent CIA, în post la New York de puţină vreme. Misiunea lui era să adune informaţiile de la diferite antene interne ale serviciului de informaţii pentru ca eventual să constate confirmări ale diferitelor cazuri aflate în curs. Era clar acum că Ghoster determinase „scurgerea" care permisese complicilor lui Gordon Young să ajungă la Frost.

O'Hara se încruntă preocupat. Lucrurile luau o întorsătură îngrijorătoare. CIA mâncată de viermi dinăuntru. Oare Ghoster era singurul agent aflat în această situaţie? De ce trădase? Şantaj? Lăcomie? Întrebări care nu aveau deocamdată nici un răspuns.

— DePaul e furios la culme, zise O'Hara. Îţi închipui ce săpuneală mi-a tras!

— Fiecare cu problemele lui, replică Mercenarul. Dar începând din acest moment, nu mai conta pe mine pentru filaje „liniştite"! Îmi risc viaţa, dar măcar să merite!

O'Hara se apropie de birou, fără să răspundă. Deschise un sertar şi scoase pumnalul cu lamă curbată pe care Frost i-l adusese puţin mai devreme. Se uită atent la efigia leului de aur care împodobea mânerul. Apoi zise cu o voce gravă:

— Ştii ce înseamnă asta, nenişorule? Ashby asasinat. Ghoster asasinat. Deci complotul împotriva vicepreşedintelui Kensington există cu adevărat, şi orice-am face, orice-am zice, se va duce la Veneţia...

Mercenarul făcu un gest vag cu mâna şi ridică din sprâncene.

O'Hara continuă:

— Dacă atentatul reuşeşte, asta va fi dovada că un grup de terorişti format dintr-o mână de oameni poate să ne ameninţe instituţiile, să se infiltreze în serviciile noastre secrete şi, de ce nu, să-l şantajeze chiar pe preşedinte. În orice caz, o mare premieră în istoria Statelor Unite. Fericirea lui Kadhafi şi a tuturor ayatollahilor la un loc!

Frost strivi ţigara în scrumiera de sticlă de pe birou şi se sprijini cu spatele de speteaza scaunului. Strategia roşcovanului de a-l atrage în plasa lui nu mai avea nici un secret pentru el. Se vedea de la o poştă!

— Mi se pare că problema este destul de serioasă pentru ca DePaul să se înhame ca lumea la ea. La urma urmelor, scurgerile de informaţii veneau din grădina lui. E o treabă de astupare a breşelor!

O'Hara îşi trecu o mână prin chica deasă şi zise brusc:

— Ar vrea să te ocupi de treaba asta.

— Glumeşti? zise rânjind Mercenarul.

— Asta e impresia pe care ţi-o fac?

— Atunci răspunsul e nu. Nici vorbă!

Agentul federal îşi încruntă sprâncenele, răsucind între degete pumnalul care fusese gata să-l omoare pe Frost.

— Ascultă, nenişorule, n-am obiceiul să-ţi forţez mâna...

— Ba da!

— Treizeci de mii de dolari plus cincizeci de mii, asta face optzeci de mii de dolari, continuă O'Hara pe acelaşi ton.

Frost avu brusc impresia că se sufocă în cămăruţa izolată fonic. Dincolo de uşa de sticlă se putea vedea un salon mare

mobilat cu fotolii albe şi plante verzi.

— Joci tare! zise el.

Roşcovanul scoase din buzunarul interior al hainei un plic şi îl aruncă pe birou.

— Călătoreşti la clasa întâi cu compania Alitalia. Armele te vor însoţi în cală prin autorizaţia specială a poliţiei. Până la plecare, ai o cameră reţinută la hotelul Edison, în Time Square. Plaza e acum o zonă riscantă pentru tine. Ar fi stupid să fii ucis acum...

Mercenarul zâmbi cu amărăciune.

— De ce? După părerea ta există momente mai bune decât altele ca să fii asasinat?

Roşcovanul continuă fără să clipească:

— Gordon Young va părăsi cu siguranţă teritoriul cu complicele sau cu complicii săi folosind o falsă identitate. Semnalmentele sale vor fi difuzate la toate aeroporturile de pe coasta de est, dar fără ordinul de a fi oprit, bineînţeles. El e pista noastră cea mai bună ca să ajungem la Leul de Aur şi să descoperim cine se ascunde în spatele lui. Voi încerca să-ţi transmit când îşi ia zborul...

Frost se încruntă.

— După scandalul de noaptea trecută, chiar crezi că păsărică va zbura din cuib ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Exact, nenişorule. Asta sper. Cu siguranţă că Young este o piesă importantă în jocul teroriştilor. Dacă au trimis emisari după el, asta înseamnă că ţin foarte mult la el. Tipul pe care l-ai eliminat nu a fost identificat de serviciile noastre. Nu-l avem la „condicuţă”. Nu avea acte la el. E de origine arabă, dar altceva nu mai putem spune despre el...

— E deja ceva, zise mercenarul.

— Dar ceva care nu înseamnă mare lucru, continuă O’Hara. Azi teroriştii formează confrerii internaţionale şi acţionează deseori ca mercenari.

Frost protestă:

— Ei! Puţin respect pentru profesie! Nu amesteca prosoapele cu otrepele!

Agentul FBI zâmbi. Puse în faţa lui pumnalul cu lamă curbată şi împinse plicul spre Frost.

— Probabil că voi veni şi eu la Veneţia. Până atunci, vom comunica prin intermediul ambasadei. Greg DePaul îmi va transmite mesajele tale.

— Dar mai e ceva, Mike. Nu ţi-am spus că accept misiunea. Vreau să mă mai gândesc.

— Bineînţeles, nenişorule. E normal. Ai cinci secunde. Cinci... patru... trei... doi...

CAPITOLUL V

Contesa întredeschise pleoapele şi izbucni într-un hohot de râs care îi sună în urechi ca o mulţime de bucăţi de sticlă ciocnite între ele.

În salonul iahtului plutea o aromă de opiu şi de tămâie. Se ridică pe jumătate şi, ca printr-o ceaţă, îl zări pe emir care se uita la ea cu o privire tulbure, cu ţeava narghilelei între buze. Leila şi Zakura, amantele lui, stăteau lungite lângă el în poziţii lascive. Un voal transparent prins pe umeri cu lănţicuri fine de aur se aşternea ca o mângâiere peste formele lor somptuoase. Contesa nu le auzise niciodată vorbind. Emirul îi spusese într-o zi că erau mute din naştere...

Frumoasa veneţiană întinse mâna spre cupa de şampanie aşezată pe tava de aur cizelat şi o duse la buze susţinând privirea sauditului care o fixa cu încăpăţânare.

Rochia de tul negru alunecase în sus, dezvelindu-i picioarele superbe, iar decolteul îndrăzneţ sublinia forma sânilor opulenţi, abia ascunzând aureola brună a mamelonului.

Emirul Abduzheb suflă un nor de fum şi se aplecă spre ea ca să-i ofere tubul narghilelei.

— Cheile paradisului, dragă Andrea...

Ea refuză cu o mişcare a capului. Amestecul de opiu şi de şampanie îi înceţoşa destul de mult mintea. De ce râsese adineauri?

Mâna grăsuţă a sauditului alunecă spre sânul ei. Dădu la o parte stofa rochiei ca să scoată un sân pe care începu să-l frământe. Contesa aruncă o privire spre celelalte două femei. Nimic nu se putea citi în ochii lor negri şi misterioşi.

— Te doresc în seara asta, Andrea.

Italianca avu o mişcare imperceptibilă de retragere. Simţi un fior rece pe şira spinării. Porcul acela lac de năduşeală o făcea să vomeze. Cât timp mai trebuia să suporte capriciile lui de copil pervers şi să se supună voluptăţii sale?

Întoarse faţa. Respiraţia emirului deveni mai răguşită. Îi simţea mirosul înţepător al corpului prin aromele din cameră. Sauditul îi smulse cu brutalitate partea de sus a rochiei cu un râs lubric.

Frumoasa veneţiană se răsturnă pe perne, cu pleoapele închise. Îşi muşcă buza de jos ca să nu ţipe de dezgust când el îi atinse pântecele...

*

* *

Câteva ore mai târziu, contesa coborî pasarela şi urcă la bordul şalupei întorcându-se la *palazzio.* Se crăpa de ziuă. O ceaţă fină de culoare roz se întindea la suprafaţa apei iar Veneţia apărea în depărtare asemenea unei cetăţi ireal suspendate între cer şi mare.

Pilotul dădu ocol iahtului şi îndreptă ambarcaţiunea spre oraş unde ajunse în câteva minute. Apoi pătrunse pe un *rio* îngust mărginit de clădiri vechi ca să ajungă pe Grand Canal, plin deja de *vaporetti* şi de bărci cu marfa care se îndreptau spre *mercato.*

Andrea Goldoni stătea în picioare în partea din spate a bărcii cu motor. Aerul tare al dimineţii îi biciuia faţa şi curentul îi răvăşea părut. Insensibilă la frig, simţea pe buze gustul sărat al stropilor de apă, care alungau treptat aroma acră care îi umplea gura şi uitând un moment de felul în care se prostituase în timpul nopţii.

Îşi aminti brusc ce o făcuse să râdă în delirul halucinant provocat de opiu. Se văzuse asasinându-l pe emir, tăindu-i cu sălbăticie gâtul şi privind cum i se scurge sângele până la ultima picătură, simţind o plăcere infinită, o bucurie exuberantă.

Chiar şi acum zâmbea amintindu-şi acea imagine...

Ajunsese la mâna puternicului saudit. Contesa, fireşte, regăsise bogăţia strămoşilor ei. Restaurase *palazzio* în care locuia, înainte fiind pe punctul de a-l vinde unui miliardar texan. Dar în acest târg diabolic făcut cu emirul, contesa îşi pierduse libertatea. Devenind complice la asasinarea agentului CIA, Mark Ashby, ea apucase pe un drum fără întoarcere.

De altfel, nu era singura din Veneţia care se târa la picioarele arabului bogat. Trecutul lui de traficant de arme pentru Jihadul islamic era jalonat cu indivizi lipsiţi de scrupule pe care tentaţia banului îi deturnase de la drumul cel drept. Emirul avea o calitate de netăgăduit: încăpăţânarea. Când un peşte era bine prins în cârlig, nu-i mai dădea drumul. Când nebunia lui fanatică pentru cauza islamică atinsese punctul culminant şi luase hotărârea să creeze propriul său grup terorist, ca să întărească acţiunile Fraţilor Musulmani şi ale colonelului Kadhafi, îşi adusese aminte de peştii de altădată prinşi în cârlig...

Şalupa acostă lângă pontonul lipit de zidul palatului şi, după un zâmbet vag adresat pilotului, frumoasa veneţiană se îndreptă spre poarta mare susţinută în ambele părţi de coloane fine de marmură.

Trebuia să se pregătească pentru sosirea imediată a lui Gordon Young anunţată de emir. Fostul artificier al armatei americane, veteran al războiului din Vietnam, devenise amantul ei cu câteva luni mai înainte la cererea imperioasă a sauditului. Acesta îl alesese pe fostul militar după o lungă investigaţie în mediile teroriste.

Gordon Young era acum cheia de boltă a complotului care urmărea asasinarea vicepreşedintelui Statelor Unite.

Contesa jucase cu un talent inegalabil rolul păianjenului care îşi prinde musca în plasă. S-a dus la New York şi, cu ajutorul unei înscenări de o răceală şi un cinism incredibile, l-a sedus pe american care a urmat-o la Veneţia.

Young îşi vânduse în prealabil serviciile unor grupuri teroriste de extremă dreapta în Franţa şi în Germania, dar proiectul unui atentat împotriva guvernului propriei sale ţări era altă treabă. O treabă de femeie şi frumoasa veneţiană l-au terminat dintr-o înghiţitură pe redutabilul luptător...

Emirul i-a alungat ultimele scrupule înmânându-i un avans de o sută de mii de dolari.

Americanul a comis atunci greşeala să se întoarcă la New York ducând cu el întreaga sumă. Fusese arestat şi apoi eliberat din lipsă de probe. Sauditul, furios din cauza acestui incident care ar fi putut să-i compromită planurile, îi trimisese pe Safi şi pe Akbar să-l preia de la ieşirea din închisoare.

Andrea Goldoni traversă holul mare al palatului, admirându-l încă o dată pe acel Adonis de marmură de la capătul de jos al scării. Acea statuie de Giannantonio Selva, pe care o cumpărase cu o sumă imensă de la unul dintre cei mai bogaţi colecţionari din Veneţia, era de ajuns ca să motiveze toate nopţile petrecute la bordul iahtului *Fadila.*

Îşi descheie haina pe care o lăsă să cadă în spatele ei, se debarasă de rochia pe jumătate ruptă şi aruncă pantofii din picioare. Apoi, numai într-un slip de dantelă neagră, se învârti pe dalele de marmură în ritmul unei muzici pe care nimeni altcineva nu o putea auzi.

După ce peştele este tras afară din apă, trebuie să moară. Şi Gordon Young la fel ca ceilalţi. Nu supravieţuiesc decât cei care rup cârligul...

*

* *

Hank Frost văzuse ultimii zgârie-nori ai New York-ului depărtându-se ca nişte cutii de chibrituri ridicole. Avionul 747 al

companiei Alitalia îşi continua ascensiunea, străpungând un strat de nori ca să ajungă sub un cer de un albastru splendid.

Mercenarul se uita fix la indicaţia NO SMOKING, aşteptând cu înfrigurare permisiunea de a se deda cultului zeiţei sale nicotină. Scoase din buzunarul gecii un pachet mototolit de Camel şi îl trecu dintr-o mână în alta.

— Eşti dependent de tutun! zise o voce de lângă el.

Se întoarse spre vecina sa aşezată spre culoar şi îşi dădu seama că nici măcar nu avusese timp s-o vadă bine. Se instalase după el, în momentul în care începuse deja să tânjească în mod dureros după o ţigară. Îmbarcarea durase al naibii de mult din cauza unui computer defect. Mai mult de o oră fără să fumeze! Asta l-ar fi putut aduce în pragul nebuniei pe un intoxicat ca el. Aşa se explica faptul că nu remarcase acea frumuseţe blondă în tricou şi minijupă care îl atingea uşor cu cotul pe braţul fotoliului.

— Am fumat prima ţigară când mă aflam în burta maică-mii, zise el zâmbind.

Tânăra femeie văzu ridurile fine care marcau acea faţă de pirat modern. La această impresie contribuia, desigur, foarte mult banta de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng. Vru să-l întrebe ceva, dar consideră că era prea indiscret şi se abţinu.

În sfârşit, interdicţia de a fuma dispăru. Mercenarul scosese deja o ţigară din pachet. O puse imediat între buze şi o aprinse, apoi aspiră fumul închizând ochii de satisfacţie.

— Şi mie mi se întâmplă să mă dedau viciului când sunt invitată... zise vecina lui cu o voce maliţioasă.

Frost se întoarse spre ea, cu o luminiţă tulbure în pupila gri-verzuie.

— E vorba de tutun?

— Printre altele! răspunse ea ridicând bărbia cu un aer provocator.

El izbucni în râs şi îi întinse pachetul. În timp ce ea se apleca ca să aprindă ţigara de la flacăra brichetei, Frost putu să zărească prin decolteul tricoului doi sâni splendizi. Simţi instantaneu o căldură plăcută în partea de jos a pântecelui. Îşi zise că tânăra de lângă el nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Părea o studentă. Fusta de blugi spălăciţi, care intrase la apă zdravăn după spălare, oferea privirii două pulpe frumoase care încă mai purtau urmele unei bronzări recente.

Frost ridică capul şi îşi netezi gânditor mustaţa deasă.

— Pariez că eşti studentă în Florida, zise el triumfal.

— Juma-juma! replică ea. Locuiesc la Los Angeles. Campusul

UCLA.

Mercenarul îşi îndreptă din nou privirea spre picioarele tinerei apoi dădu din umeri.

— Asta e dovada că soarele e peste tot la fel.

Ea râse.

— Mă chemă Janie. Pe tine?

— Hank.

Stewardesa trecea pe culoar împingând căruciorul cu băuturi. Comandă două whisky-uri cu apă pe care el şi Janie le băură fără grabă flecărind şi ronţăind cartofi prăjiţi. Salonul de la clasa întâi era plin doar pe jumătate, astfel încât aveau impresia că sunt izolaţi de restul lumii, plutind în aer deasupra Atlanticului.

Frost află că studia istoria artei şi îşi pregătea teza despre stilul bizantin. Frost nu se putu abţine să nu zâmbească când ea îi spuse că mergea la Veneţia. Urma să stea acolo trei luni la academia de arte-frumoase. Pe urmă intenţiona să viziteze Neapole şi Florenţa.

— De când călătoresc studenţii cu clasa întâi? o întrebă el.

Acum devorau amândoi prânzul şi beau vin de Chianti.

— Universitatea mi-a plătit călătoria la clasa turist iar eu am plătit diferenţa. În romanele de dragoste eroina întâlneşte în avion bărbaţi fabuloşi, dar totdeauna la clasa întâi, aşa că am vrut să fac experienţa asta.

Frost zâmbi.

— Nu trebuie să crezi tot ce citeşti în romane.

Janie se sprijini pe braţul fotoliului şi se aplecă spre el. Îl sărută uşor în colţul buzelor şi murmură:

— Uneori viaţa e totuşi ca un roman.

Mercenarul se foi pe fotoliu. Umflătura care îi deforma pantalonii între picioare lua proporţii îngrijorătoare. Se scotoci prin buzunarele gecii în căutarea pachetului de Camel şi oferi o ţigară tinerei, zicându-şi că deşi el nu avea nimic bizantin, era de acord să-i studieze arhitectura. Mai rămânea de găsit locul potrivit pentru acest gen de lucruri...

Stewardesa sosi să strângă tăvile şi îi întrebă dacă voiau să plătească trei dolari în schimbul unor căşti care le vor permite să audă banda sonoră a filmului din acea seară. Frost scutură din cap şi comandă alte două pahare de whisky cu apă.

Lumina se stinse aproape imediat după ce-şi primiră paharele. Un steward derulase ecranul şi capul lui Clint Eastwood apăru pe pânză. În mână avea un puşcoci pe care Mercenarul îl recunoscu ca fiind un Ruger GP 100 357 Magnum. Nişte tipi fugeau cu o

maşină şi bătrânul Clint, proţăpit în mijlocul drumului, trăgea în ei ca un bolnav, strângând din dinţi. Numai în filme nu se termină încărcătorul! Clint probabil că confunda revolverul cu maşina electrică de găurit!

Frost îşi luă ochii de la ecran şi înghiţi puţin whisky. Janie se uita la el în penumbră. Ştia că se uita la banta care îi acoperea ochiul stâng. Se întreba probabil ce păţise şi ce cicatrice cumplită se ascundea dedesubt. Veşnica întrebare! Puse paharul pe tăblie şi strivi ţigara în scrumiera pe care o împinse la loc în braţul fotoliului.

— Nu mi-ai spus de ce te duci la Veneţia? şopti ea.

Mercenarul strecură o mână între fotoliile lor. Palma lui atinse uşor genunchiul fetei apoi urcă de-a lungul coapsei. Acest contact îl excită rău de tot.

— Nu e momentul, răspunse el. Să zicem că fac turism cu grad mare de risc.

Janie ridică uimită din sprâncene, dar renunţă la subiect fără să insiste, dând capul pe spate şi abandonându-se mângâierilor lui Frost.

Un tip în vârstă sforăia, tolănit în fotoliu, de cealaltă parte a culoarului. Lângă el, o ochelaristă cu căşti la urechi nu pierdea nici o frântură din film. Fireşte, nu era ca într-o cameră de hotel, dar în aşteptarea unor condiţii mai bune...

— Oh! Hank!

Mercenarul înăbuşi tânguirea fetei lipindu-şi buzele de gura ei. Pulpele se deschiseră mai mult în calea degetelor sale. Frost îi simţi pielea înfiorându-se şi devenind din ce în ce mai catifelată apoi depărtă încet marginea slipului...

Tânăra îşi îndreptă brusc spatele, lipi picioarele şi se uită în jur cuprinsă de panică.

— Nu aici, Hank. E prea mult.

Mercenarul o prinse de încheietura mâinii şi o forţă să se ridice. Trecu peste fotoliul ei şi o trase pe culoar. Janie îl urma, cu ochii mari de mirare, fără să îndrăznească să protesteze. Traversară în grabă salonul de la clasa întâi, apoi Frost se opri la uşa toaletei pe care o deschise brusc.

Ea izbucni în râs imediat ce Frost închise uşa. Cămăruţa le permitea doar să stea în picioare unul în faţa celuilalt. Janie se agăţă de gâtul lui şi începu să-l sărute cu frenezie. Apoi se lăsă să alunece jos, în genunchi, şi începu să-l pipăie prin pantaloni. Frost se încordă tot şi îi mângâie părul. Se debarasă de haină în timp ce Janie îi desfăcea şliţul şi îi elibera sexul. Apoi îl strânse cu

degetele la baza penisului, pe care îl masă încetişor, şi ridică spre Mercenar o privire care strălucea de înfrigurare. Fără să-şi ia ochii de la el, tânăra îi luă membrul în gură şi îl învălui cu limba pe care o plimbă de-a lungul penisului fierbinte.

Frost gemu. Simţi un val în formare care se propulsa aproape dureros între buzele fetei. În acel moment se depărtă şi împinse uşor în faţa studentei. O ridică în picioare, o sprijini cu spatele de chiuvetă şi îi ridică tricoul până la subsuori. Prinse cu mâna unul din sâni, se aplecă şi muşcă uşor sfârcul deja întărit.

Janie începu să geamă uşor, sacadat, în timp ce el îi ridica fusta şi îi lăsa slipul în jos pe pulpe. Tânăra se ridică pe marginea chiuvetei şi îşi desfăcu larg picioarele.

— Haide! îl imploră ea gâfâind. Hai, acum!

Frost se apropie. Îi apucă membrul întărit şi îl introduse chiar ea în intimitatea inundată de plăcere, apoi se prinse cu mâinile după gâtul lui. El se mişcă brusc şi o pătrunse complet. Janie gâfâia cu faţa lipită de faţa lui. Mercenarul aşteptă câteva secunde, bucurându-se de voluptatea acelei cuplări calde şi umede.

În sfârşit, incapabil să mai stăpânească valul impetuos care îl propulsa, o posedă până când ea ţipă şi ajunse la orgasm în acelaşi timp cu el.

Câteva bătăi în uşă rupseră farmecul plăcut al toropelii care urmează în astfel de cazuri. Frost îşi încheie pantalonii. Se uită în oglindă ca să-şi aranjeze şuviţa rebelă care îi căzuse pe frunte şi se asigură că banta nu alunecase.

Bătăile se repetară. Se uită la Janie care îşi trăgea slipul şi zise zâmbind:

— Ies primul. Nu te grăbi.

Trase zăvorul, întredeschise uşa şi se strecură afară. Un tip înalt şi slab se uită la el cu un aer năuc.

— Vezi bine că e ocupat, nu? bombăni Frost.

Tipul dădu din cap înghiţind în sec şi se repezi din nou la uşa toaletei. Frost îl apucă de mânecă, îl făcu să se răsucească pe călcâie, şi-i zise:

— Tot ocupat e, bătrâne. Cu siguranţă că e locul cel mai ocupat din acest avion, aşa că renunţă.

Mercenarul se întoarse la locul lui şi se aşeză sub privirile îngrijorate ale pasagerilor de la clasa întâi. Când o văzu venind pe Janie, un minut mai târziu, Frost luă hotărârea să-i pună câteva întrebări despre arta bizantină...

*

* *

Avionul ateriză la Milano cu o întârziere de zece minute faţă de orarul prevăzut. Ploua cu găleata. Frost îşi recuperă valiza însoţit de Janie, apoi o lăsă împreună cu bagajele lor pe terasa unui local. Se duse la biroul poliţiei unde îl aştepta valijoara şi îndeplini formalităţile necesare pentru ca arsenalul să-l însoţească la bordul avionului care făcea legătura cu Veneţia.

Poliţistul italian îi examină îndelung paşaportul, ridică capul şi îl privi cu insistenţă.

— Sunteţi Henry Stimson Frost?

Mercenarul dădu din cap.

— Aşa scrie acolo, nu?

Poliţistul formă un număr de două cifre şi pronunţă grăbit câteva cuvinte. Mercenarul înjură în sinea lui. Totuşi Michael O'Hara îl asigurase că nu va avea nici cea mai mică problemă. Ce nu era în regulă? Ceasul de pe peretele încăperii arăta orele unsprezece seara. Ultimul avion spre Veneţia îşi lua zborul peste mai puţin de o jumătate de oră. Dacă îl pierdea, era nevoit să petreacă noaptea la Milano. Poliţistul închise şi îi făcu semn să aştepte.

Un ziar de seară aşezat pe colţul biroului publica pe prima pagină fotografia vicepreşedintelui american Wallace Kensington. Reprezentantul guvernului era aşteptat la Veneţia în mai puţin de o săptămână.

Aşteptat cu mare „căldură"...

Frost începu să se îngrijoreze în mod serios când un ofiţer în uniformă verde intră pe o uşă laterală, urmat de un tip în civil, neras şi purtând un costum tocit.

Militarul dădu un ordin poliţistului care părăsi imediat încăperea. Apoi i se adresă lui Frost într-o engleză care semăna cu un amestec lingvistic improvizat:

— *Signor* Frost, nu vă neliniştiţi, totul e în ordine. Trebuie doar să-mi arătaţi legitimaţia de... înţelegeţi?

Mercenarul înţelesese. Scoase din buzunarul interior al gecii o legitimaţie permanentă eliberată de CIA şi o întinse ofiţerului care o examină cu atenţie. În acest timp, omul în civil îi cerceta paşaportul de parcă ar fi vrut să-l înveţe pe dinafară.

— Am un loc rezervat la avionul de Veneţia care pleacă peste douăzeci de minute, le explică tăios Mercenarul. Poate ar fi bine să-mi spuneţi ce căutaţi?

Militarul zâmbi cu gura până la urechi.

— Înţelegeţi, vizita preşedintelui vostru ne impune să fim

foarte prudenţi...

— Vicepreşedinte, îl corectă mercenarul.

În orice caz, nu credea nici o vorbă din povestea asta. În avionul 747 fuseseră peste două sute de pasageri care ar fi putut să fie toţi agenţi KGB cu paşapoarte false sau nişte zombi veniţi peste Italia ca să sugă sângele unor fecioare nevinovate. Ofiţerul, dacă nu cumva îşi câştigase galoanele la apelul de seară, atunci trebuia să ştie că un agent CIA care trece frontiera sub adevărata sa identitate este protejat de o înaltă autoritate şi deci nu poate fi obstrucţionat. Acordurile între Italia şi Statele Unite nu stipulau acest gen de formalităţi care nu puteau decât să dăuneze unui agent secret.

Tipul neras traversă încăperea târându-şi picioarele. Ieşi pe uşa laterală rămasă deschisă şi se întoarse imediat cu valijoara sigilată.

— Ce se află înăuntru? întrebă el în engleză.

Frost simţi că răbdarea îl părăseşte. Se uită la ea şi apoi la cei doi tipi.

— Uneltele mele de pescuit! Am auzit că străzile Veneţiei sunt nişte râuri pline de păstrăvi! Acum vă rog să mă scuzaţi dar mă aşteaptă mămiţica la bar. O să se îngrijoreze dacă întârzii prea mult.

Cei doi bărbaţi se uitară la el năuciţi. În acel moment, uşa dinspre hol se deschise brusc. Mercenarul se întoarse şi o văzu pe Janie, cu limba scoasă, cărând cele două valize.

— Ce s-a întâmplat, Hank? S-a anunţat îmbarcarea pentru Veneţia!

CAPITOLUL VI

Frost deschise ochiul şi mârâi ca un urs bosumflat. Se rostogoli pe spate aruncând cuverturile. O lumină palidă se revărsa în camera luxos mobilată, pe care nici măcar nu-şi dăduse osteneala s-o examineze înainte de a adormi.

Ambarcaţiunea-taxi îl lăsase la Danieli pe la trei dimineaţa, într-o stare de epuizare vecină cu knock-out-ul. Recepţionerul hotelului făcuse ochii mari când văzuse apărând în holul rococo acel chior hirsut şi bombănitor ducând o valijoară-diplomat sigilată şi o valiză...

Mercenarul se uită la ceasul de la mână şi constată că era timpul să se dezmeticească. Sări din pat şi fugi sub duş.

Acel ciudat ofiţer şi complicele lui neras îl lăsaseră până la urmă să prindă avionul în ultima clipă. Au aterizat pe aeroportul Marco Polo unde, în mod miraculos, Frost a scăpat de controlul poliţiei. Apoi, el şi Janie au găsit o maşină care i-a dus până la piazzale Roma, iar acolo au fost nevoiţi să schimbe taxiul pe patru roţi cu taxiul plutitor.

În timp ce tânăra femeie cădea în extaz văzând faţadele luminate ale palatelor care mărgineau canalul, Mercenarul se gândea încruntat la incidentul care avusese loc la Milano. Totul suna fals în înscenarea militarului şi a acolitului său. Ce urmăreau şi pentru cine acţionau?

Frost îşi amintea de feţele lor stupefiate când o văzuseră pe Janie intrând ca o vijelie în birou. Îl credeau singur şi iată că apăruse un martor neaşteptat. Cei doi avuseseră grijă să-l scoată afară chiar şi pe poliţistul de serviciu...

O lăsase pe Janie la hotelul ei, foarte aproape de academia de arte-frumoase, apoi, după o sărutare şi promisiunea că vor cina împreună a doua zi seara, Frost se grăbi să ajungă în patul lui şi să doarmă.

*

* *

Mercenarul scoase din valiză un costum bleumarin şi o cămaşă albastră. Ţinuta de circumstanţă pentru întâlnirea cu viceconsulul Edward Frampton, cu care vorbise la telefon. Îşi potrivi la subsuoară tocul de piele şi îmbrăcă haina, după care trase de sub pat valijoara. Cu asta se simţea ca acasă oriunde. Rupse sigiliul şi deschise seiful comorii cu o cheiţă.

Pistolul Browning High-Power îşi ocupă locul în tocul lui. Apoi fixă la piciorul drept cuţitul de luptă Gerber MK 1. Lăsase pistolul de asalt KG 99 acasă, la Atlanta. Nu-i plăcea să se despartă de el, numai că Frost ştia că pleacă în vacanţă... A naibii vacanţă! O va suna pe Bess la Toronto mai târziu. Vorbise cu ea exact înainte de a pleca din New York şi îi explicase în câteva cuvinte maşinaţia odioasă a lui Michael O'Hara, care îi vârâse pe gât o nouă misiune.

Tot ce găsise să-i spună amanta lui fusese că avea un noroc nebun de a vizita Veneţia în afara sezonului. Mercenarul îi răspunsese cu un torent de obscenităţi capabil să avarieze centrala telefonică a hotelului. Obişnuiau astfel de schimburi verbale. Un fel de supapă de siguranţă pentru nervozitatea reciprocă. Bess era conştientă de pericolele la care era expus dar nu făcea niciodată aluzie la ele. Îşi alesese singură viaţa pe care dorea s-o ducă. Îl accepta aşa cum era şi exorciza demonii spaimei şi angoasei aşa cum se pricepea mai bine.

*

* *

Akbar îşi şterse firicelul de sânge care îi curgea din nas şi miji dureros ochii. Stătea culcat pe un şir de nituri metalice mari care strângeau între ele plăcile de tablă ale punţii superioare. Extremităţile tijelor de oţel îi răneau spatele gol şi patul unei puşti îl apăsa în piept, împiedicându-l să facă vreo mişcare. Omul care îi aplica acest supliciu era chiar Şahed, locotenentul emirului. Ceilalţi membri ai Leului de Aur se aflau în jurul lui şi nu citea pe feţele lor decât supărare şi dispreţ. Acei oameni care erau fraţii lui, la un simplu gest al şefului lor, n-ar fi ezitat nici o secundă ca să-l facă bucăţele.

Emirul trona pe o banchetă de piele albă, adusă acolo la ordinul lui, ca să asiste la pedepsirea lui Akbar. Pe cap purta un turban care avea prins, în dreptul frunţii, o broşă cu un topaz imens. În picioare, alături de el, se afla Gordon Young. Americanul contempla spectacolul cu un zâmbet amuzat.

Din cauza lui era acuzat Akbar că îl lăsase pe Mercenar să scape şi că contribuise la moartea lui Safi. Akbar petrecuse împreună cu el două zile într-o ascunzătoare în Soho, aşteptând plecarea spre Italia. Antipatia pe care o avuseseră unul pentru celălalt încă din prima clipă se transformase la Young într-o ură feroce şi jurase că îl va duce la pierzanie.

Emirul avea prea mare nevoie de serviciile artificierului ca să-i pună vorba la îndoială...

Cu atât mai mult cu cât vestea sosită chiar în acea dimineaţă prin intermediul contesei Goldoni întărise spusele americanului.

Tipul poreclit Mercenarul, Henry Stimson Frost, fost căpitan al beretelor verzi şi actualmente angajat al celor de la CIA, ajunsese ieri seară la Milano venind cu avionul de la New York.

Gordon Young ridică ochii spre stolurile de pescăruşi care se roteau deasupra iahtului scoţând ţipete stridente.

Emirul agită din nou mâna spre Şahed. Zbirul nemilos şi devotat se aşează deasupra lui Akbar, cu picioarele depărtate, şi ridică puşca cu amândouă mâinile ca să-i tragă o lovitură puternică drept în faţă. Akbar gemu şi se ghemui protejându-se cu braţele îndoite.

Şahed strigă câteva cuvinte în arabă şi doi dintre oamenii săi îl ridicară cu brutalitate pe Akbar de subsuori. Unul dintre ei îl apucă de păr şi îl răsuci ca să-l forţeze să stea nemişcat. Locotenentul emirului îl lovi violent cu patul armei peste gura care se deschidea ca să ţipe. Apoi îl mai lovi de două ori, după care întoarse capul spre emir. Acesta dădu din cap cu un zâmbet încremenit pe buze.

Un val de sânge curgea din bărbia lui Akbar şi se revărsa pe pieptul agitat de tresăriri. Gemu dureros şi scuipă bucăţi de dinţi.

Şahed rânji plin de cruzime şi pronunţă o frază care provocă râsul oamenilor săi.

— Ce spune? întrebă Young aplecându-se spre saudit.

Faţa adipoasă a emirului se lumină.

— Spune că Akbar avea dinţii urâţi. N-a pierdut cine ştie ce.

Americanul izbucni şi el în râs. Tortura aplicată lui Akbar îi provoca fiori de plăcere. Acea înfiorare pe care o simţise uneori în Vietnam când îngropa mine pe drumurile nisipoase sau când plonja în apă ca să agaţe de etrava unei jonci o încărcătură explozivă.

Cel mai mult îl distra faptul că nu avea un motiv valabil pentru a-l uri pe Akbar. Ura gratuită este raţiunea de a fi a soldatului, iar el era soldat până în vârful unghiilor.

Cei doi oameni care îl susţineau pe omul torturat se depărtară de Akbar. Nenorocitul se rostogoli pe jos şi se chirci ca un vierme.

Emirul dădu un ordin lui Şahed. Acesta îl întoarse pe Akbar pe spate. Îl apucă de încheietura mâinilor şi îl târî până la picioarele sauditului, care era încălţat cu un fel de botoşei împodobiţi cu perle.

Faţa plină de sânge se crispa jalnic şi Akbar adresă emirului o

privire imploratoare. Dar Şahed scosese deja pumnalul şi se apleca spre el.

Sauditul întoarse capul spre Gordon Young.

— Akbar o să-ţi dea limba la pescăruşi. Ei o vor întrebuinţa mai cu folos.

Locotenentul emirului se lăsă în genunchi, puse capul nenorocitului pe pulpele sale şi îl strânse ca să nu se zbată. Akbar ridică şalele de câteva ori, dar nu mai avea putere...

Şahed îi desfăcu brusc maxilarele şi băgă mâna în gura fără dinţi. Apucă limba cu degetele şi o trase spre el cu o mişcare bruscă. Apoi puse în mişcare cuţitul. Lama alunecă sub apendicele bucal pe care îl tăie de la bază cu precizia unui bisturiu.

Corpul lui Akbar se încordă ca un arc şi rămase aşa câteva secunde, încremenit de durere, apoi se prăbuşi inert. Horcăi şi un val de sânge i se revărsă din gură pe puntea inferioară.

Şahed agită triumfător bucăţica de carne deasupra capului, salutat de strigătele excitate ale oamenilor săi.

Gordon Young văzu coborând câţiva pescăruşi. Păsările mării nu pierdeau timpul.

Arabul agită încă o dată trofeul plin de sânge, apoi îl aruncă cât putu de sus. Un pescăruş mai rapid decât ceilalţi bătu din aripi şi prinse limba din zbor.

Sauditul aplecă capul spre Young. Pe faţa buhăită apăruse o grimasă perversă.

— Ce-ai zice dacă i-am da lui Akbar o ultimă şansă ca să-şi repare greşeala?

— Ce vrei să spui? zise americanul încruntându-se.

Doi oameni duseră de acolo trupul care zăcea la picioarele lor. Altul aruncă o găleată cu apă ca să spele sângele.

Emirul sondă îndelung privirea lui Young, care se simţi brusc foarte stingherit. De parcă acei ochi negri aveau să se transforme brusc în doi crabi cu cleşti ascuţiţi.

— Dacă Akbar reuşeşte să-l omoare pe mercenarul chior, zise el cu o voce calmă, îi dăruiesc viaţa.

Gordon Young rămase fără glas. Fixa prosteşte acel munte de carne tolănit lângă el întrebându-se dacă nu cumva visează. Emirul Abduzheb era unul dintre oamenii cei mai bogaţi din acea parte a lumii, deţinând câmpuri de petrol, rafinării şi nave cisternă. Legăturile de complicitate şi amiciţie la cel mai înalt nivel îl protejau în mod eficace. Putea să-şi permită orice. Se putea juca nepăsător cu viaţa oamenilor ca un puşti cu soldaţii

de plumb, răsturnându-i cu un bobârnac când se sătura de ei.

Americanul era îngrozit şi fascinat în acelaşi timp de această idee. Privi silueta Veneţiei, pe jumătate înecată în ceaţă şi laguna străbătută de o mulţime de ambarcaţiuni.

Acolo era altă lume şi pe *Fadila* se putea întâmpla orice fără ca cineva să aibă vreodată habar...

*

* *

Cu o privire gânditoare, Frost se uita la mulţimea care se înghesuia pe podul Academiei pe care îl zărea de la fereastră. Stătea într-un fotoliu de piele jos, în faţa lui Edward Frampton. Viceconsulul stătea la un birou maiestuos din lemn de abanos. Strategie clasică pentru oamenii mici de statură ca el acea plasare a interlocutorului cât mai jos ca să-l poată domina.

Oricum, nu era nevoie să fii specialist în psihologie ca să înţelegi că sosirea Mercenarului la Veneţia nu era deloc pe placul diplomatului.

— Acest aşa-zis complot terorist, zise el mângâindu-şi capul chel cu o mână mică şi grăsuţă, nu se bazează pe nici o dovadă serioasă. Am trimis în această privinţă un raport unuia dintre şefii de la CIA. Ashby avea tendinţa să... să abuzeze oarecum de băuturile alcoolice. Părerea mea e că imaginaţia l-a împins prea departe...

Frost se ridică din fotoliu şi se apropie de fereastră sprijinindu-se cu spatele de ea. Aşa era mult mai bine. Îi plăcea să se simtă la înălţime.

— Cu siguranţă că ar fi pentru prima dată când un agent a serviciilor de informaţii ar fi asasinat de propria lui imaginaţie.

Viceconsulul se încruntă.

— Comandantul Borello, şeful poliţiei veneţiene, a făcut o anchetă şi a ajuns la concluzia că Mark Ashby ar fi fost victima unei crime care a urmărit jaful.

Mercenarul scoase din buzunar un pachet mototolit de Camel. Vârî o ţigară între buze şi o aprinse cu vechea lui brichetă Zippo.

— În meseria mea nu există coincidenţe, zise el înăsprind tonul. Alt agent CIA a fost asasinat la New York de aceiaşi tipi care l-au eliminat pe Ashby şi era gata să fiu şi eu lichidat.

— Ce vă permite să credeţi că există cu adevărat o legătură între aceste regretabile... incidente?

Frost suflă un nor de fum spre tavan şi nu se grăbi să răspundă. Apărând mai adineauri în faţa lui Frampton, Frost avusese sentimentul ciudat că nu provoca surpriza la care se

aştepta. Acest mic detaliu nu-i dădea pace.

— Huey Ghoster era un corespondent al serviciilor secrete din New York. Pe la el treceau multe informaţii referitoare la cazurile curente. Toate dovezile arată că juca rolul de „cârtiţă” pentru teroriştii...

O luminiţă ciudată apăru în ochii viceconsulului în momentul în care Mercenarul pronunţă numele lui Huey Ghoster. Îl văzu pălind uşor înainte de a întreba cu un ton nesigur.

— De ce l-au ucis dacă lucra pentru ei?

— Pentru că se simt ameninţaţi. Ashby a plătit deja cu viaţa. Pariez pe ochiul care mi-a mai rămas că acum vor face curăţenie. Vor lichida toţi complicii care nu le mai sunt folositori. Nu trebuie uitat că sunt nişte fanatici. Indiferent de cauza pe care o apără, ea justifică toate sacrificiile.

Mercenarul se aplecă ca să ajungă la scrumiera mare din onix aşezată pe birou. Scutură scrumul ţigării şi continuă uitându-se fix la diplomat:

— Să vedem care va fi următorul miel sacrificat...

Frampton lăsă jos un coupepapier din bronz pe care îl răsucea între degete. O picătură de sudoare i se prelingea de la tâmplă.

Urmă un moment de tăcere.

— Dacă sunteţi sigur de ceea ce spuneţi, zise în cele din urmă viceconsulul, voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să vă uşurez sarcina.

Frost zâmbi.

— Asta şi aşteptam din partea diplomatului nostru.

Apoi fu însoţit de viceconsul până în sala telexului aflată în subsolul clădirii. Până acolo, Frampton îl prezentă lui Mc Pherson şi lui Carpenter, cei doi ataşaţi ai ambasadei. Două adevărate caricaturi de conţopişti lipsiţi de interes.

Viceconsulul deschise uşa blindată. Un bec roşu se aprinse deasupra lor şi intrară într-o cameră pătrată fără ferestre. Frost văzu pereţii cenuşii, câteva etajere de birou şi o consolă metalică pe care se afla telexul.

Frost se uită la maşina prevăzută cu un rulou de hârtie. Un sistem de blocare electronică cu cod digital asigura securitatea aparatului.

— Ashby avea obiceiul să coboare cu dumneata când trimitea un mesaj? întrebă Mercenarul.

Frampton scutură din cap.

— Nu. Îmi trimitea un plic sigilat la birou. Asta e procedura. Această staţie-releu se află sub responsabilitatea mea. Frost

aprinse o ţigară pe care o lăsă în colţul gurii şi se sprijini de perete. CIA cerea uneori agenţilor diplomatici să facă această treabă. Omul de la CIA putea astfel să-şi telefoneze mesajele sau să le transmită printr-o persoană de încredere. Asta îl ferea să fie observat în împrejurimile ambasadei şi îi proteja anonimatul. Din moment ce Frost venea personal până acolo, Frampton devenea un intermediar inutil.

— Luaţi imediat legătura cu DePaul pentru ca procedura să fie anulată, zise Mercenarul. Îmi voi trimite singur mesajele.

Diplomatul vru să protesteze, dar se răzgândi. Frost folosise tonul potrivit.

Îl văzu formând codul şi formulând cererea în stil telegrafic în timp ce trecea în revistă situaţia în mintea lui. Multe lucruri îl deranjau în atitudinea diplomatului. De exemplu împotrivirea la ideea existenţei unui grup terorist numit Leul de Aur. Când Frost îi povestise ce păţise Ghoster, diplomatul reacţionase neaşteptat. Oare simţea că viaţa lui e în pericol? Îl cunoştea pe Ghoster? Erau întrebări care îşi aşteptau răspunsul.

Răspunsul lui DePaul sosi în câteva minute. Permisiunea acordată! Frampton comunică Mercenarului codul, apoi urcară în biroul lui unde Frost primi o dublură a cheii de la uşa blindată. La plecare, Frost îl întrebă pe diplomat:

— Unde locuieşte această contesă Goldoni, în casa căreia se afla Ashby înainte de a fi asasinat?

— Într-o reşedinţă particulară din spatele pieţei Rossini. E uşor de găsit, faţada este împodobită cu un mozaic albastru cu auriu.

— O cunoaşteţi?

Frampton dădu din umeri încercând să fie indiferent.

— Puţin. Organizează deseori recepţii la care e invitată toată lumea bună din Veneţia. Trăieşte singură. O femeie de mare clasă şi unica moştenitoare a uneia dintre cele mai ilustre familii din oraş.

— Înţeleg, răspunse Frost îndreptându-se spre uşă.

Viceconsulul dădu ocol biroului şi se adresă Mercenarului:

— Pe curând, presupun, domnule Frost. Şi vă urez noroc!

Frost se opri în pragul uşii şi se încruntă uşor.

— Apropo, zise el cu un ton care se voia nevinovat, nu mi-a plăcut deloc felul în care am fost primit de serviciile poliţiei la Milano. Militarul care m-a interogat mi-a spus că acţionează în virtutea ordinului primit de la dumneata. Asta mi s-a părut foarte surprinzător... ca să nu spun altfel...

Lovitura nimeri în plin. Frampton păli brusc la faţă şi îngăimă:

— Păi... am...

Înghiţi în sec, tuşi uşor cu un aer stingherit şi reluă cu o voce care tremura uşor:

— Le-am cerut totuşi să fie discreţi. Este foarte regretabil. Am dat într-adevăr dispoziţie să se facă un control sever la aeroporturile din Milano şi Veneţia. Cei de la Washington vor trimite tot felul de tipi din poliţia privată ca să supravegheze şederea aici a vicepreşedintelui şi...

Mercenarul îl întrerupse brusc:

— Am impresia cât se poate de clară că vă depăşiţi atribuţiunile, domnule Frampton. Un proverb spune: „Dacă nu vrei să te pape lupu', nu pune piciorul pe terenul lui de vânătoare". Subiect de gândire!

Închise uşa şi străbătu culoarul, cu un aer preocupat, trecând pe lângă birourile din pereţi de sticlă în care trebăluiau secretari de ambele sexe.

Numitul Mc Pherson îi adresă cu mâna un semn amical. Sorbea un espresso în faţa unui birou cât se poate de gol. Tipul acesta descoperise o ascunzătoare ideală. Frost îşi zise că trebuia să ceară informaţii despre treburile unui ataşat de ambasadă. Poate că nu peste mult timp se va retrage din serviciul activ şi îşi va scrie memoriile...

*

* *

Chemă o ambarcaţiune-taxi de pe micul debarcader al podului Academiei. Şi acum contesa! Mercenarul voia să prezinte omagiile sale aristocraţiei veneţiene şi să încerce să afle mai multe informaţii despre ultimele momente ale lui Mark Ashby...

Situaţia era cam albastră. Nici un capăt de pistă. Frost era convins că Frampton nu-i spunea tot ce ştia. De aceea omisese în mod vădit să-i vorbească de Gordon Young şi de legăturile lui cu mercenarii organizaţiei Leul de aur. Nu era cazul să-şi arate cărţile mai înainte de a fi dibuit ce joc făcea diplomatul...

Fostul militar se afla probabil la Veneţia de o zi sau două. Oamenii de la FBI instruiţi de O'Hara îl identificaseră după fotografie la ghişeul de îmbarcare al companiei Alitalia. Plecase cu avionul la Milano cu patruzeci şi opt de ore înaintea Mercenarului, având un paşaport fals pe numele de Bruce Campbell. Era însoţit de un arab. Cu siguranţă cel de al doilea asasin. Cel care îi lichidase pe Ghoster şi pe acea fată nevinovată... Frost îşi amintea şi acum privirea ei înspăimântată. Făcuse cunoştinţă cu moartea de sute de ori, sub aspectele ei

cele mai oribile şi cele mai respingătoare. Era obişnuit. Asta făcea parte din viaţa zilnică a unui mercenar. Dar atunci când lovea un nevinovat precum acea fată, ceva se bloca în el. Era cuprins de o dorinţă enormă de răzbunare.

CAPITOLUL VII

Barca cu motor străpunse o perdea de ceaţă şi acostă lângă pontonul de lemn. Era întuneric beznă. Şahed puse puşca în bandulieră şi coborî primul. Doi dintre oamenii lui îl urmară, trăgând afară din ambarcaţiune un cufăr etanş cu mânere mari de cauciuc negru. Gordon ieşi şi el din cockpit şi urcă pe ponton.

Şahed se întoarse spre pilot şi îi spuse câteva cuvinte în arabă. Tipul dădu din cap. Legă o frânghie de pilonul de acostare şi coborî imediat în cabină, ca să aştepte la căldură.

Cele patru umbre se îndreptară spre plaja plină de pietre care se ghicea printre fâşiile de ceaţă. Deasupra unui taluz se înălţa silueta unei clădiri mari cu un etaj. Casa era înconjurată de pini, cufundată în tăcere şi în întuneric.

Locotenentul emirului urcă denivelarea, străbătu câţiva metri în grădina presărată cu straturi de flori şi puse un genunchi în pământ. Young şi ceilalţi doi arabi făcură la fel. Şahed luă lanterna care îi atârna la centură. Transmise apoi un şir de semnale luminoase scurte. Un semnal păru că-i răspunde imediat, provenind de la una din ferestrele de la parter. Micul grup se avântă atunci spre uşa mare de la intrarea vilei.

Emirul închiriase acea vilă la Veneţia folosindu-se de un intermediar. Ea avea să servească drept bază de operaţiuni acelui comando terorist, situată fiind la extremitatea insulei Murano care se afla în faţa cetăţii lagunelor, iar barca cu motor te ducea în oraş în douăzeci de minute...

Unul din oameni, postat în interior, aprinse plafoniera după ce încuie uşa. Tipul arăta ca un luptător de catch, cu capul ras, cu sprâncenele stufoase. Îmbrăcat după moda europeană, contrar lui Şahed şi oamenilor lui, el făcea parte din grupul celor şase mercenari veniţi din Libia, angajaţi de bogatul saudit ca să-i întărească garda. Trei dintre camarazii lui stăteau în picioare în salon, înarmaţi cu puşti de asalt Jager AP-84. Alţi doi făceau de pază în pădure, supraveghind drumul. Cea mai apropiată locuinţă se afla la mai mult de trei sute de metri de-acolo.

Şahed ordonă oamenilor săi să lase cufărul în camera vecină. În el se afla tot materialul necesar lui Gordon Young pentru prepararea cocteilului exploziv care avea să arunce în aer şalupa vicepreşedintelui Kensington, când avea să părăsească ambasada pentru a merge la ceremonia oficială din piaţa San

Marco.

— Nimic deosebit, Marzuk? îl întrebă el în arabă pe cel cu capul ras.

Libianul scutură din cap, cercetându-l cu coada ochiului pe artificierul american care făcea turul sălii goale fumând o ţigară. Americanul purta un costum gri, bine croit, iar pantofii lustruiţi impecabil scârţâiau la fiecare pas.

Locotenentul emirului aşteptă să i se întoarcă cei doi oameni, apoi zise de data asta în engleză:

— Americanul rămâne aici. Mă voi întoarce mâine.

La aceste cuvinte, Young se întoarse brusc. Apoi zise cu o voce imperioasă:

— Nici vorbă, bronzatule! Diseară mă duc în oraş! Am dreptul la asta, nu? De când am ajuns aici, n-am văzut decât mutrele voastre pocite!

Faţa lui Şahed se crispa dispreţuitor.

— Stăpânul meu mi-a dat ordin...

Gordon Young sărise deja la el. Îi închise gura trăgându-i o palmă violentă peste bot.

— Stăpânul tău va fi de acord, maimuţă ce eşti! Acum asculţi de mine!

Arabul duse mâna la pumnal dându-se doi paşi înapoi. Young izbucni în râs. Scosese fulgerător din haină un revolver Beretta şi ridicase piedica.

— Încă un gest şi eşti mort! Viaţa ta nu valorează cine ştie ce. Nu uita de Akbar. Chiar tu i-ai tăiat limba. Fiindcă aşa am vrut eu. S-ar putea să păţeşti şi tu la fel!

Şahed păli. Marzuk nu făcu nici o mişcare. Nici oamenii lui. Despre operaţiunea care se pregătea, libienii nu ştiau decât că americanul era dirijorul. Fără el nu se putea face nimic. Primiseră ordin să-l protejeze sacrificându-şi propria viaţă. Dacă ar fi fost obligaţi să aleagă, l-ar fi doborât pe Şahed fără să clipească.

Locotenentul emirului înţelesese deja. Dădu drumul pumnalului şi mâna îi căzu de-a lungul corpului.

Gordon Young puse altă ţigară între buze cu un zâmbet victorios. Imaginea contesei Goldoni îl obseda de la sosirea la Veneţia. O văzuse foarte puţin, seara trecută, la bordul iahtului *Fadila.* La urma urmelor, ea îl băgase în povestea asta. Îi datora compensaţii în natură. Îi va face o vizită în noaptea asta...

Americanul se uită ţintă în ochii arabului şi zâmbi ironic.

— Nu funcţionăm la fel, bronzatule. Tu seara te întorci cu faţa spre Mecca, eu spre o sticlă de băutură şi doi craci de femeie.

Fiecare cu religia lui!

Locotenentul teroriştilor îşi întoarse faţa şi scuipă pe jos cu o strâmbătură de dispreţ.

Marzuk îi însoţi apoi pe arabi până la ponton, căruia abia i se puteau ghici contururile prin ceaţă. Cu arma în mână, Cordon Young se instală în partea din spate a bărcii cu motor. Ceaţa era nemaipomenită pentru o escapadă în oraş. Un elefant s-ar fi plimbat nestingherit prin Veneţia fără să fie remarcat...

Debarcă peste mai puţin de o jumătate de oră, nu departe de palatul contesei. Pilotul intrase pe un mic rio puţin frecventat, evitând marele canal unde s-ar fi putut pomeni nas o nas cu o vedetă a poliţiei. Chiar dacă emirul se bucura de cea mai mare toleranţă din partea poliţailor, Gordon Young avea tot interesul să rămână incognito.

Străbătu un şir de străduţe înguste şi ajunse într-o piaţă mică şi pătrată înconjurată de arcade. O ceaţă groasă bloca faţadele clădirilor ca un tampon de vată care astupă un flacon. Americanul crezu la început că greşise piaţa, apoi recunoscu în faţă intrarea somptuoasă a palatului Goldoni şi zâmbi în sinea lui.

Uşa era descuiată. O deschise şi intră în holul întunecos. Frumoasa veneţiană nu se aştepta la venirea lui. Era mai bine să se convingă că era singură.

Gordon Young urcă scara de marmură fără să facă zgomot...

Salonul intim al contesei era luminat doar de un lampadar înalt cu picior de cupru. În cămin ardea un foc de lemne, reflectându-şi lumina aurie în geamul ferestrelor.

Young se opri în loc, cu umărul lipit de perete. Aruncă din nou o privire ca să fie sigur de ceea ce văzuse şi duse instinctiv mâna spre pistolul Beretta. Nu putea să existe nici o îndoială: tipul cu banta neagră pe ochi era într-adevăr Hank Frost, Mercenarul. Stătea într-un fotoliu cu spătar înalt şi se afla cu partea stângă spre el. Andrea Goldoni îi vorbea cu jumătate de glas, tolănită pe o sofa, cu spatele la Young.

Nu putea să audă ce spunea.

Americanul simţi pe frunte o sudoare rece. Cum ajunsese Mercenarul până la contesă? Ce ştia?

Gordon Young înjură în sinea lui. Ipotezele se aglomerau în mintea lui. Juca contesa un rol dublu? Femeia aceea cunoştea toate rotiţele operaţiunii. Poate că i se făcuse frică în ultimul moment şi luase hotărârea să spună totul omului de la CIA.

Acest gând îl făcu instantaneu pe Gordon Young să uite pentru ce venise. Maxilarele i se crispară.

Îl durea în cot de ce-ar fi putut să păţească Abduzheb şi banda lui de bronzaţi, dar dacă Hank Frost dădea peste el, l-ar fi aşteptat repatrierea şi ar fi ajuns în una dintre acele închisori din Texas unde execuţiile cu Penthotal erau ceva obişnuit.

Îşi încordă auzul ca să prindă frânturi din discuţie, dar fără succes. Trebuia să se hotărască rapid şi să ia o iniţiativă bună...

În mintea sa sclipi un şir de cifre luminoase. Cele patru sute de mii de dolari pe care emirul trebuia să-i achite după asasinarea lui Kensington. Sauditul se ocupa şi de evacuarea lui cu elicopterul spre Golful Persic.

Optă imediat pentru soluţia care prezenta cel mai mic risc pentru el.

Gordon Young coborî scara la fel de discret cum o urcase şi se pierdu în noapte. Fu imediat învăluit de ceaţă. Merse pe lângă faţada palatului şi se ascunse în scobitura unui portal vecin.

Cu puţin noroc, Frost avea să plece în curând ca să se reîntoarcă la hotel. Apoi era destul să se ţină după el...

Mercenarul îşi făcu apariţia după o jumătate de oră. Young îi recunoscu silueta care se ivi din ceaţă ca să dispară din nou. Erau condiţii ideale pentru filaj...

*

* *

Ambarcaţiunea-taxi acostă în partea din spate a iahtului. Young plăti cursa şi se prinse de rampa pasarelei. În ciuda ceţii, găsise fără mari probleme vasul emirului, ancorat cu faţa la piaţa San Marco.

Cei doi zbiri postaţi pe punte supravegheară plecarea ambarcaţiunii-taxi, aruncând priviri bănuitoare. Americanul îşi puse o ţigară în colţul buzelor, zâmbind satisfăcut.

Se gândea la acel biet Akbar care vegeta în cală. După ce-i dorise atât de tare moartea, acum avea să-i ofere o şansă de a-şi salva viaţa.

Un tip disperat avea toate şansele să reuşească imposibilul...

Mercenarul stătea la hotelul Danieli. Young obţinuse fără probleme şi numărul camerei...

*

* *

Frost o sunase pe Janie ca să anuleze cina. Vizita la contesa Goldoni îi modificase planurile. Înainte de orice era în misiune. Plăcerea era o necesitate fizică, numai că acum trebuia să rămână pe planul doi.

Părăsi sala de mese a hotelului, însoţit de plecăciunile a

jumătate de duzină de chelneri în uniforme roşii şi aurii, şi o porni spre bar unde urma să-l aştepte pe Mc Pherson. Ataşatul ambasadei îi lăsase un bilet la recepţie ca să-i ceară această întâlnire. Frost îl găsise la întoarcerea de la contesa Goldoni şi luase hotărârea să petreacă seara la hotel.

Se instală pe unul dintre taburetele înalte aliniate în faţa barului din lemn lăcuit şi se scotoci prin buzunare în căutarea pachetului de Camel. După ce aprinse ţigara cu nedespărţita lui brichetă Zippo, atacă whisky-ul cu apă pe care barmanul i-l pusese în faţă.

Andrea Goldoni făcea fără îndoială parte dintre femeile capabile să te îmbrobodească cu o singură privire ceva mai insistentă. O creatură splendidă şi tulburătoare, dar care nu-l putea înşela pe un expert în materie aşa cum era Frost. Luminiţa rece pe care o percepuse în adâncul ochilor ei verzi îi spunea că trebuie să-l fi avut pe Machiavelli cocoţat undeva în arborele ei genealogic.

Tânăra femeie răspunsese la întrebările lui cu un ton neutru şi fără ezitări. Nu-l întâlnise pe Ashby decât de două ori, cu ocazia recepţiilor date de ea. Fusese adus de Edward Frampton. Viceconsulul, ca mulţi diplomaţi aflaţi în post la Veneţia, figura pe lista invitaţilor ei.

Lui Frost i se păruse tare de mirare că Frampton, care îl detesta pe agentul CIA, îşi dădea osteneala să-l scoată seara la distracţie. Dar, în fine, diplomaţia implică o anumită doză de ipocrizie şi viceconsulul avea probabil motivele lui ca să acţioneze astfel.

Bineînţeles, contesa nu auzise niciodată de Gordon Young, iar faţa ei de o indiferenţă remarcabilă rămăsese de marmură când Mercenarul scosese din buzunar fotografia artificierului. Poza pe care i-o dăduse O'Hara era relativ recentă şi foarte asemănătoare cu originalul.

Apoi obţinuse acelaşi rezultat când a făcut aluzie la teroriştii care acţionau în Veneţia sub denumirea de Leul de Aur. Se limitase să zâmbească cu indulgenţă. Veneţia era cetatea ordinii şi frumuseţii. Singura formă de terorism despre care se putea vorbi aici era cea pe care arta o exercita asupra inimilor prea sensibile...

Frost plecase cu coada între picioare, cu impresia că bătea pasul pe loc într-o mlaştină vâscoasă. Nu se mai simţise niciodată atât de descoperit...

În momentul în care voia să mai comande un whisky, în bar

intră Mc Pherson. Aruncă o privire peste umăr şi se aşează lângă mercenar.

— Ţi-e frică că ai fost urmărit? întrebă Frost care era mirat de această atitudine.

Faţa palidă a ataşatului se crispă, dar Frost nu obţinu nici un răspuns. Şi lui i se păruse mai adineauri că era urmărit. Pusese totul pe socoteala ceţii care învăluia formele într-un fel de halo vag şi neliniştitor.

Comandă de băut pentru amândoi, şi Mc Pherson bău jumătate din pahar pe nerăsuflate.

— E ceva ce vreau să-ţi spun, începu el. Nu vreau să fac nici o declaraţie de acuzare şi trebuie să-mi promiţi că numele meu nu va fi amestecat în cele ce ar putea să se întâmple mai târziu...

Mercenarul îl întrerupse zicându-i nerăbdător:

— Spune, bătrâne.

Îl servi cu o ţigară Camel şi îşi aprinse şi el una. Barmanul se afla la capătul celălalt al barului în discuţie cu o roşcovană mortală. În sala cufundată în semiobscuritate, câteva cupluri şuşoteau discret.

Pe scurt, domnea o ambianţă propice destăinuirilor.

Mc Pherson tuşi uşor suflând un nor de fum, apoi vorbi din nou:

— E vorba de viceconsul, domnul Frampton. S-a... s-a petrecut un lucru ciudat în urmă cu vreo săptămână. În ziua aceea mă aflam la centrala ambasadei. Din când în când mi se întâmplă să ţin locul centralistei pentru o oră sau două...

Zâmbi jenat şi se scuză:

— Într-un fel, e o... prietenă, înţelegi.

Frost dădu din cap şi îl îndemnă să continue cu un gest al mâinii. Dacă tipul ăsta făcea dragoste aşa cum istoriseai o chestie, cuceririle lui probabil că aveau de aşteptat mult şi bine până să ajungă la orgasm.

— Cineva l-a sunat pe domnul Frampton. Am branşat fişa ca să fac legătura cu telefonul din biroul său şi... am uitat să-l deconectez pe celălalt după ce a ridicat receptorul. Nu voiam să ascult, dar am rămas câteva secunde cu căştile la urechi fără să ştiu ce fac...

Frost trase nervos din ţigară. Avea timp să termine tot pachetul până când ajungea Mc Pherson de povestit.

— Era o voce cu un puternic accent arab. Persoana respectivă îl făcea pe viceconsul albie de porci. Nişte insulte îngrozitoare. Iar domnul Frampton răspundea docil. Vocea îi tremura. S-ar fi

zis că-i e frică.

Mercenarul strecură altă ţigară între buze şi se aplecă spre interlocutorul său.

— Despre ce era vorba?

— Celălalt spunea că nu avea de ales. Repeta asta tot timpul. Şi apoi i-a fixat o întâlnire pe cheiul de la Salute chiar pentru acea seară.

Ataşatul ambasadei goli paharul cu o mână tremurătoare. Ţigara se consuma în scrumieră fără să se mai atingă de ea.

— Te-ai dus acolo?

— Da. Acest chei este un loc pustiu noaptea. Am ajuns mai devreme ca să am timp să mă ascund şi să aştept.

Mercenarul ridică din sprâncene.

— De ce singur? Fără să vreau să te jignesc, mi se pare că ai acţionat cam uşuratic...

— Nu m-am gândit, îi explică Mc Pherson. Mi-am zis că e mai bine să nu mai fie şi altcineva amestecat în povestea asta.

— Şi?

— Domnul Frampton a venit primul. Cam după cinci minute, o barcă mare cu motor a acostat la chei. Nu avea aprinsă lumina de semnalizare. A coborât un bărbat. Nu i-am văzut faţa din cauza întunericului, dar i-am auzit vocea, care avea acelaşi accent arab ca cea de la telefon. N-au vorbit mult. Pe urmă viceconsulul a urcat în barca cu motor împreună cu acel bărbat şi au plecat.

Frost scutură în scrumieră scrumul ţigării, apoi înălţă capul, ridicând cu mâna şuviţa de păr care îi cădea pe frunte.

— S-au îndreptat spre larg, încheie Mc Pherson.

— De ce crezi asta?

— Acel chei se află la extremitatea Marelui Canal. Acolo se varsă în partea de lagună care se deschide spre mare.

Precizarea avea importanţa ei.

Mercenarul încerca să potrivească un nou element în jocul de puzzle care i se contura în minte, dar ataşatul ambasadei coborâse deja de pe scaun, vizibil grăbit să plece.

Frost îl prinse de umăr. Tipul acela era o piesă preţioasă. Trebuia să afle de la el tot ce ştia.

— Te conduc o parte de drum, Mc Pherson.

Celălalt scutură din cap.

— Nu, nu. E inutil.

Mercenarul atinse uşor umflătura care îi deforma haina în dreptul subsuorii şi schiţă un zâmbet.

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva. Am doar un ochi, dar văd perfect cu el.

*

* *

Probabil că dormea de o bună bucată de vreme, deoarece fu nevoit să facă un mare efort ca să se trezească. Mai înainte de a fi deschis pleoapa, creierul lui primise deja două informaţii şoc.

Prima era că un individ tocmai intrase în camera lui.

A doua decurgea ca să spunem aşa din prima. Individul avea cea mai rea intenţie faţă de el: voia să-l omoare.

Ochiul Mercenarului descoperi la început doar un punct întunecat despărţit în două de o rază subţire de lumină care pătrundea prin jaluzele. Apoi raza de lumină se rupse brusc traversată de o umbră care se repezi asupra lui cu mâna ridicată.

Frost văzu o lamă curbată apropiindu-se fulgerător de pieptul lui cu un şuierat sinistru...

CAPITOLUL VIII

Cunoştea acea lamă, pentru că o văzuse foarte de aproape la New York, în timp ce se afla ţintuit pe o mochetă murdară de un tip grăsan care asuda şi spumega, vrând cu orice preţ să-i taie gâtul...

Era clar că moartea stătea prost cu imaginaţia în ultima vreme!

Frost întinse braţul ca un arc ca să blocheze avântul agresorului, dar tipul îşi luase prea mult elan. Mâna Mercenarului alunecă pe haine şi se pierdu în gol. Pumnalul îi atinse uşor obrazul şi despică sulul de la capătul patului. Îşi reţinu strigătul simţind o durere iradiind în partea dreaptă a feţei. Un lichid cald şi lipicios îi picura pe ceafa.

Se agită sub cuvertura care îi bloca mişcările, luptând cu disperare să respingă corpul ucigaşului care îl strivea. Dar agresorul avea o tenacitate şi o energie de-a dreptul monstruoase, îşi trecu o mână după gâtul lui Frost şi începu să-l apese cu furie.

Mercenarul zări atunci pumnalul care se ridica din nou în aer ca să lovească. Creierul său, amorţit de absenţa afluxului de sânge, începea să se depărteze de realitate. Într-o secundă şi-ar fi pierdut forţa de reacţie.

Frost îşi încordă brusc muşchii gâtului şi, simultan, îşi lansă toată greutatea spre stânga. Frost scăpă de strânsoarea degetelor agresorului, dar unghiile îi rămaseră înfipte în gât sfâşiindu-i pielea. Pumnalul lovi încă o dată, dar mişcarea bruscă a Mercenarului îl făcu să devieze de la traiectorie. Un nor de puf din pernă se ridică în aer.

Frost reuşi să scoată un picior de sub cuvertură şi, cu o mişcare bruscă, îl prinse pe agresor de mână ca să-l facă să dea drumul la cuţit. Simţi în faţă o răsuflare respingătoare. În aceeaşi clipă întrezări deasupra lui o gură cu buzele strivite şi gingiile lipsite de dinţi. O mutră de monstru nebun care l-ar fi băgat în sperieţi chiar şi pe Conan Barbarul. Frost simţi degetele crispate pe gâtul lui intrându-i în carne. Braţul care opunea rezistenţă începea să piardă putere şi lama se apropia, micşorând treptat distanţa care îl separa de moarte.

Mercenarul îşi ridică un omoplat, ajutându-se cu piciorul liber pe care îl agită cu toată puterea ca să răstoarne corpul de

deasupra lui. Tipul dădu drumul strânsorii. Frost profită de ocazie şi îi apucă antebraţul pe care i-l răsuci cu brutalitate la spate. Apoi îl trase în sus, ţinându-i în continuare blocată mâna care strângea pumnalul. Ucigaşul ţipă de durere. Mercenarul auzi osul rupându-se. Copleşit de durere, tipul căzu într-o parte, dând drumul cuţitului care căzu pe cuverturi. Frost îl expedie la podea lovindu-l cu genunchiul în partea de jos a pântecelui, apoi întinse mâna după întrerupătorul veiozei.

Imediat ce se făcu lumină, Mercenarul sări jos din pat, apucând cu un gest fulgerător Browning-ul de sub pernă.

Un reflex care îl salvă. Culcat pe spate, cu braţul rupt făcând un unghi ciudat cu corpul, ucigaşul nu-şi spusese ultimul cuvânt. Cu mâna sănătoasă scosese un alt pumnal dintr-o teacă fixată la centură. Un fel de daltă de spart gheaţa, pe care o ţinea de vârf şi se pregătea s-o arunce spre Mercenar.

O flamă portocalie ţâşni din ţeava pistolului şi un zgomot asurzitor zgudui încăperea. Glonţul făcu o stea roşie deasupra nasului şi omul cu două pumnale se prăbuşi mort.

Frost trase cu urechea. Pe culoar încă nu se produsese agitaţie. Totuşi detunătura probabil, că se auzise până în hol. Îşi dădu seama că era în pielea goală şi se grăbi să pună pe el o cămaşă şi o pereche de pantaloni. În timp ce se îmbrăca, examină cu răceală cadavrul şi îşi dădu seama că tipul nu-i era necunoscut.

De fapt costumul declanşă ceva în memoria lui. Tipul acela mort cu ten bronzat nu era altul decât individul care îi atrăsese atenţia în holul hotelului Plaza din New York. Şi asta chiar în ziua în care pleca să-l aştepte pe Gordon Young la ieşirea de la închisoare...

Mercenarul puse un genunchi în podea şi îl căută prin buzunare, dar găsi doar un pachet de gumă de mestecat.

Acest detaliu îl făcu să se încrunte. Gura deschisă a mortului dezvăluia răni cumplite şi recente. Buzele şi gingiile păreau să fi fost strivite cu ciocanul. Erau vinete. Tipul îşi scuipase probabil toţi dinţii copleşit de dureri cumplite.

Frost se întreba cine se înverşunase atât de tare asupra lui ca să-l împiedice de a mai mesteca gumă? Nici o femeie geloasă n-ar fi mers chiar atât de departe...

Mercenarul îşi potrivi banta neagră şi se pregăti să se ridice. În acel moment, o descoperire şi mai cumplită îl făcu să înjure. Gura cadavrului fusese debarasată de limbă. Carnea începea să se înnegrească acolo unde limba fusese secţionată.

Frost se depărtă scârbit. Acea mutilare foarte recentă îl făcea probabil să sufere îngrozitor. Cu toate astea găsise forţa să vină până acolo şi să se lupte cu o energie disperată.

Dacă acea mutilare era opera camarazilor lui fanatici, însemna că ucigaşul trebuia să plătească pentru ceva ce făcuse... sau nu făcuse.

Mercenarul smulse o cuvertură de pe pat şi o aruncă asupra cadavrului. Sub cap i se forma o băltoacă roşie. Arabul era mai mult ca sigur complicele omului pe care Frost îl omorâse în faţa apartamentului lui Ghoster. Cel care îl adusese pe Gordon Young la Veneţia... asasinul acelei nefericite fete, victimă nevinovată a unui joc necruţător.

Frost auzi zarvă pe scară. Intră în sala de baie şi îşi examină gâtul. Unghiile acelui animal feroce îi crestaseră pielea. În plus, prima lovitură de pumnal îi tăiase uşor lobul urechii drepte. Deschise robinetul, udă colţul unui prosop şi spălă sângele.

În acel moment cineva bătu la uşă cu insistenţă. Înjură printre dinţi. Nu era chip să-şi facă liniştit toaleta.

*

* *

Două ore mai târziu, farul unei ambarcaţiuni-taxi lumină debarcaderul academiei de arte-frumoase şi se opri lângă el. Mercenarul sări pe uscat. Îşi ridică gulerul gecii de piele şi porni pe o străduţă pe care ceaţa începuse parcă să se scămoşeze.

Orologiul din vecinătate bătu orele patru. Găsi fără greutate hotelul la care stătea Janie şi bătu în geam ca să-l trezească pe omul de serviciu.

Poliţiştii îl lăsaseră să plece după ce dăduse o declaraţie. Efracţia fusese constatată şi conducerea hotelului descoperise felul în care intrase arabul în clădire. Cadavrul avea să fie examinat de un medic legist în vederea identificării. Lucrul cel mai delicat fusese recuperarea armei şi încărcătoarele rămase în cameră. În cele din urmă, un telefon dat viceconsulului Frampton rezolvase problema.

Dar nu mai voia să rămână la hotelul Danieli. Cu siguranţă că teroriştii nu aveau de gând să se resemneze.

Uşa se întredeschise şi apăru faţa unui bătrân.

— *Que vole?*

Frost bâigui nişte explicaţii cu un zâmbet pe care încerca să-l facă cât mai simpatic posibil. Italianul se uită foarte atent la mutra aceea de pirat ivită în mijlocul nopţii. Nu era perioada carnavalului...

— *Grazie,* zise Mercenarul intrând în holul întunecat şi îngust, luminat doar de o veioză.

Semăna foarte bine cu un hotel pentru studenţi.

Portarul îi indică numărul camerei unde stătea signorina americana. O luminiţă ciudată apăruse în ochii bătrânului în timp ce Frost se pregătea să urce scara. Nu fusese convingător. Un unchi nu vine să-şi trezească nepoata în crucea nopţii sub pretext că are insomnie.

Vocea îngrijorată a tinerei îi răspunse din partea cealaltă a uşii.

— Ce s-a întâmplat? Cine e?

— Eu sunt, Hank! Deschide.

Uşa scârţâi din balamale şi tânăra femeie se uită la el surprinsă. Ochii umflaţi de somn clipeau în lumina puternică a plafonierei. O cămaşă de noapte pe jumătate transparentă abia dacă îi ascundea goliciunea, şi Mercenarul se simţi asaltat de o mulţime de imagini în mod obişnuit condamnate de morală. Dar nu avea ce face. De fiecare dată când scăpa de un pericol mortal, avea toate simţurile exacerbate. Singurul mijloc de a le calma era să le ofere alinarea plăcerii.

Închise uşa şi suspină. Privirea i se opri fără să vrea asupra triunghiului negru pe care îl ghicea sub materialul subţire. Janie îşi dădu seama şi roşi. Dar expresia feţei i se schimbă imediat când descoperi urmele vinete de pe gâtul lui Frost.

— Ce s-a întâmplat, Hank? Eşti rănit?

Scoase din buzunar un pachet de Camel incredibil de mototolit şi trase afară cu vârful degetelor o ţigară aflată într-o stare deplorabilă.

Mai bine să-i spună. Refugiindu-se acolo, Mercenarul o făcea să se expună unui risc pe care poate că nu avea nici un chef să şi-l asume.

Aprinse ţigara, trase cu sete şi începu relatarea ultimelor sale aventuri. Începând cu episodul brutal de la New York şi ajungând la cel, nu mai puţin brutal, care avusese loc la hotelul Danieli.

După ce termină, tânăra femeie se uita la el cu un aer foarte tulburat.

— Este o absurditate că cei de la Washington nu amână vizita lui Wallace Kensington! Din moment ce ai dovada că acest complot există!

Frost zâmbi cu resemnare.

— Uneori, interesele politice prevalează asupra oricăror consideraţii. Kensington trebuie să încheie cu italienii un acord

pentru instalarea unei baze de rachete în Sicilia. Pe de altă parte, peste mai puţin de o lună are loc reuniunea la nivel înalt ruso-americană. Am impresia că cele două evenimente sunt legate. Această nouă implantare în Europa poate să constituie pentru Statele Unite un argument esenţial.

Janie se aşează picior peste picior pe marginea patului în timp ce Mercenarul continuă:

— Dacă această vizită ar fi anulată, nu numai că asta ar însemna cedarea în faţa şantajului teroriştilor, ci va apărea o situaţie de care vor profita sovieticii.

— Crezi că organizaţia Leul de Aur e subvenţionată de ruşi?

Frost se uită fix la vârful incandescent al ţigării apoi scutură din cap.

— Nu cred. E vorba cât se poate de clar de o bandă de musulmani fanatici. Tipii ăştia nu ascultă decât de ideea lor fixă. Dar e sigur că lupta lor împotriva demonului occidental serveşte mai mult sau mai puţin indirect interesele rusnacilor.

Se opri, se încruntă preocupat şi continuă:

— Kensington va beneficia de o pază întărită, dar e foarte posibil să nu fie de ajuns. Teroriştii pun la cale lovitura de câteva luni. Au complici aparent greu de bănuit. Mai am doar trei zile până la venirea vicepreşedintelui ca să opresc operaţiunea...

Tânăra femeie îl prinse de mână şi îl obligă să se aşeze lângă ea. Îi scoase geaca şi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă.

— Deocamdată ai nevoie de odihnă, şopti ea.

Frost îşi desfăcu tocul armei lăsându-l să cadă pe podea. Era perfect de acord cu Janie ale cărei degete se plimbau deja prin părul lui de pe piept. Îl sărută pe gât şi îi mângâie rănile cu vârful limbii. În acelaşi timp îi desfăcea pantalonii.

Frost se răsturnă pe pat, încrucişându-şi mâinile sub ceafă şi aruncându-şi pantofii prin cameră. Se înfioră de plăcere. O privi pe Janie eliberându-i sexul şi învăluindu-l în mâinile ei înainte de a-l face să dispară în gură. Avu brusc senzaţia că o mulţime de furnici electrice îi călăreau pântecele.

Frost se ridică nerăbdător. Se debarasă de haine şi o apucă pe tânăra femeie de subsuori. Ea alunecă sub el scâncind de plăcere şi se arcui ca să-i vină în întâmpinare.

El o pătrunse dintr-un singur elan, violent, irezistibil. Janie îl prinse de şolduri ca să-l atragă şi mai profund în ea răsuflările lor accelerându-se în acelaşi ritm.

Ea ajunse prima la orgasm şi ţipă răguşit, scuturată de spasme. Frost o muşcă de sfârcul unui sân. Teaca umedă care îi

strângea sexul se contractă voluptuos şi nu mai putu să reziste...

CAPITOLUL IX

Hank Frost asculta distrat comentariile pe care le făcea Janie despre construcţia bazilicii şi lunga serie de catastrofe mai mult sau mai puţin naturale care se abătuse asupra ei de-a lungul secolelor.

Se aflau în imensa piaţă San Marco, aproape lipsită de turişti, în afara unui grup de japonezi care „mitralia” împrejurimile cu aparatele fotografice, cu mutrele dominate de veşnica lor expresie hilară şi tâmpă.

Sute de porumbei cenuşii se deplasau pe pavaj, cu privirea tristă, căci firimiturile erau rare în afara sezonului. Erau nevoiţi să aştepte weekendul pentru ca o mulţime de gură-cască să invadeze din nou piaţa, cumpărând punguliţe cu firimituri de pâine de la vânzătorii ambulanţi.

Janie îl conduse pe Mercenar sub marele portal împodobit cu mozaicuri multicolore. Era atât de entuziasmată încât Frost ridică capul ca să privească acel puzzle gigantic şi savant. Probabil că nişte tipi prost plătiţi îşi petrecuseră viaţa rupându-şi degetele ca să satisfacă pofta nebună de măreţie a unui pumn de trântori!

— Aici e povestită toată legenda sfântului Marco, îi explică tânăra femeie. Veneţienii s-au dus şi i-au furat trupul de la Alexandria, din Egipt, ca să fie îngropat în bazilică...

— Recent? întrebă Frost ridicând ironic din sprâncene.

— În secolul al IX-lea, nătăfleţule!

Frost fuma o ţigară, supărat de asaltul de erudiţie lansat de Janie. Se deplasară pe lângă faţadă, oprindu-se sub fiecare arcadă. Bizantin, roman, gotic. Ici un sfanţ, colo un înger. O Coborâre de pe Cruce, o Ridicare la Cer. Frost zări în vârful unei coloane un leu înaripat, auriu, care se uita la ei cu un aer bosumflat şi care îi provocă un sentiment puternic de stingherealã.

Nişte oameni în salopetă trebăluiau la marginea pieţei, instalând bare şi montând o tribună. Peste câteva zile, miniştrii-europeni şi vicepreşedintele american aveau să se întâlnească chiar acolo ca să asiste la ceremonia comemorativă.

Ce mecanism diabolic puneau la punct teroriştii?

Unde vor lovi?

Mercenarul se uită pe esplanadă: turnul orologiului se profila pe fundalul cerului noros, acoperişul crenelat al palatului dogilor

şi apoi, mai departe, debarcaderul cu gondole şi *vaporetti* care se legănau pe apa verde.

Janie îl apucă de braţ şi îl trase în interiorul bazilicii ca să continue vizita, dar rămase ţintuit locului câteva secunde, încruntat.

O urmă totuşi pe tânăra femeie în interior. Voia să vadă *Pala d'oro* care atrăgea atâta lume şi la restaurarea căruia contribuise şi guvernul american. Ca orice bun cetăţean, Frost era curios să vadă pe ce se duseseră banii contribuabililor...

Ceva însă se lămuri în mintea lui în momentul în care privise spre lagună. Teroriştii acţionau de pe un vas, sau cel puţin acolo se afla baza lor tactică. Aveau asigurate astfel mobilitatea şi discreţia. Din acel centru se puteau deplasa cu o şalupă rapidă aşa cum erau atâtea la Veneţia. Ucigaşul care fusese gata să-l lichideze noaptea trecută, fusese adus în felul acesta până la hotel.

Frost traversă nava în urma ghidului său, întârziind cu privirea mai mult asupra fundului tinerei femei decât asupra frescelor mistice care împodobeau pereţii şi tavanul. Când ai doar un ochi, trebuie să ştii să alegi. Oricum, totdeauna considerase fundul unei femei ca un fel de arte frumoase, cel puţin acela de care era atras în mod irezistibil.

Mercenarul zâmbi când trecură pe lângă alt grup de japonezi, poate tot cel de adineauri. Mergeau cu capul în sus, poticnindu-se uneori din cauza dalelor inegale. Janie îi adusese la cunoştinţă că bazilica, construită pe mai mult de un milion de trunchiuri de copaci înfipte în nisipul lagunei, se lăsa în jos cu regularitate şi provoca acele denivelări de paviment.

Ocoliră altarul de marmură masiv care avea deasupra un baldachin sprijinit pe patru coloane de alabastru şi descoperiră în sfârşit *Pala d'oro.*

Mercenarul rămase cu gura căscată în faţa retablului din aur împodobit cu smaralde, safire şi ametiste, încrustat cu emailuri preţioase. O mulţime de nişe mici cizelate reprezentau detalii ale istoriei sfinte. Frost nu înţelegea prea bine sensul acelei benzi desenate dar ansamblul era de o frumuseţe uluitoare.

— Presupun că e imposibil să scoţi asta de-aici fără să fii remarcat? zise el.

Janie zâmbi amuzată.

— Eşti mercenar sau jefuitor de comori?

— Tocmai asta mă întrebam şi eu...

*

* *

După ce a luat dejunul cu Janie într-o *trattoria* şi a făcut cunoştinţă cu cei mai buni *fettucini* din viaţa lui, Mercenarul plecă pe jos la ambasadă. Voia să-i pună câteva întrebări lui Edward Frampton. Câteva întrebări jenante... Dacă viceconsulul avea contacte cu teroriştii arabi, ceea ce părea foarte probabil, atunci ce rol juca? Frost intuia ceva dar nu voia să bruscheze lucrurile. Voia să ajungă la şeful teroriştilor, chiar dacă ar fi trebuit să se pomenească chiar în faţa colonelului Kadhafi!

Această eventualitate îi aduse pe buze un zâmbet forţat. Perspectiva de a deveni al nu ştiu câtelea ostatic american nu-l încânta deloc. Într-o situaţie de acest fel, Frost ştia că statutul lui de mercenar s-ar fi întors împotriva lui şi că CIA ar fi negat că are vreo legătură cu el. Chiar şi amicul lui O'Hara ar fi dat din umeri şi ar fi pus dosarul lui în sertarul dispăruţilor.

Frost se gândi cu duioşie la Bess. Se va consola? Cinică şi necruţătoare, emisfera cea mai secretă a creierului său îi trânti răspunsul: „O să te plângă două zile, bătrâne chior!"

Acest punct fiind lămurit, Frost urcă scara clădirii de piatră cenuşie, pe care flutura steagul american, şi intră în hol.

Soldatul de pază îi adresă un salut militar, căruia Mercenarul îi răspunse fără ezitare. Armata lăsase urme de neşters!

Centralista ridică privirea spre el. Avea nişte ochi mari şi albaştri, puţin cam prea rotunzi, iar codiţele blonde o făceau să semene cu o liceană. Probabil că ea era iubiţica lui Mc Pherson.

Frost îi făcu cu ochiul şi întrebă de viceconsul.

— E plecat, răspunse ea mijind ochii ca să-l privească.

— Lipseşte mult?

Ea făcu un gest evaziv.

— În această după-masă ar trebui să se întoarcă.

Miji din nou ochii. Fata aceea era cu siguranţă tare mioapă. Mercenarul se aplecă spre ea şi zise cu jumătate de glas:

— Pot să-ţi pun o întrebare indiscretă?

Ea zâmbi.

— S-auzim...

— Care e prenumele lui Mc Pherson?

Fata roşi imediat. Clipi şi răspunse:

— George.

— Ei bine, ia legătura cu frumosul George şi spune-i că Hank Frost ar vrea să-i vorbească.

Blonda dădu viguros din cap şi branşă o fişă. Anunţă vizita lui Frost în microfon şi-şi puse căştile. Mc Pherson şopti probabil o

vorbă mai îndrăzneaţă, căci fata roşi şi mai tare.

Ataşatul ambasadei îl aştepta pe Mercenar în capul de sul al scărilor. Dădură mâna, apoi Mc Pherson îl conduse într-un birou şi închise uşa în urma lor.

Frost se trânti pe bancheta de piele şi-şi vârî o ţigară între buze.

— Ştii ce era să mi se întâmple ieri seară?

Mc Pherson era palid ca ceara. Dădu din cap fără să răspundă.

— Se petrec lucruri grave, zise Mercenarul suflând un noi de fum. Wallace Kensington va sta aici în timpul şederii sala la Veneţia?

— Da. În apartamentul situat la ultimul etaj, răspunse el cu o voce nesigură.

— Cum se va duce la ceremonia oficială?

— Cu şalupa ambasadei. Ascensorul interior coborî direct la baza construcţiei care dă spre canal. Acolo se afli bărcile.

Frost ridică din sprâncene.

— Adică oricine poate să intre în ambasadă udându-se puţin!

Mc Pherson scutură din cap.

— Nu. Căile de acces sunt protejate de sasuri de siguranţă. Deschiderea lor este comandată de la distanţă, de cutie specială care emite un impuls luminos.

Mercenarul îşi netezi mustaţa.

— Tare mi-e teamă că Frampton este amestecat în povestea asta urâtă, dar nu vreau să declanşez nimic mai înainte de a fi sigur că voi pune mâna pe terorişti. Vrei să mă ajuţi, Mc Pherson?

Ataşatul ambasadei, în picioare cu spatele la uşă, îşi încrucişă cu nervozitate degetele şi aprobă timid cu o mişcare a bărbiei.

O încurajare care era suficientă pentru Frost. Continuă:

— Vorbeşte şi cu prietena ta. Explică-i că lucrezi pentru serviciul secret. Asta probabil că o va entuziasma. Să asculte convorbirile telefonice ale lui Frampton. Există puţine şanse să nimerim peste ceva cu adevărat important, dar nu se ştie niciodată. Un fapt neprevăzut poate să-i împingă pe oamenii cei mai abili la imprudenţe.

Mc Pherson păli şi mai mult la faţă. Înghiţi cu greutate şi zise:

— Nu este posibil ca domnul Frampton să fie... complice cu...

Mercenarul îl întrerupse:

— Cu întrebările şi răspunsurile mă ocup eu. Îţi cer doar să fii vigilent şi să-mi aduci la cunoştinţă tot ce ţi se pare ciudat.

Mc Pherson dădu afirmativ din cap. Frost se ridică şi adăugă:

— Acum stau la hotelul Campiello, lângă San Zaccaria.

— Dar, nu te temi că vor încerca din nou să...

Mercenarul puse capăt îngrijorării ataşatului ambasadei zicând cu un zâmbet maliţios:

— Dorm numai cu un ochi!

Janie îi indicase acest hotel situat aproape de hotelul ei. Un hotel de două stele, condus de o impozantă şi guralivă *mama* care se topea când îl vedea. Îl lua drept un actor de la Hollywood. Cum să nu cedezi linguşelii? Dacă îi era scris să moară ţintuit pe saltea de un pumnal, mai bine să moară cu aureolă de stea de cinema!

În momentul în care voia să iasă, Frost avu o inspiraţie bruscă. Băgă mâna în buzunarul interior al gecii.

— Poate că l-ai mai văzut deja pe tipul ăsta...

Mc Pherson luă fotografia cu o mână tremurătoare. Mercenarul zâmbi.

— Da. Se afla la contesa Goldoni la una dintre recepţii. Ba chiar cred că era amantul ei din acel moment.

Zâmbetul lui Frost încremeni. Nu se aştepta la asta.

— Eşti sigur?

— Am o foarte bună memorie vizuală, răspunse cu siguranţă Mc Pherson.

— Când a fost asta?

— În urmă cu vreo trei-patru luni. La date nu sunt chiar atât de tare.

Mercenarul se încruntă.

Prin urmare, frumoasa veneţiană îl minţise. Îl cunoştea pe Gordon Young.

Puse fotografia în buzunar şi îi spuse lui Mc Pherson cu un ton plin de gravitate:

— George, eşti o comoară.

Apoi se îndreptă spre uşă, o deschise larg şi ieşi pe culoar, lăsând în urma lui un ataşat de ambasadă în cea mai mare confuzie...

Înainte de a se duce la contesa Goldoni, Mercenarul luă o barcă-taxi până la serviciul vămii situat la capătul promenadei de lângă bazinul San Marco.

Regulamentele maritime internaţionale obligau toate navele să tragă lângă administraţie. Nu exista nici un motiv ca Veneţia să nu respecte această regulă. Spera să poată selecta o listă cu ambarcaţiuni susceptibile să-i adăpostească pe terorişti şi să le facă o vizită de rutină.

Cu sau fără ajutorul comandantului Borello, şeful poliţiei locale. De fapt, Mercenarul nu spera să găsească un aliat în acest tip care trecuse asasinarea lui Mark Ashby în rândul crimelor comise în scop de jaf, ci mai curând... unul care ascunde urmele.

Pe faţa lui se putea citi nemulţumirea în timp ce traversa intrarea monumentală a oficiului vămii. Dacă arabul ar fi reuşit să-l omoare noaptea trecută la Danieli, oare Borello ar fi clasat la fel şi dosarul lui? Iar viceconsulul ar fi fost foarte bucuros să-l zugrăvească ca pe un paranoic măcinat complet de alcool!

Iar în acest timp, Leul de Aur punea la punct detaliile, asambla una câte una zalele lanţului terorist. Acum Frost nu mai era chiar atât de sigur că strategia lui O'Hara era cea mai bună. Adică faptul că-l lăsase să plece pe Gordon Young...

Grăsanul cu şapcă de amiral care îl primi pe Frost în biroul său plin de praf, care puţea a aer închis, probabil că nu mai trăsese în piept aerul din largul mării de cel puţin un deceniu.

Mercenarul îşi reduse în mod voluntar vocabularul la cât mai puţine cuvinte pentru a-i explica scopul vizitei. Vameşul îşi încrucişă mâinile pe burdihan, examinând legitimaţia CIA cu o privire absentă. Când îl văzu scuturând din cap, Frost se abţinu cu mare greutate să nu-i tragă un pumn în bărbie.

Mercenarul înţelese următoarele: Veneţia respecta regulile maritime dar beneficia totuşi de un drept la secret. Un privilegiu moştenit probabil de la negustorii bogaţi de altădată, ale căror nave încărcate cu comori aduseseră o mare prosperitate cetăţii lagunelor. Pe scurt, ofiţerul de la vamă nu era obligat să arate registrele decât cu aprobarea specială a controlorului general, care se afla în deplasare la Ravenna pentru o săptămână.

Frost se simţi cuprins de furia neputinţei. La urma urmelor, poate că era adevărat că agenţii de informaţii care treceau prin Veneţia deveneau paranoici. Aveau şi de ce!

Grăsanul îl ascultă proferând o serie de înjurături în limbă maternă cu o privire indiferentă şi blazată, dând din când în când din cap în semn de încuviinţare. Când părăsi clădirea vămii, Frost era gata la orice nebunie. Frustrarea avea limitele ei!

Îşi vârî furios o ţigară Camel între dinţi şi se uită spre iahturile şi şalupele mari din lagună. Nu avea cum să facă o alegere. Nu putea să inspecteze fiecare ambarcaţiune, una după alta, fără un act oficial.

În sfârşit, porni spre debarcader, unde câteva bărci-taxi se legănau în aşteptarea clienţilor.

*

* *

Contesa Goldoni nu-şi pierdu calmul când auzi paşii precipitaţi ai unui bărbat pe scara care ducea la apartamentul ei. Îl aştepta pe Frost.

Schiţă chiar un zâmbet.

Stătea lungită pe sofaua acoperită cu mătase roşie, cu faţa la cămin. Purta o rochie lungă de culoare albastră. Părul bogat i se revărsa pe umerii rotunzi pe care croiala rochiei îi lăsa descoperiţi.

Când Mercenarul se opri în pragul uşii, unghiile ei date cu lac albastru se crispară uşor în jurul paharului de şampanie pe care îl avea în mână.

— Intraţi, *signor* Frost! Sunteţi invitatul meu.

Mercenarul nu se mişcă. În salon plutea un parfum uşor de tutun blond. Or, pe micul gheridon pe care contesa îşi aşeză paharul nu se afla nici ţigară şi nici scrumieră.

Lumina roz a apusului de soare se revărsa prin ferestre, colorând dalele de marmură cenuşie. Frost urmări gestul frumoasei veneţiene care ridică o sticlă de Laurent Perrier şi umplu al doilea pahar aflat lângă paharul ei.

Făcu un pas înainte. Simţi pe spate un fior neplăcut. Îşi dădu seama în acel moment că mirosul de tutun provenea din exteriorul încăperii, nu din interior. Vocea femeii se auzi din nou, dar creierul lui Frost, mobilizat de un sentiment din ce în ce mai apăsător, nici măcar nu înregistră sensul cuvintelor ei.

Se întoarse brusc ducând mâna la subsuoară. Dar nu avu timp să atingă mânerul pistolului.

Omul din spatele lui ridică bastonul de cauciuc. Mercenarul încercă să evite lovitura şi se aruncă într-o parte îndoind un genunchi, dar spaţiul dintre uşă şi perete era prea mic.

Urmări cu coada ochiului traiectoria bastonului de cauciuc care se îndrepta spre partea din spate a capului şi strânse din dinţi.

În momentul în care lovea peretele cu umărul, în capul lui făcu explozie un nor de meteoriţi verzi. O durere fulgerătoare îi iradie creierul şi se prăbuşi la podea fără cunoştinţă.

CAPITOLUL X

Şahed aruncă bastonul de cauciuc lângă corpul lipsit de cunoştinţă al lui Frost şi scoase pumnalul de la centură.

— Stai! strigă Gordon Young.

Americanul ţâşni din culoarul de la etaj de unde asistase la scoaterea din joc a Mercenarului.

Locotenentul emirului îşi opri gestul. Fulgerul ucigaş din ochii lui se transformă într-o lucire de mânie frustrată.

Andrea Goldoni se apropie de cei doi bărbaţi cu mersul ei lent şi maiestuos. Young zâmbi de încântare şi zise cu o voce mieroasă:

— I-am promis contesei că în casa ei nu se va mai vărsa sânge. Sunt un om de cuvânt.

Şahed bombăni câteva cuvinte în arabă şi puse la loc pumnalul.

Italianca se uită un moment la Mercenar, ale cărui trăsături erau încremenite într-o expresie de durere. Simţi atunci mâna lui Young atingându-i şoldul şi tresări.

— Nu imediat. Trebuie să ne debarasăm de el.

Gordon Young zâmbi cu toată gura.

— Asta se va întâmpla imediat, Andrea.

Se întoarse spre Şahed şi ordonă:

— Cheamă-l pe Iusef şi căraţi-l în barcă.

Arabul îşi chemă omul, care rămăsese ascuns la parter, ca să blocheze o eventuală fugă a Mercenarului. Tipul urcă scara în fugă.

În timp ce teroriştii cărau corpul lui Frost, Young cântărea în mână pistolul Browning High-Power pe care i-l luase. Admiră lucrătura fluierând de admiraţie, apoi desfăcu haina şi îl puse la centură.

Îi auzi pe arabi deschizând uşa mică care dădea direct spre canal. Barca cu motor împrumutată în mod discret cu o oră înainte avea să-l ducă pe omul de la CIA spre ultimul lui sălaş: un loc foarte adânc al lagunei.

Americanul se uită după contesa Goldoni care se întorcea la sofa şi apuca delicat cupa de şampanie între degete. Ştia că va obţine ce dorea de la ea după ce treaba se va termina. Emirul îi recomandase să fie foarte „amabilă” cu el, altfel... Şahed ar fi avut grijă să fie persuasiv.

Scoase pachetul de ţigări din buzunar şi puse o ţigară în colţul gurii. Într-o zi va avea tot atâta putere ca acel porc gras de saudit...

Într-o zi...

Se apropie de acea creatură splendidă a cărei privire misterioasă se pierdea în depărtare pe suprafaţa canalului ce putea fi zărit de la fereastră.

Şahed revenea deja. Mai avea o treabă cu micul ataşat prea vorbăreţ...

Young se aplecă spre contesă şi o sărută pe gât. De data asta ea nu se mişcă. Artificierul lăsă o mână să alunece în decolteu şi apucă un sân rânjind lubric.

— Ai mâinile umede, îi zise ea. E foarte neplăcut.

*

* *

Se lăsa noaptea în momentul în care George Mc Pherson părăsi ambasada. Ca în fiecare seară, funcţia lui îi cerea să plece ultimul. Sosirea vicepreşedintelui Wallace Kensington nu era un fleac şi avea de rezolvat o mulţime de detalii.

Abia dacă îl văzuse pe Edward Frampton care sosise la birou pe la mijlocul după-amiezii. Între timp, Mc Pherson se achitase de misiunea încredinţată de Hank Frost şi vorbise cu Stella.

Ataşatul ambasadei traversă mica piaţă San Giovanni unde un grup de puştani se juca cu mingea ţipând strident. Felinarele aruncau umbre mari pe faţadele caselor.

Mc Pherson dispăru pe o străduţă. Doi oameni se iviră în urma lui. Mingea copiilor nimeri în picioarele unuia dintre ei. Necunoscutul o trimise înapoi lovind-o cu călcâiul.

Şahed şi Yusef grăbiră pasul şi intrară şi ei pe străduţă...

Mc Pherson se gândea la faţa uluită a Stellei când auzise că fusese angajat de omul de la CIA. Era foarte mândru de el. Tipii ăştia nu aveau încredere în oricine. Dovadă că Mark Ashby nu-i adresase vreo vorbă nici măcar o singură dată. Dar Ashby era un tip gomos.

Ataşatul ambasadei îşi reţinu un fior de groază gândindu-se la sfârşitul lui atroce. Se opri în faţa unei uşi deschise, pătrunse într-o curte întunecoasă şi urcă o scară din piatră lipită direct de flancul unei case cu trei etaje. Apartamentul lui se afla la etajul doi.

Închise uşa şi aprinse lumina, apoi se duse în dormitor şi aruncă haina pe pat. Se uită la ceas. Mai avea încă timp să pregătească salata şi să pună apa la fiert. Stella era invitata lui în

acea seară. Probabil că va şi dormi la el. Acest gând îl făcu să zâmbească de fericire. Poate că nu era prea descurcăreaţă, dar la pat pur şi simplu îl înnebunea.

Mc Pherson îşi suflecă mânecile cămăşii şi se duse la bucătărie. Se aplecă peste chiuvetă ca să-şi spele mâinile. În acel moment uşa se deschise cu mare zgomot.

Deschise gura ca să ţipe, dar ţipătul îi rămase încremenit în gât şi făcu ochii mari văzându-i pe cei doi arabi îmbrăcaţi după moda occidentală. Primul se repezi la el în timp ce al doilea închidea uşa şi se sprijinea cu spatele de ea.

Spaima îl paraliza. Mc Pherson încercă din nou să ţipe, dar arabul îl apucă de păr şi îl trase spre spate vârându-i genunchiul în şale. Bătu aerul cu mâinile, se lovi cu capul de marginea mesei şi căzu pe podea.

Şocul îl făcu să mijească ochii de durere, iar în momentul în care deschise ochii, arabul îi înfipse pumnalul în gât.

Ataşatul ambasadei auzi sunetul pielii despicate şi simţi sângele inundându-i faţa şi gâtul.

Apoi se prăbuşi într-un puţ întunecos şi nu mai auzi nimic.

CAPITOLUL XI

Şahed opri motorul bărcii care mai înaintă puţin din cauza inerţiei, legănată de hulă. Drept în faţă, balizele luminoase care delimitau canalul se înşirau în noapte până când dispăreau complet, înghiţite de ceaţă.

Aşezat în partea din faţă a ambarcaţiunii, Gordon Young şi Yusef scrutau spaţiul din jur. La picioarele lor, înfăşurat într-o prelată, zăcea Mercenarul, legat de mâini şi de picioare. Nu-şi venise în simţiri de la lovitura violentă pe care i-o aplicase Şahed.

Artificierul îi aruncă o privire plină de ură şi îi trase cu piciorul în şale.

— Ticălosul ăsta va deveni haleală pentru peşti şi pentru crabi! Vor mânca pe cinste!

Cei doi arabi râmjiră, apoi Şahed îndreptă degetul spre o luminiţă care se apropia de ei, despicând perdeaua de ceaţă.

Se aflau la extremitatea canalului Giudecca care despărţea Veneţia de Lido, iar din luminile oraşului nu se putea distinge decât un halo vag proiectat pe cer.

Young se ridică pe jumătate şi miji ochii. Acum auzea zgomotul înfundat al unui motor. Şalupa iahtului venea după el ca să-l ducă la vila din Murano. Farul păru că schimbă direcţia, apoi reveni drept asupra lor.

Şahed scoase o lanternă şi îşi indică prezenţa printr-o serie de semnale luminoase.

După mai puţin de o jumătate de minut, barca cu motor trecu de ultima baliză şi descrise un cer în jurul lor. Gordon Young tresări. Dacă era o şalupă a pazei de coastă? Degeaba se bucura emirul de protecţii excepţionale; tipul legat fedeleş de la picioarele lor constituia un pachet deosebit de incriminant.

Suspină uşurat recunoscând silueta lui Marzuk aplecată în partea din faţă. Americanul se întoarse spre locotenentul teroriştilor şi îi zise:

— Ştii ce ai de făcut?

Arabul dădu din cap. Trebuia să iasă de pe canal înainte de a-l arunca pe Mercenar peste bord, echipat cu o încărcătură ele plumb. Nu exista nici o şansă ca acel cadavru să fie descoperit. Un rictus feroce îi schimonosi faţa şi duse mâna spre pumnalul de la centură, atingând uşor efigia Leului de Aur care împodobea

mânerul.

— Câinele ăsta va vedea imediat cum i se deschid porţile iadului! zise el printre dinţi.

Şalupa iahtului *Fadila* se lovi în acel moment de bordul lor, pilotată de unul dintre oamenii lui Marzuk. Tipul cu capul ras se lăsă în genunchi, cu puşca de asalt între picioare, şi se strădui să menţină lipite cele două ambarcaţiuni. Gordon Young sări lângă el şi pilotul porni imediat virând spre larg...

*

* *

Hank Frost auzi clipocitul apei lângă coca bărcii. Durerea din spatele capului era de-a dreptul insuportabilă. Era culcat pe burtă, cu braţele trase la spate, cu încheieturile legate strâns.

Peste el fusese aruncată o prelată care puţea a păcură şi a peşte.

Se înfioră la gândul că acea împuţiciune avea să fie linţoliul lui. Îşi recăpătase cunoştinţa cu câteva clipe înainte de a se apropia de ei a doua barcă cu motor, pentru a lua la bord pe cineva care nu putea să fie decât Gordon Young. Cuvintele pe care americanul le schimbase cu unul dintre arabi erau cum nu se poate mai clare. Frost mai avea de trăit doar câteva minute!

Iar şansele lui de a se salva erau cu mult sub zero!

Se blestemă în gândul lui că se lăsase prins în cursă atât de stupid la palatul contesei. Faţa frumoasei veneţiene îl apăru ca într-un coşmar, declanşând o durere violentă care îl sfredeli capul. Strânse din dinţi ca să nu geamă.

Unul dintre cei doi terorişti porni motorul şi ambarcaţiunea începu să salte pe creasta valurilor. Vibraţiile sporiră suferinţa Mercenarului. Avea impresia că un sfredel de oţel îi perfora creierul.

I se părea că, dintr-o clipă în alta, creierul lui avea să faci explozie. Îşi adună toate puterile ca să lupte împotriva găurii negre care îl pândea. Ştia că dacă va cădea din nou în inconştienţă, cu siguranţă că nu se va mai trezi niciodată.

Frost mişcă degetele şi ridică cu câţiva centimetri mâinile legate. Simţi atunci pumnalul Gerber fixat la spate. Agresori nu avuseseră timp să-l scotocească complet, siguri că reuşiseră să-l facă inofensiv. Trase de legătură, care slăbită cu câţiva milimetri, aţâţă în el ultima scânteie de speranţă...

Atinse uşor cu degetele mânerul cuţitului în momentul în care barca cu motor ţâşni brusc deasupra valurilor şi recăzu în scobitura unui val cu un şoc înăbuşit. Mercenarul îşi încordă

muşchii ca să amortizeze şocul, dar se lovi cu fruntea de podea.

Firul se rupse şi Frost, copleşit de durere, îşi pierdu din nou cunoştinţa...

Cât timp trecuse? Cu siguranţă că nu mai mult de câteva minute. Simţi bătaia vântului şi deschise pleoapa.

Era aşezat pe marginea bărcii, ţinut de umeri de unul dintre arabi, în timp ce al doilea îşi făcea de lucru la picioarele lui. Mercenarul se strădui să-şi păstreze acelaşi ritm al respiraţiei. Dacă tipii ar fi băgat de seamă că revenise la realitate, ar fi precipitat lucrurile. Or, fiecare secundă avea pentru el o valoare inestimabilă.

Simţea furnicături în tot corpul, având impresia că un miliard de ace minuscule îi înţepau corpul amorţit. Teroristul aplecat la picioarele lui îi prindea de glezne două blocuri de plumb de aproape treizeci de kilograme fiecare. Cu ele era sigur că se va înfunda în mâlul de la fund. Se înfioră la gândul că oasele lui, acoperite de alge şi de cochilii, avea să semene cu peisajul submarin al lagunei, după ce o armată de peşti îl va mânca în mod conştiincios.

Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte în arabă apoi se strâmbară de râs. Mercenarul se prefăcu în continuare că doarme, cu umerii căzuţi. Mişcă imperceptibil o mână, făcând să alunece trei degete sub geacă, şi găsi din nou mânerul pumnalului Gerber. Dacă reuşea să tragă cuţitul din tocul de piele înainte de a fi aruncat peste bord, avea o şansă, după ce ajungea sub apă, să-şi taie legăturile destul de repede ca să evite înecul.

Tipul de la picioarele lui trase de frânghiile care ţineau greutăţile. Frost îşi reţinu un ţipăt de durere când nodul se strânse şi mai mult în jurul gleznelor, intrându-i în carne. Celălalt se ridică satisfăcut şi făcu un semn complicelui său.

Mercenarul reuşi să facă pumnalul să alunece. Contactul cu lama rece reprezenta deja o victorie. Simţi sângele bătând înăbuşit la tâmple. Încă cinci centimetri...

Brusc, arabul care îl ţinea de umeri se deplasă pe trei sferturi. Îl apucă cu o mână de păr şi în cealaltă luă un cuţit mare. Arma ţâşni din teacă cu un şuierat metalic sinistru.

Frost recunoscu instantaneu pumnalul care fusese gata să-l omoare deja de două ori.

Pleoapa întredeschisă se zbătu fără voia lui. Pumnalul Gerber era acum în întregime scos afară din teacă. Îl strânse în mână, dar ucigaşul, trăgându-i brusc capul pe spate, îl obliga să-şi

descopere gâtul. Frost îi văzu faţa aplecată asupra lui, cu trăsăturile deformate de o grimasă feroce.

De data asta venise sfârşitul.

Avea să moară, avea să sângereze ca un animal la abator. Umerii îi căzură. Cerul imens şi negru păru că se apropie şi că se prăbuşeşte peste el, ca să-l ducă spre ţinutul îngheţat al nopţii veşnice.

Îl simţi în acel moment pe celălalt tip care îi ridica picioarele şi punea greutăţile în echilibru pe marginea bărcii. Aveau de gând să-i taie gâtul deasupra apei şi să-l împingă imediat peste bord...

CAPITOLUL XII

Frost îşi încordă muşchii abdominali ca să-şi concentreze toată forţa spre mijlocul corpului şi să încerce să scape printr-o detentă bruscă.

Era singura posibilitate: să plonjeze înainte de a avea gâtul tăiat.

Tipul ridică pumnalul, iar cu cealaltă mână îi răsuci în continuare părul. În ciuda durerii, faţa Mercenarului rămânea nepăsătoare. Al doilea terorist îl ţinea cu spatele întins pe marginea îngustă. Frost zărea cu coada ochiului masa întunecată şi mişcătoare a apelor.

În momentul în care lama urma să-l lovească, se arcui violent şi aruncă cu toată puterea picioarele spre exterior. Partea de sus a corpului căzu în gol, trăgând greutăţile legate de glezne. Luat prin surprindere, ucigaşul dăduse drumul părului celui pe care îl credea inconştient.

Mercenarul luă o gură mare de aer. Celălalt arab încercă zadarnic să-l reţină agăţându-l de talie. Frost se duse la fund ca o piatră stârnind un vârtej de bule negre.

Şahed cercetă îndelung valurile agitate de hulă, plimbând fasciculul lanternei în jurul locului unde dispăruse Mercenarul. Nu era deloc îngrijorat în privinţa sorţii omului de la CIA. Legat de mâini şi de picioare şi cu greutăţile fixate la glezne, Mercenarul nu avea nici cea mai mică şansă să revină la suprafaţă.

Yusef se întorsese la locul lui în partea din spate a bărcii şi îi aştepta ordinul ca să pornească motorul. Ceaţa devenise şi mai deasă. Nu se mai vedea nimic mai departe de cinci metri.

Locotenentul emirului era totuşi frustrat. I-ar fi tăiat gâtul cu cea mai mare plăcere acelui câine care îi omorâse doi oameni, pe Safi şi Akbar. Nu fiindcă ar fi avut vreun sentiment faţă de ei. Soldaţii care îşi sacrifică viaţa pentru războiul sfânt au dreptul la recunoştinţa veşnică a lui Allah. Chiar şi Akbar, care îşi răscumpărase greşeala murind ca un brav. Dar Şahed ar fi vrut ca americanul să se golească de sânge sub ochii lui.

Vocea lui Yusef îl aduse la realitate. Era îngrijorat de ceaţa din ce în ce mai deasă. Şahed stinse lanterna şi veni lângă el. Farul bărcii părea că se striveşte de ceaţa care plutea deasupra apei formând un halo albicios.

— Allah este îndrumătorul tău în noaptea întunecoasă, zise

Şahed schiţând un zâmbet.

Celălalt apăsă pe demarator şi manevră maneta vitezelor, fără să fie complet convins.

Locotenentul emirului adăugă:

— L-a îndrumat pe profetul lui prin furtunile de nisip. Ne va ghida şi pe noi prin ceaţă...

*

* *

Comandantul Giacomo Borello ridică cearceaful care acoperea cadavrul, având grijă să nu pună piciorul în băltoaca de sânge coagulat, care îl înconjura ca o floare enormă şi monstruoasă de culoare stacojie.

George Mc Pherson zăcea pe spate, cu gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă, cu ochii holbaţi, având întipărită pe faţă o expresie de groază.

Nici urmă de arma crimei. Dar şeful poliţiei veneţiene recunoştea semnătura sângeroasă a oamenilor emirului.

Lăsă în jos cearceaful. Faţa lui albicioasă rămase inexpresivă ca o piatră de mormânt.

Se uită cu o privire blazată la expertul care îşi făcea treaba cu o hărnicie de furnică şi blestemă în sinea lui. Metodele expeditive ale emirului Abduzheb îl puneau în situaţii din ce în ce mai delicate. Prefectul provinciei îi transmisese chiar în acea dimineaţă că trei inspectori din brigada antiteroristă vor ajunge la Veneţia în următoarele douăzeci şi patru de ore ca să ancheteze moartea lui Mark Ashby.

Tânăra femeie refugiată în camera vecină începu din nou să plângă. Giacomo Borello auzi vocea gravă şi calmă a poliţistului Schiavone care încerca s-o liniştească.

Stella Johnston, care şi ea făcea parte din personalul ambasadei Statelor Unite, descoperise cadavrul lui George Mc Pherson în momentul când ajunsese la el, unde urma să ia cina la invitaţia ataşatului ambasadei. Tânăra femeie dăduse imediat fuga la comisariatul din piaţa San Giovanni. Schiavone îl chemase imediat pe comandant.

Borello suspină. Scoase din buzunarul impermeabilului un pachet de Muratti şi puse o ţigară în colţul gurii, omiţând cu bună ştiinţă s-o aprindă. Asta era tactica lui folosită pentru limitarea consumului galopant de tutun. Situaţia lui de funcţionar corupt îl antrena dincolo de limitele verosimilului. Numai că nu putea să dea înapoi. Sauditul îl avea la mână.

Blestemă ziua în care acceptase acea invitaţie la bordul

iahtului *Fadila* pentru petrecerea unei seri „foarte speciale”, în urmă cu mai bine de un an, cu ocazia uneia dintre frecventele apariţii ale emirului la Veneţia. Tocmai îşi pierduse soţia, în vârstă de patruzeci şi opt de ani ca şi el.

Dispariţia ei îl cufundase într-o stare de prostraţie. Ba chiar se gândise la sinucidere, pentru ca în cele din urmă să-şi aleagă o nouă tovarăşă: sticla de Grappa.

În seara aceea fusese uluit de bogăţia şi de fastul puternicului emir care îl tratase ca pe un oaspete de vază. Amabilitatea sauditului i se urcase la cap comandantului Borello şi, ajutat şi de alcool, pierduse simţul măsurii. Funcţionarul nu fusese prea greu de convins şi, după multe cupe de şampanie, îl urmase pe diabolicul saudit în unul dintre saloanele sale particulare ca să guste din plăcerile interzise...

Giacomo Borello rămăsese doar cu o amintire confuză a acelei nopţi, înceţoşată de fumul de opiu. Dar fotografiile pe care le primise acasă după câteva zile îi împrospătaseră în mod dureros memoria. Se văzuse în poziţiile cele mai obscene, în compania unor minori blonzi şi cu ochi nevinovaţi. În schimbul tăcerii, emirul îi ceruse funcţionarului colaborare şi protecţie totală.

Comandantul se prefăcu că nu ia în seamă întâmplarea. Alcoolul îl ajută să uite un moment ameninţarea care plutea asupra lui. Până când un membru al Brigăzilor Roşii luase contact cu el. Atunci înţelesese ce aştepta sauditul de la el: să acopere o livrare de arme destinată teroriştilor italieni.

Borello reacţionase printr-un refuz categoric, cu riscul de a se expune scandalului care îl pândea. În dimineaţa următoare primise o nouă serie de fotografii. Rămăsese încremenit de oroare recunoscându-se în acele poze, tolănit pe corpul unei fetiţe cu beregata tăiată pe care o viola în modul cel mai josnic posibil. Un cuţit plin de sânge zăcea lângă cadavru, semnătură a propriei sale crime.

Ştia că nu putuse să comită o astfel de faptă. Nu putea să fie decât un trucaj. Dar cine ar fi crezut? Cu siguranţă că emirul pusese totul la cale în cele mai mici detalii şi fabricase dovezile care îl vor putea acuza fără vreo putinţă de tăgadă...

Comandantul Borello se hotărî în cele din urmă să aprindă ţigara pe care o tot molfăia în colţul gurii. Brancardierii ridicaseră cadavrul ataşatului ambasadei şi expertul plecase cu ei. Sergentul care îl însoţea pe Schiavone făcea de pază pe palier, cu spatele la uşă.

Şeful poliţiei se uită prin cameră. Lângă chiuvetă se afla

veselă murdară şi, printre tacâmuri zări un cuţit mare de bucătărie.

Prin ochi îi trecu un fulger scurt. Vocea lui Schiavone se auzi din nou din camera alăturată.

Borello se ridică fără zgomot şi aruncă o privire peste umăr, apoi scoase o batistă din buzunar, o desfăcu şi apucă delicat cuţitul de bucătărie aşezat în suportul de scurgere.

După câteva clipe intră în camera vecină ca s-o interogheze pe Stella Johnston. Tânăra femeie avea să mărturisească mai devreme sau mai târziu că îşi asasinase amantul...

*

* *

Frost începu să înoate cu energia disperării, dar membrele amorţite de frig atârnau mai greu decât blocurile de plumb pe care le avusese până mai adineauri la picioare.

Se opri după câteva clipe, gâfâind, având impresia că plămânii sunt gata să-i ia foc. Descurajarea începea să-i macine puţinele forţe pe care le mai avea. Ceaţa făcea noaptea apăsătoare, opacă, urât mirositoare. Îi era cu neputinţă să zărească o cât de mică luminiţă într-o parte sau alta.

La ce distanţă se afla de mal?

Mercenarul îşi trase sufletul mişcând tot timpul picioarele sub apă. Un cârcel îl făcu să se strâmbe de durere.

Măcar înota în direcţia bună? Nu avea nici un reper în timp sau spaţiu. Se putea ca teroriştii să fi traversat toată laguna ca să-l arunce în Adriatica.

Înjură printre buzele învineţite de frig. Trebuia să se agaţe în continuare de speranţa că Veneţia se afla drept în faţa lui, ascunsă de perdeaua de ceaţă.

Chiar dacă această speranţă era doar o picătură de apă într-un ocean...

Respiră adânc şi porni voiniceşte, fiecare mişcare apropiindu-l şi mai mult de starea de epuizare totală la capătul căreia îl aştepta moartea.

Dacă se salva la capătul acestui maraton acvatic, teroriştii aveau să fie teribil de surprinşi. Iar contesa se putea pregăti de o discuţie foarte neplăcută pentru ea. Era hotărât să precipite lucrurile şi să-i facă să plătească pe acei ticăloşi. Furia păru că-i redă forţă şi îşi accelera înotul voinicesc, simţind puţină căldură în mâini şi în picioare.

Reuşise să scape de ucigaşi în ultima clipă. După ce scăpase din mâinile arabilor şi plonjase cu capul în apă, greutăţile de la

picioare îl trăseseră la fund. Probabil la o adâncime de şase-şapte metri. Presiunea îi răscolise durerea de la cap. La câţiva metri mai jos i-ar fi pocnit timpanele.

Pumnalul Gerber rămăsese blocat între încheieturile mâinilor în timpul căderii. Mai mult ca niciodată, acel MK 1 îşi merita numele de cuţit de supravieţuire. Mercenarul mai trăsese de legături, apoi, ţinând mânerul pumnalului cu degetele, crestase frânghia frecând-o de lamă. Operaţiunea durase secunde lungi. Ştia că în mai puţin de un minut va muri asfixiat. Diafragma începuse să se ridice cu disperare în sus. Frost dăduse drumul la câţiva centimetri cubi de aer şi se lăsă în genunchi în mâl. Degetele ghidară lama pe pipăite. Crestă cu frenezie legăturile de la picioare.

Imediat ce fu liber, împinsese cu picioarele şi se propulsase în sus, cu plămânii gata să explodeze. Despicase apa neagră oblic ca să se depărteze cât mai mult posibil de locul în care plonjase. Barca teroriştilor nu se mişcase, era sigur de asta. Ar fi auzit zgomotul motorului.

Ieşi la suprafaţă fără zgomot, reţinându-şi pornirea furioasă de a ţâşni afară din apă ca să-şi umple plămânii cu aer proaspăt. Stratul gros de ceaţă care se aşternuse peste apă era cel mai bun mijloc de protecţie. Zări silueta vagă a bărcii cu motor la mică distanţă de el. Unul dintre arabi plimba pe apă fasciculul unei lanterne...

Mercenarul se opri din nou gâfâind. De cât timp înota aşa ca un automat? Corpul îi devenea din ce în ce mai greu. În curând nu va mai avea putere să-şi ţină capul deasupra apei.

Nu vedea nimic. Numai întunericul traversat de fâşii de ceaţă.

— De data asta, Hank, zise el cu voce tare, ai ajuns la capătul călătoriei!

Deschise gura să tragă aer în piept. Dar bău o gură de apă sărată pe care abia dacă avu forţa s-o scuipe afară.

Oboseala şi amorţeala provocată de frig erau pe cale să-i distrugă ultimele fărâme de voinţă.

Se ducea la fund.

Frost începu să agite cu furie picioarele, refuzând sfârşitul fatal. Un val de adrenalină îi năpădi creierul şi îi zgudui o clipă întreg sistemul nervos. Dădu din braţe şi scoase capul afară. Apa îi şiroia pe faţă împăienjenindu-i vederea. Tuşi şi aspiră ceea ce probabil că era ultimul fir de aer. În acea clipă zări, printr-o spărtură în perdeaua de ceaţă, o lumină portocalie care plutea pe apă.

La început crezu că era vorba de un miraj. Dar nu, era o baliză de canal. Îşi frecă cu dosul mâinii pleoapa umflată şi zări imediat şi alte balize care trasau un drum în noapte.

Inima începu să-i bată cu putere. Parcurse cei douăzeci de metri într-un înot îndrăcit.

Mercenarul apucă baliza cu ambele mâini şi se ridică pe jumătate pe ea, trăgându-şi treptat sufletul. Felinarele care mărgineau piaţa San Marco era vizibile de departe. O parte a lagunei părea să fi fost cruţată de ceaţă. Urmări cu privirea un *vaporetto* luminat care părăsea debarcaderul ca să străbată Grand Canal.

Frost dădu cu mâna şuviţa de păr de pe frunte. Suspină. Mai întâi scăpase de cuţitul care voia să-i taie gâtul şi evitase înecul. Depăşise faza cea mai dificilă. Acum nu mai putea fi ameninţat decât de o pneumonie, stând agăţat aşa ca un idiot de acea baliză luminoasă.

Ridică o mână şi se scotoci prin buzunarele gecii, scoţând un pachet de Camel umflat de apă. Îl aruncă în apă înjurând furios.

CAPITOLUL XIII

Viceconsulul trase pălăria pe ochi şi încetini pasul. Burniţa care începuse să cadă făcea pavajul deosebit de alunecos. Băgă mâinile în buzunarele pardesiului, privind cu o impresie de stinghereală crescândă strălucirea întunecată a canalului de la capătul străduţei.

Urmă un moment de ezitare intrând pe chei. În dreapta se înălţa bazilica Santa Maria. Era luminată de reflectoare fixate la sol care o făceau să pară şi mai maiestuoasă. O tresărire nervoasă agită pleoapele diplomatului. Întoarse capul înspăimântat. Un motan negru dădu colţul unei case ca să dispară în întuneric. Frampton rânji. Înghiţi saliva amară care îi umpluse gura şi merse mai departe.

Cheiul se întindea pe lângă gura canalului pe o distanţă de cincizeci de metri şi se termina cu un pinten stâncos îndreptat spre lagună. Fâşii de ceaţă atingeau uşor apa, făcând aproape palpabil mirosul fetid care emana din lagună.

Venise mai devreme la întâlnirea fixată de emir chiar în acea după-amiază şi, cu fiecare secundă care trecea, apăsarea din piept devenea din ce în ce mai puternică. Sosirea lui Hank Frost şi atentatul ratat de la hotelul Danieli deranjase cu siguranţă planurile sauditului. Ce voia să-i mai ceară?

Ambasadorul american în post la Roma sosea la Veneţia a doua zi dimineaţă cu câţiva agenţi de securitate. Frampton trebuia să-l întâmpine la avion. În ziua următoare, vicepreşedintele Wallace Kensington sosea şi el, precedând cu câteva ore delegaţia europeană. Leul de Aur voia să lovească mai devreme decât fusese prevăzut?

Viceconsulul se opri la capătul cheiului şi se uită încruntat la apă. Cum de se putuse lăsa antrenat atât de departe? Acum nu mai era decât o marionetă în mâinile emirului, un trădător pentru ţara lui, un om care nu mai avea nici o urmă de mândrie. Dacă ar fi avut curaj, s-ar fi aruncat deja în apa rece ca să pună capăt calvarului...

Zgomotul unui motor îl făcu să ridice capul. Farul unei bărci cu motor ţâşni din ceaţă, venind spre el. Diplomatul strânse convulsiv pumnii în buzunare.

Recunoscu şalupa iahtului *Fadila.* Ambarcaţiunea acostă la chei şi din ea coborî Şahed. Pilotul stinse farul dar lăsă motorul

pornit. Locotenentul avea un aer supărat. Frampton făcu instinctiv un pas înapoi când arabul se proţăpi în faţa lui şi zise într-o engleză stricată:

— A fost avansat momentul operaţiunii. Întreaga operaţiune era gata să fie compromisă din cauza prostiei tale.

Diplomatul simţi picăturile de sudoare apărute pe frunte. Deschise gura dar nu reuşi să pronunţe nici un cuvânt.

— Vom lovi imediat după sosirea lui Kensington, continuă Şahed. Sasul de securitate al garajului trebuie să fie deschis mâine seară.

Frampton păli înspăimântat brusc, dându-şi seama ce avea să facă. Se înfioră. Era scârbit de propria sa laşitate. Dacă debloca sistemul de siguranţă, teroriştii ar fi fixat bomba sub şalupa în care avea să urce vicepreşedintele. Explozia ar fi fost apoi declanşată de la distanţă. Frampton şi ambasadorul venit de la Roma ar fi fost în urma acestei şalupe într-o ambarcaţiune a poliţiei. Vor vedea spectacolul din rândul întâi...

Viceconsulul înghiţi cu greutate şi zise cu o voce tremurătoare:

— Mi-e teamă că omul de la CIA mă bănuieşte...

O grimasă bruscă schimonosi faţa arabului:

— Imbecilule! Hank Frost e mort. Doarme cu crabii pe fundul lagunei!

Frampton tresări. Avusese timp Mercenarul să trimită un mesaj prin telex? Când menţionase numele lui Huey Ghoster, diplomatul nu-şi putuse ascunde tulburarea. Cu siguranţă că lui Frost nu-i scăpase acest detaliu. Dacă serviciile secrete stabileau legătura care exista între Ghoster şi el, ancheta lor ar fi progresat cu mare rapiditate.

— Vreau să vorbesc cu emirul, zise Frampton cu o voce mai fermă. Operaţiunea trebuie să fie amânată. Riscul e prea mare. Agenţii de securitate sosesc mâine la Roma. N-am mâinile libere ca să...

Şahed nu-l lăsă să termine. Îl pălmui violent pe diplomat peste faţă. Acesta se trase înapoi gemând. Arabul îl apucă de guler şi îl lovi cu pumnul în stomac.

Frampton căzu în genunchi, cu respiraţia tăiată. Simţi în gură un gust acru. Întoarse capul să vomeze, cu trăsăturile deformate de durere.

— Vorbeşti prea mult, câine idiot! se răsti la el teroristul. Dacă nu ne respecţi ordinele, te voi goli de sânge...

Rânji şi adăugă:

— Ca pe idiotul tău de coleg, Mc Pherson!

Viceconsulul dădu din cap fără să înţeleagă. Şahed îl ridică cu brutalitate; cu mâna liberă scosese pumnalul de la centură.

Frampton se înfioră de groază văzând lama care se apropia de gâtul lui.

Bâigui:

— Ce... ce...

Arabul atinse uşor gâtul grăsuţ cu muchia cuţitului, privindu-l ameninţător cu ochii lui negri.

— Mc Pherson e mort, iar tu eşti viu numai pe jumătate. Dacă sasurile nu sunt deschise mâine seară, o să-ţi tai beregata!

Îl îmbrânci cu dispreţ, scuipă jos în faţa lui şi se întoarse la şalupa care demară imediat stârnind o jerbă de spumă.

Frampton merse clătinându-se până la zidul de care se sprijini cu spatele. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Fu scuturat de un nou spasm şi vomită.

Un *vaporetto* sfâşie ceaţa, venind pe Grand Canal spre piaţa San Marco. Diplomatul se retrase în umbră tremurând, incapabil să-şi stăpânească panica ce punea stăpânire pe el.

*

* *

Janie rămase un moment sub portalul hotelului *Campiello,* privind fără să vadă vitrina unui magazin de suveniruri situat de cealaltă parte a străduţei. Era trecut de miezul nopţii şi Frost încă nu se întorsese la hotel.

Ce se putuse întâmpla?

Nu venise s-o ia la cină aşa cum fusese înţelegerea. Aşteptase în camera ei toată seara şi apoi, la capătul răbdărilor, dăduse fuga la *Campiello.*

Opulenta mama, aţipită în fotoliul ei, cu un roman-foto pe genunchi, nu avea nici un mesaj pentru ea. Cheia Mercenarului se afla agăţată în cuiul ei, confirmând în mod sinistru temerile tinerei femei.

Janie suspină şi se întoarse resemnată în camera ei, cu moartea în suflet. După tot ce-i povestise Hank Frost despre atentatul proiectat împotriva lui Wallace Kensington, nu-şi putea imagina decât ce era mai rău. Poate că în acel moment se afla în mâinile teroriştilor.

Ce trebuia să facă?

Pe cine să anunţe?

Îşi încheie geaca de blugi şi coborî în stradă ca să ajungă în piaţa San Zaccaria, gândindu-se ce să facă. În momentul în care intra în *piazza* abia luminată de un felinar singuratic, zări o

siluetă venind din faţă.

Inima începu să-i bată cu putere. Era Frost! Se repezi spre el cu un strigăt de bucurie.

El o ridică în braţe şi o sărută cu sete. Abia atunci îşi dădu Janie seama cât de jalnic arăta. Era ud până la piele, avea părut lipit de frunte şi era alb la faţă.

— Dumnezeule, Hank! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

Mercenarul se strădui să zâmbească. Îşi potrivi banda de piele care îi acoperea ochiul stâng şi răspunse:

— Un accident de gondolă stupid şi banal. Neacordarea priorităţii. În plus, gondolierul meu nu ştia să înoate!

Janie dădu din umeri, refuzând această explicaţie. Îşi strecură o mână sub geaca de piele îmbibată cu apă şi simţi cămaşa rece ca gheaţa lipită de pielea lui Frost. Amână pentru mai târziu întrebările pe care ar fi vrut să i le pună şi îl trase spre hotelul *Campiello.*

— Cred că mori de frig! zise ea prinzându-l de mână.

O grimasă amară săpă câteva riduri pe faţa Mercenarului care răspunse:

— În seara asta era să mor în mai multe feluri!

*

* *

Puţin mai târziu, Frost zâmbea fericit, cu faţa ridicată spre duşul care lăsa să cadă peste el un jet de apă fierbinte într-un nor de abur. După apa rece ca gheaţa a lagunei şi ceaţa în care se macerase, senzaţia era nemaipomenit de plăcută.

Crezuse că va muri îngheţat pe acea afurisită de baliză! Nici o ambarcaţiune nu trecea prin apropiere. După o aşteptare interminabilă, în cele din urmă se hotărâse să intre din nou în apă şi să consume puţina forţă pe care o mai avea ca să ajungă la mal. Pe la jumătatea drumului, îşi dăduse seama că nu va reuşi. Picioarele, paralizate de frig, nu voiau să se mai mişte. Atunci se lăsase să plutească pe spate... în acel moment extremitatea prelungă a unei gondole alunecase la câţiva metri de el.

Providenţa îi întindea mâna sub trăsăturile unui turist japonez de-a dreptul stupefiat. Japonezul îl ajutase să urce la bord, unde se mai aflau încă trei conaţionali de-ai lui încotoşmănaţi în haine de iarnă. Unul dintre ei îi oferise lui Frost haina lui, iar el le explică cum ajunsese în acea situaţie neplăcută, povestindu-le, cu cea mai mare seriozitate, cum soacra lui, o zgripţuroaică rea, îl împinsese în apă de pe feribot.

Gondolierul, care înţelegea engleza, izbucnise în râs, în timp ce japonezii rămăseseră muţi de uimire. Era clar că occidentalii aveau o concepţie ciudată despre spiritul de familie!

Mercenarul ieşi de sub duş. Se şterse, apoi înfăşură prosopul în jurul şoldurilor. După care, îşi spălă banda de piele neagră, o frecă energic cu prosopul, şi numai după aceea o puse la loc, mascând cicatricea oribilă.

Uşa sălii de baie rămăsese întredeschisă. În timp ce-şi lega banta la spate, o văzu pe Janie închizând uşa camerei şi aruncând pe pat un pachet de Camel. Privirea lui Frost întârzie asupra imaginii tinerei femei reflectată în oglinda din faţă. Fiorul din partea de jos a pântecelui îl făcu imediat să zâmbească.

— Tare greu ţi-am găsit Camel! zise Janie din cealaltă încăpere. Am căutat în trei baruri. Nu poţi să fumezi şi tu Marlboro ca toată lumea!

Mercenarul nu răspunse imediat. Încerca să răspundă la o întrebare dificilă. Să „ardă” acum imediat o ţigară sau după ce făcea dragoste?

În ciuda organismului slăbit care cerea o doză de nicotină, Frost optă pentru a doua variantă. Ieşi din sala de baie şi se apropie de pat.

— Dacă aş fi ca toată lumea, mi-aş pierde jumătate din farmec!

Janie îşi aruncă geaca pe un scaun. Privirea ei se tulbură zărind forma care ridica prosopul legat în jurul şoldurilor lui. Mai înainte de a fi avut timp să răspundă, Mercenarul o apucă de braţe şi o aruncă în pat.

Tânăra femeie nu protestă deloc. Dimpotrivă!

*

* *

Frost îndoi braţul sub cap şi aprinse o ţigară cu expresia de reculegere a unui călugăr care hăpăie ostia. Primul fum aproape că îl ameţi aşa de mult îl marcase lipsa nicotinei. Deschise şi închise de câteva ori capacul brichetei, încântat de tenacitatea ei, care se încăpăţâna să funcţioneze după tot ce suferise.

Janie se ghemui lângă umărul lui şi îi mângâie pieptul, trecându-şi degetele prin părul des.

După ce făcuseră dragoste ca nişte descreieraţi, Frost îi povestise peripeţiile cumplite din acea seară. Acum trebuia să facă un plan de acţiune ca să localizeze iahtul de pe care operau teroriştii şi să ajungă la bordul lui. Era o soluţie complet kamikaze, dar nu avea de ales. Cui să ceară ajutor? Dacă şeful

poliţiei era plătit de Leul de Aur, după cum bănuia, destăinuindu-se lui n-ar fi făcut decât să-i alerteze pe terorişti. Deocamdată îl credeau mort. Cel mai bine era să creadă asta cât mai mult timp posibil.

Janie îşi strecură un picior între picioarele Mercenarului şi îl sărută de câteva ori pe gât.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare... începu ea cu un ton ezitant.

Frost suflă un nor de fum spre tavan şi se aplecă ca să ajungă la scrumiera aşezată pe marginea noptierei.

Tânăra femeie continuă:

— Cum ţi-ai pierdut ochiul?

El suspină. Janie îşi mişcă uşor buza de jos cu expresia unei fetiţe care făcuse o gafa.

— Ştiu că n-ar trebui să te întreb asta, dar demult aş fi vrut să ştiu. Hank, dacă e prea penibil pentru tine să-mi spui, să nu mai vorbim despre asta.

Mercenarul lăsă ţigara să-i atârne în colţul buzelor şi se uită la Janie schiţând un zâmbet.

— Dacă te aştepţi la ceva eroic, vei fi teribil de dezamăgită. E o poveste lipsită total de interes.

Tânăra femeie ridică capul. Punerea în gardă a lui Frost îi aţâţa şi mai mult curiozitatea. Mercenarul mai trase o dată din ţigară şi o strivi în scrumieră înainte de a-şi începe povestirea:

— Chestia asta s-a întâmplat în ziua în care împlineam şaisprezece ani. Unul din unchii mei mi-a oferit un pistol cu plumb. Eram atât de nerăbdător să-l încerc încât m-am dus în garaj chiar mai înainte de a desface celelalte cadouri. Îmi făcusem o ţintă dintr-o bucată de carton agăţată de perete şi *bang.*

— *Bang!* repetă Janie ridicând din sprâncene.

— Plumbul a ricoşat dintr-o grindă metalică şi mi-a intrat în ochi.

— Dumnezeule! Ce oribil!

Frost puse altă ţigară între buze şi dădu din cap cu un aer fatalist.

— Asta m-a învăţat ceva esenţial. Tot ce prezintă o doză de risc în viaţă trebuie să fie precedat de o doză cel puţin echivalentă de antrenament. În urma acestui accident am vrut să mă angajez în armată. Tot ce puteam să fac ca să-mi răzbun ochiul scos era să devin un ţintaş fără pereche!

Janie se ridică într-un cot şi se uită ţintă la Mercenar.

— Eşti într-adevăr o persoană deosebită! zise ea emoţionată.

Frost suflă două jeturi de fum albastru pe nări. Îşi netezi mustaţa groasă ca să încerce să-şi ascundă ilaritatea, dar nu reuşi şi în cele din urmă izbucni în râs.

Tânăra femeie dădu din cap decepţionată.

— Nu vrei să-mi spui adevărul pentru că amintirea asta te face prea mult să suferi, nu? Preferi să iei în râs...

Mercenarul dădu din cap fără să răspundă şi trase nervos din ţigară. Janie se răsturnă pe spate, cu sânii ridicaţi spre tavan, cu un zâmbet trist pe buze. După câteva minute, Frost îi auzi respiraţia devenind mai calmă şi mai profundă. Adormise fără să-şi dea seama. O înveli şi o sărută pe frunte.

Din străduţă se auzi mieunatul prelung şi răguşit al unui motan. Mercenarul se uită la ceasul de la mână şi constată că era aproape trei dimineaţa. Deşi era complet epuizat, nu reuşea să doarmă. Avea un început de migrenă. Mângâie cu mâna cucuiul făcut de arab. În acelaşi timp revăzu scena: frumoasa veneţiană întinsă leneş pe sofa, cu rochia vaporoasă şi cu părul negru care îi cădea peste umerii goi...

Înjură înfuriat că se lăsase păcălit. Inima începu să-i bată cu putere. Respinse totuşi ideea de a da fuga la contesă. Muşchii aveau nevoie de odihnă.

Aprinse altă ţigară pe care o fumă în întuneric. Forma întunecată a tocului de piele Alessi, aflat pe noptieră, îi aminti că nici măcar nu mai avea armă. Îi mai rămăsese doar pumnalul Gerber. Suspină copleşit. Situaţia lui era cam cea a unei „feţe palide”, împresurată de indieni, după ce trăsese ultimul cartuş...

Îşi termină ţigara şi simţi în sfârşit aromeala somnului.

Adormi în mai puţin de un minut, cu burta lipită de fundul cald al tinerei femei, auzind în depărtare, în străfundurile visului, o trompetă a cavaleriei care suna începutul şarjei ce avea să-i împrăştie pe indieni...

CAPITOLUL XIV

Gordon Young respinse cu mâna panoplia cu instrumente nichelate amintind de cele folosite în ceasornicărie. Se uită la cutia neagră al cărei capac metalic îl prinsese din nou în şuruburi. Nu-i mai rămăsese decât să toarne de jur-împrejur o răşină lichidă care, prin răcire, forma o carapace total etanşă. Un produs de sinteză care avea avantajul că lăsa să treacă ultrasunetele. Celula electronică, fixată în interiorul cutiei plină de explozibil, era capabilă să acţioneze până la o distanţă de trei sute de metri la un impuls ultrasonic. Atunci s-ar fi făcut contactul şi s-ar fi produs explozia.

Americanul stinse spotul de o sută de waţi care ardea deasupra mesei de lucru şi se ridică, punând o ţigară între buze. Puterea de foc din cutia neagră ar fi spulberat pur şi simplu şalupa şi pe cei care s-ar fi aflat la bordul ei. Kensington nu avea nici cea mai mică şansă să scape cu viaţă.

Se apropie de fereastră. Insula Murano era învăluită de o ceaţă groasă. O lumină albă scălda partea din faţă a vilei. Abia puteai distinge silueta pontonului la care era legată şalupa iahtului *Fadila.*

Şahed venise la primele ore ale dimineţii cu ordinele emirului. Atentatul trebuia să aibă loc mai devreme. Moartea lui Hank Frost şi a ataşatului ambasadei risca să facă valuri.

Cu siguranţă că serviciile de securitate vor schimba programul vicepreşedintelui ca să dejoace un eventual complot. O singură certitudine: şalupa ambasadei se va duce să-l ia pe Kensington din *piazzale* Roma. Faptul acesta fusese confirmat de Edward Frampton. Ambarcaţiunea era suficient de protejată ca să nu trezească bănuieli. Şansa de a fi verificată de tehnicienii de la deminări era minimă.

Gordon Young aruncă ţigara pe jos şi o strivi sub talpă. Costumul lui de scufundare era agăţat de perete împreună cu buteliile de oxigen. În seara aceea, locotenentul emirului avea să-l ducă până la intrarea pe Grand Canal. Veteranul din Vietnam avea toată ziua la dispoziţie ca să memoreze itinerarul care avea să-l ducă la ambasadă.

Mai făcuse ceva asemănător în timpurile bune, la Da-Nang, când aruncase în aer o şalupă în care se aflau câţiva şefi importanţi ai miliţiilor comuniste. Soldatul valoros care era atunci

primise o decoraţie şi colonelul îl citase ca exemplu în timpul instrucţiei grupurilor de comando.

Ce făcuse oare ca un erou din Vietnam să se specializeze în terorism şi să se pregătească acum să-l asasineze pe vicepreşedintele propriei sale ţări?

Amărăciunea lăsată de o întoarcere dureroasă în ţară după cinci ani de război. O administraţie care îl respinsese şi eticheta de „Soldat al ruşinii” care îi fusese lipită pe spate. Furia. Frustrarea. Ura faţă de un sistem care îl trimisese la moarte, îl epuizase, ca apoi să-l umilească cu o alocaţie bănească mizerabilă.

De aceea, când un membru al Brigăzilor Roşii îl contactase la New York ca să-l întrebe dacă îşi vindea serviciile, nu ezitase prea mult. Ţara lui îl învăţase violenţa şi sălbăticia. Acum era hotărât să exploateze orbeşte această cale...

Uşa se deschise, întrerupându-i gândurile. Şahed intră şi lăsă uşa deschisă. Young îl zări pe Marzuk şi pe doi dintre oamenii lui care se plimbau de colo-colo prin camera vecină. Unul dintre libieni vorbi în arabă la un aparat de emisie-recepţie, comunicând cu ceilalţi mercenari care patrulau în jurul vilei.

— Totul e gata? întrebă arabul.

Americanul se încruntă. Aerul de superioritate cu care îi vorbea acel bronzat avea darul să-l calce rău de tot pe bătătură.

— Nu-ţi dau ţie raportul.

Locotenentul emirului zâmbi dispreţuitor şi răspunse:

— Şi ce voi spune stăpânului meu?

Gordon Young traversă sala şi se opri în faţa lui.

— Mă voi duce să-i raportez personal.

Şahed scutură încet din cap şi încrucişă braţele.

— Trebuie să rămâi aici până la declanşarea operaţiunii şi de data asta ordinele sunt categorice!

Americanul sondă privirea lui Marzuk care îi observa în tăcere. Bruta cu capul ras confirmă spusele teroristului cu o mişcare de bărbie. Young rămase nepăsător. Suma fabuloasă pe care i-o oferea sauditul merita această izolare de două zile. Şi apoi va recupera timpul pierdut cu frumoasa contesă imediat după ce se va termina totul. Promisese că îl va însoţi în fuga lui spre sud. Diferitele restaurări la nivelul acoperişului palatului său trebuiau să fie făcute în perioada următoare şi urma să încredinţeze conducerea lor unui reprezentant de la academia de arte-frumoase.

— Mă voi întoarce la căderea nopţii, adăugă Şahed cu acelaşi

ton dispreţuitor.

Americanul îşi reţinu torentul de înjurături grosolani Aştepta momentul potrivit. Prin minte îi trecu chiar şi imagine seducătoare: cea a limbii lui Şahed ridicându-se în aer şi sfârşindu-şi cursa în ciocul unui pescăruş.

Locotenentul emirului părăsi încăperea, mirat de expresia neaşteptată de mulţumire de pe faţa lui Gordon Young...

*

* *

Frost puse o monedă în fanta telefonului public şi formă numărul ambasadei.

În timp ce telefonul suna la celălalt capăt al firului, zări în spatele lui silueta întunecată a unei gondole dispărând sub podul Rialto.

Vocea telefonistei care îi răspunse nu era vocea iubitei lui Mc Pherson. Putea să fie ziua ei liberă. Ceru deci direct biroul ataşatului ambasadei. Tonul fetei se schimbă atunci în mod ciudat. Se bâlbâi cu stângăcie spunând că deocamdată nu putea să fie deranjat şi îi sugeră să sune mai târziu.

Un fel de al şaselea simţ îl alertă imediat pe Mercenar. Lui Mc Pherson i se întâmplase ceva. Simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Atunci vorbi cu o voce autoritară şi declară o identitate falsă pretextând că era agent de la siguranţă. Mc Pherson îi dăduse întâlnire în acea zi. Ce se întâmplase?

Centralista ezită, apoi spuse adevărul.

Frost încremeni aflând de asasinarea bietului om şi de inculparea Stellei Johnston. Înscenarea era evidentă. Ancheta era condusă cu siguranţă de şeful poliţiei în persoană: comandantul Borello.

Ieşi din cabina telefonică, încă şocat de ceea ce aflase. Mc Pherson vrusese să-l ajute şi plătise cu viaţa. Încă un nevinovat sacrificat.

Mercenarul aprinse o ţigară, stând pe chei, urmărind cu privirea o barcă cu zarzavaturi care se deplasa printre franjurile de ceaţă. Grăsanul de la cârmă acţionă claxonul de ceaţă înainte de a intra sub pod. Frost ar fi avut multe de spus iubitei sale Bess despre farmecul Veneţiei: un oraş fantomă cu canale de scurgere sub cerul liber! Şi unde mai pui că atâta lume venea să se aplece peste acele canale mâloase ca să adulmece grandoarea trecutului!

Frost suflă un nor de fum în ceaţă şi se întoarse cu spatele spre Grand Canal. Avea nevoie de un întăritor. Ziua începea

prost. Un local situat în faţa debarcaderului îi făcea cu ochiul. Traversă şi intră ca să dea pe gât un espresso dublu.

Mai avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore până la sosirea vicepreşedintelui american. Tipii care aveau misiunea să-l protejeze se aflau probabil în oraş din acea dimineaţă, adulmecând prin colţuri şi reperând itinerarul pe care îl va parcurge Kensington.

Mercenarul era gata să parieze pe singurul ochi care îi mai rămăsese că aceşti copoi nu vor descoperi nici un vânat. Teroriştii erau mult prea siguri de lovitura lor şi înaintau spre obiectivul lor cu o încredere pe care nimic nu părea s-o poată zdruncina...

Frost bău cu aviditate cafeaua, cu coatele sprijinite de bar, ascultând distrat conversaţia animată a vreo şase clienţi adunaţi în faţa unui panou cu rezultate sportive.

Nu trimisese nici un mesaj prin telexul de la ambasadă. Michael O'Hara îşi punea probabil tot felul de întrebări. La drept vorbind, Mercenarul se aştepta să-l vadă pe agentul special FBI făcându-şi apariţia printre gărzile de corp ale lui Kensington. Chiar dacă CIA nu reţinuse în mod oficial ipoteza unui atentat, Greg DePaul îşi luase totuşi responsabilitatea de a-l angaja pe Frost. Era normal să-l însărcineze pe O'Hara, expert în materie de luptă antiteroristă, să-l escorteze pe vicepreşedinte la Veneţia.

Mercenarul aruncă o bancnotă de o mie de lire pe bar şi se scotoci prin buzunarele hainei în căutarea pachetului de Camel. Palatul contesei era doar la câteva minute de mers pe jos. Ce surpriză îi rezerva azi frumoasa veneţiană? Capcana în care căzuse ultima dată ar fi putut să fie copia perfectă a celei care îl costase viaţa pe Mark Ashby... cu generozitate invitat la ea de viceconsul...

Frost părăsi localul şi străbătu cheiul, trecând de Rialto şi de piaţă. Parcă se simţea în pielea goală fără Browning-ul High-Power. Pumnalul Gerber era o unealtă formidabilă, dar se simţea ca un matador intrat în arenă cu o pilă de unghii.

În acel moment îi atrase atenţia fundul superb al unei femei îmbrăcată în blugi. Privirea i se lumină instantaneu.

Nu era un fund frumos oarecare.

Era unul pe care îl cunoştea foarte bine, pentru că era al lui Janie, specialista în artă bizantină.

Frost încetini instinctiv pasul şi se încruntă uşor. Tânăra femeie mergea alături de un tip în costum gri, de talie mijlocie,

cu început de chelie. Un tip pe care era sigur că îl mai văzuse deja. Memoria lui începu să duduie ca un computer gigantic, trecând în revistă toate datele.

Apoi veni şi informaţia. Mercenarul avu un şoc. Era colegul lui Mc Pherson, Carpenter, al doilea ataşat de la ambasadă. Ce făcea Janie cu el? În urmă cu abia două ore îi spusese că îşi va petrece toată dimineaţa la muzeul Correr!

Îi urmări pe o străduţă mărginită pe fiecare parte de magazine luxoase de antichităţi. Pe drum erau destui gură-cască pentru ca Frost să-i poată urmări destul de aproape fără să rişte să fie descoperit. Cei doi se opriră brusc în faţa unei vitrine mari, schimbară câteva cuvinte, apoi intrară în ceea ce părea a fi o galerie de artă.

Mercenarul se postă sub un portal din partea opusă a magazinului. Ce joc dublu juca Janie? În cap i se înghesuiau tot felul de ipoteze. Aprinse cu nervozitate o ţigară. Era oare posibil să-l fi înşelat flerul şi să fi fost tras pe sfoară de acea fată?

Fu nevoit să aştepte un sfert de oră înainte de a-i vedea ieşind. Janie ţinea în mână un carnet pe care îl puse în buzunarul gecii. Mercenarul aruncă chiştocul cu un bobârnac şi se dezlipi de zid păşind drept spre ei.

Tânăra femeie făcu ochii mari zărindu-l. Carpenter îi urmări privirea şi luă un aer uluit care i se potrivea ca o mănuşă.

Frost se proţăpi în faţa lor cu un rânjet adresat mai ales fetei.

— Surpriză!

Ea dădu din cap fără să ştie ce să răspundă şi păli.

— A fost interesant muzeul Correr?

Fata dădu din nou din cap ca un automat. Carpenter se uită la ceas şi tuşi uşor ca un tip grăbit să plece dar care nu îndrăznea s-o spună.

Frost se dădu la o parte ca să lase să treacă doi militari în permisie.

În sfârşit, Janie schiţă un zâmbet timid, suspină şi zise:

— Oricum, e bine şi-aşa. Inutil să mai jucăm teatru.

Mercenarul îşi simţi inima bătând mai tare.

— Ar fi trebuit să-ţi cer să-mi arăţi carnetul de studentă din prima zi, în avion, zise el sarcastic.

Ea roşi când îşi aminti de acel adevărat viol de la clasa întâi, apoi răspunse:

— Nu e prea târziu. O să ţi-l arăt.

Carpenter tuşi uşor pentru a doua oară în timp ce Janie scotea din buzunarul de la spate al blugilor o legitimaţie plastificată pe

care i-o arătă lui Frost.

Fotografia tinerei femei se vedea în colţul stâng de sus. Dedesubt se afla numele ei şi un număr matricol cu nouă cifre. Documentul purta o parafa pe care Frost o cunoştea foarte bine: cea a Interpolului.

Acum era rândul lui să aibă un aer uluit...

CAPITOLUL XV

Frost desfăcu cele două cuburi de zahăr din hârtia roz şi le lăsă să cadă în cafea. Asculta explicaţiile pe care i le dădea Janie Withers cu o atenţie religioasă.

Se instalară în fundul unui restaurant pustiu, dacă n-ar fi fost cei doi chelneri, în cămăşi cu mânecă scurtă, care pregăteau mesele în timp ce discutau. Carpenter îi părăsise ca să se întoarcă la ambasadă. Ataşatul cultural era copleşit de muncă din cauza vizitei oficialilor iar asasinarea lui Mc Pherson îl tulburase profund.

Mercenarul află că falsa studentă era o adevărată specialistă în materie de artă şi că scrisese într-adevăr o teză despre epoca bizantină. Acesta şi fusese motivul pentru care o angajaseră cei de la Interpol. Treaba ei consta în a-i vâna pe traficanţii şi pe falsificatorii care bântuiau Statele Unite şi Europa.

Ancheta pe care o conducea de câteva luni o dusese la Veneţia, care părea să fie placa turnantă a unui vast trafic cu piese furate: statui, tablouri şi alte marafeturi. Chestii vechi al căror preţ mediu echivala cu salariul unui şofer de autobuz pe şapte secole.

Povestea începu să-l pasioneze pe Frost când Janie menţionă numele contesei Goldoni. Mărturisirea unui mijlocitor dezvăluise faptul că îşi cumpărase adevărate comori. Ultima achiziţie data de opt săptămâni. Era vorba de un Adonis de marmură furat în timpul unui transport de opere de artă între muzeul de la Florenţa şi cel de la Genova.

— Or informaţiile obţinute prin Interpol sunt foarte clare, continuă tânăra femeie. Familia Goldoni este complet ruinată. Palatul cădea practic în ruină şi începuse tratative pentru vânzarea lui cu un american bogat.

— Deci, banii vin dintr-o sursă ascunsă, continuă Frost. Poate un admirator...

— În calitate de ataşat cultural la Veneţia, John Carpenter a putut să-mi furnizeze elemente noi. Un saudit bogat a făcut, anul trecut, toate ziarele să vorbească despre el, cumpărând un tablou de Tintoretto, pe care a dat trei milioane de dolari. Carpenter spune că ar fi văzut-o pe contesă în compania lui la o serată dată la Danieli.

Frost îşi puse o ţigară Camel între buze şi o aprinse cu

bricheta Zippo.

— Un saudit... zise el gânditor.

— Emirul Abduzheb. Acesta deţine puţuri de petrol, rafinării şi un pachet de acţiuni în diferite bănci londoneze, zise tânăra femeie. Dar este cunoscut de Interpol ca un negustor de arme imposibil de prins, adică protejat de personalităţi importante ale mai multor guverne. Se ştie că a aprovizionat Brigăzile Roşii cu arme automate sovietice la un moment dat. Principalii săi clienţi sunt totuşi Iranul şi Libia şi pare să împărtăşească cauza Jihadului islamic. Trăieşte pe un iaht enorm de unde îşi conduce toate afacerile.

— Întrebarea este: de ce o copleşeşte el cu cadouri atât de somptuoase pe contesa ruinată? zise mercenarul.

Janie zâmbi.

— Asta e întrebarea ta, nu a mea. Pe mine mă interesează să constat tăinuirea obiectelor furate.

Frost îşi muie buzele în cafea şi constată că e rece. Împinse ceaşca într-o parte strâmbând din nas. Îşi aminti brusc un detaliu. Michael O'Hara menţionase faptul că Edward Frampton se afla la post la Teheran cu ocazia luării ostaticilor americani de către ayatollah. În aceeaşi perioadă fusese desfiinţat un trafic de arme acoperit de câţiva agenţi CIA. La vremea aceea, tărăşenia explodase ca o bombă în serviciile secrete.

S-ar putea ca...

— La ce te gândeşti, Hank?

Mercenarul se uită fix la tânăra femeie cu un aer suspicios.

— Ştiai că sunt angajat de CIA mai înainte de a-ţi spune, nu?

Ea dădu din cap.

— Ţi-am văzut fotografia cu mai multe ocazii. Agenţia Diabolo pentru care lucrai din când în când colaborează uneori cu noi în unele cazuri deosebite. Andrew Deacon te apreciază enorm.

— De ce difuzează în felul ăsta fotografia mea? bombăni Frost.

Janie pufni în râs şi zise:

— Cu mutra pe care o ai, cu siguranţă că se temeau să nu fii luat drept un traficant periculos!

— Ce? Ce-are mutra mea?

— Nu, serios vorbind, răspunse ea, şeful Interpolului se gândea la un moment dat să te angajeze.

Mercenarul ridică din sprâncene.

— Şi a renunţat. Iată un tip care a ştiut ce face.

— Exact asta i-a spus şi Andrew Deacon. Se pare că ţii la libertatea ta ca la ochii din cap...

Frost zâmbi văzând expresia ei descumpănită şi o corectă:

— Ca la ochiul din cap, adevărat. Îmi place să-mi aleg singur misiunile.

— Probabil că ai dreptate.

Frost luă mâna lui Janie şi o strânse uşor.

— Îmi promiţi că nu va ajunge în fişierul Interpolului ce-am făcut amândoi în avion?

Ea râse.

— Încă nu-mi începusem misiunea. Nu trebuie să fac raport despre asta.

— Şi acum? adăugă el imediat.

Janie îşi muşcă buza de jos şi lăsă ochii în jos. Se roşi puţin în obraji şi zise:

— Am vrut să ştiu pentru ce veneai la Veneţia. Când ţi-am văzut valijoara sigilată la Milano, am înţeles că era ceva serios... Curiozitate profesională, înţelegi?

Frost dădu încet din cap. Dădu drumul mâinii tinerei femei ca să ia o ţigară din pachet şi s-o aprindă.

— Doar curiozitatea profesională? o întrebă el schiţând un zâmbet.

— Nu. Plus altceva, şopti ea.

— Când am venit să mă refugiez în camera ta, după ce era să fiu asasinat la Danieli, ţi-am povestit care e misiunea mea... Nu ai avut atunci nici o bănuială că cele două cazuri sunt legate?

Janie dădu din umeri.

— Nu ai pronunţat numele contesei.

Ea adăugă cu un zâmbet ironic:

— De altfel, am considerat că prea te repezeai să faci confidenţe...

Mercenarul îşi dădu la o parte şuviţa rebelă care îi cădea mereu pe frunte. Nu răspunse la aluzie şi continuă:

— Mai mult, a doua zi ţi-am vorbit de ea în timp ce vizitam bazilica San Marco.

Tânăra femeie lăsă din nou ochii în jos. Îi văzu micile vene albastre de la tâmple începând să palpite mai tare în timp ce explica:

— Nu eram sigură că exista o legătură directă. Şi trebuie să mărturisesc că m-am gândit mai întâi la mine. Mă aflu pe pista asta de câteva luni. M-a costat multă muncă. Mi-era teamă să nu se prăbuşească totul tocmai când ajunsesem la un pas de ţintă. Fiecare are o misiune diferită, cu probleme diferite... şi pericole diferite.

Frost o sfredeli cu privirea. Sub acel sân stâng încântător bătea deci o inimă de poliţai! Simţi la început o uşoară decepţie, apoi îşi spuse că nimeni nu e perfect.

Strivi ţigara în scrumieră trecând rapid în revistă situaţia în mintea lui. Dezvăluirile făcute de Janie, oricât de seducătoare ar fi fost ele, nu lămureau toate problemele. Chiar dacă acest misterios emir se afla acum la Veneţia, ceea ce trebuia probat, nimic nu dovedea că el este creierul complotului.

Mercenarul nu-şi putea permite să apuce pe o cale greşită. Wallace Kensington avea să sosească la Veneţia în cursul dimineţii următoare. Trebuia cu orice preţ să găsească legătura între contesă, Gordon Young şi, foarte probabil, acest trădător de Edward Frampton.

Strecură o bancnotă mototolită sub ceaşcă şi vru să se ridice. Janie se uita la el cu o privire vinovată.

— Îmi porţi pică, Hank? întrebă ea.

Frost se mulţumi să scuture capul, schiţând un zâmbet.

— Adineauri, când John Carpenter mi-a spus de asasinarea lui Mc Pherson, eram hotărât să-ţi spun totul.

— Să nu mai vorbim despre asta. Acum trebuie acţionat rapid. Din moment ce eşti poliţist, poate poţi să-mi împrumuţi o armă?

Se ridică şi ea şi răspunse:

— Totdeauna am detestat să mă plimb cu acest gen de instrument. Lucrez mai ales cu capul!

— Iar eu aş vrea să mi-l păstrez pe-al meu în stare bună, replică Frost.

— Carpenter poate cu siguranţă să-ţi facă rost de o armă. Funcţionarii ambasadei au autorizaţia să poarte uneori armă.

Ajunseseră la uşa restaurantului. O ploaie fină cădea peste pavajul străzii. În colţ se putea zări un mic *rio* verzui care se scurgea printre clădiri crăpate.

— Vreau să fiu văzut cât mai puţin posibil. Poţi să te ocupi de asta pentru mine? Ne întâlnim la hotelul meu peste patru-cinci ore.

Tânăra femeie dădu din cap şi, înainte de a ieşi, se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe frunte. Frost îi simţi sânii strivindu-se de pieptul lui, ceea ce făcu să ţâşnească în mintea lui o serie de imagini îndrăzneţe. Chiar şi cu o inimă de poliţist, fata asta era al naibii de excitantă!

Zece minute mai târziu, ambarcaţiunea-taxi îl lăsa pe Frost la debarcaderul de la San Silvestro. Sări pe chei şi înghiţi ultima îmbucătură din pizza cumpărată în urmă cu câteva minute. Un

fel de cocă moale şiroind de ulei care îi lăsa în gură un gust ciudat.

Găsi fără greutate clădirea cenuşie care adăpostea sediul poliţiei. Demersul său era cu siguranţă aventuros, dar nu se putea resemna s-o lase pe mica centralistă în voia sorţii. Până acum Leul de Aur ştiuse să facă să dispară martorii stingheritori prin orice mijloace. De data asta, comandantul Borello le făcea treaba teroriştilor. Cu fata închisă într-o celulă, era de ajuns să simuleze o sinucidere şi cazul era închis.

Mercenarul îşi compromitea în mod grav statutul de defunct, dar Stella era la mare ananghie şi deja muriseră destui nevinovaţi. Tactica lui era să-l bage în sperieţi pe şeful poliţiei. Dacă poliţistul veros era de partea teroriştilor din cauză vreunui şantaj făcut asupra lui, Frost avea şansa să-l facă să cedeze. Îi va povesti că Leul de Aur era descoperit şi i se oferea ultima şansă: să se răscumpere eliberând-o pe fată. Poliţiştii corupţi sunt de cele mai multe ori tipi lipsiţi de anvergură. Spera ca nici Borello să nu facă excepţie de la regulă.

Îşi repetă în minte totul aşteptând ca plantonul de serviciu să ia legătura telefonică cu comandantul Borello. Juca totul pe o singură carte, prezentându-se cu mare pompă căpitanul Henry Stimpson Frost, agent al serviciului american de informaţii. Dacă poliţistul era emotiv, chestia asta ar fi trebuit să-şi facă efectul.

Frost nu fu deloc dezamăgit văzând un bărbat de vreo cincizeci de ani, mic de statură şi uşor adus de spate, traversând holul şi venind spre el. O luminiţă de teamă lucea în ochii lui negri. La faţă era alb ca varul...

*

* *

Cupa de şampanie scăpă din mâna contesei şi se sparse. Contemplă o clipă bucăţile de sticlă de la picioarele sofalei şi izbucni în hohote de râs. Ecoul se repercută pe scara imensă şi răsună în urechile ei ca un tunet.

Se ridică brusc. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Ochii ei luceau de o strălucire de om rătăcit. Cu un mers clătinat, contesa traversă micul salon până la cufărul cel mare căruia îi deschise cu brutalitate uşile. Alese o sticlă şi îşi umplu un pahar.

Cu fruntea sprijinită de geam, Andrea Goldoni rătăci cu privirea pe suprafaţa canalului, apoi ridică ochii spre domul bisericii San Samuele. Ochii i se pierdură în ceaţa trecutului şi revăzu fetiţa în rochie albă şi cu codiţe lungi intrând pe uşa bisericii, ţinută de mână de mama ei.

Faţa chinuită a frumoasei veneţiene încremeni într-o expresie de dezgust. Scuipă conţinutul paharului pe jos, incapabilă să-l înghită. Stomacul i se crispa din ce în ce mai mult.

Şalupa iahtului *Fadila* trebuia să treacă s-o ia peste o oră...

Încercă să-şi alunge din minte imaginea mamei sale care o obseda de noaptea trecută. Contesa se trezise brusc în mijlocul nopţii, chinuită de un coşmar îngrozitor. O adunare de fantome livide avea loc în marea sală de recepţie de la parter transformată în tribunal. Ea era cea judecată. Intra în încăpere şi recunoştea acele feţe scheletice ale căror orbite scobite erau pline de viermi: strămoşii ei. Printre ei se afla şi mama sa. Era o arătare cadaverică, halucinantă. Era machiată exagerat, ca prostituatele din Neapole şi purta pe corpul descărnat lenjerie intimă vulgară, obscenă, care îi murdărea nuditatea. Apoi se apropia Giuseppe, tatăl Andreei Goldoni. Purta un veşmânt lung căruia îi depărta brusc cele două părţi. Deviza pe care o repetase deseori fiicei sale se afla scrisă cu fierul roşu pe pântecele lui: „Nobleţea vine de la inimă, nu de la avere”.

Contesa îşi smulse privirea de la domul gri-verzui al bisericii San Samuele şi se sprijini cu spatele de fereastră, cu ochii plini de lacrimi. Nu reuşea să-şi stăpânească valul de dezgust care o copleşea. Acele mobile de artă, acele tapiserii, acele tablouri de mari maeştri... toate astea nu mai valorau brusc nimic. În fiecare obiect se oglindea parcă imaginea înjosirii şi umilirii sale.

Un om fusese ucis la ea acasă, altul lovit puternic în cap înainte de a fi înecat. Era complice la aceste două asasinate. Prin şiretlicul seducţie îl atrăsese la Veneţia pe cel care chiar în acel moment pregătea ultima verigă a complotului împotriva vicepreşedintelui american.

Cupiditatea o împinsese la crimă. Restaurând şi îmbogăţind palatul familiei Goldoni, nu făcuse decât să dezonoreze acest nume pentru totdeauna...

Gândul de a suporta din nou îmbrăţişarea josnică a emirului îi provocă greaţă. Îşi târî paşii până la o oglindă din lemn negru şi îşi contemplă faţa. Dar în faţa ochilor ei plutea o vedenie persistentă, imposibil de alungat: cea a unei adunări de fantome care se întorseseră s-o judece.

Andrea Goldoni se tângui dureros. Fu străbătută de un tremur nervos, care îi scutură umerii cuprinşi de spasme violente. Luă un flacon de cristal pe care îl aruncă cu toată puterea în oglindă cu un strigăt furios. Oglinda se sparse. O mulţime de cioburi se prăbuşiră, ducând cu ele imaginea frumoasei veneţiene.

Contesa se aplecă şi deschise un sertar de unde luă un pumnal vechi cu lamă scurtă şi ascuţită. Apucă strâns mânerul sculptat...

CAPITOLUL XVI

Mercenarul aprinse o ţigară Camel de la chiştocul ţigării de dinainte, stăpânindu-şi cu greu nervozitatea. Îşi trecu o mână prin păr şi suflă fumul suspinând.

Stătea sprijinit de cadrul ferestrei, pândind apariţia lui Janie la capătul străduţei. Exact sub el, firma ruginită a hotelului *Campiello* scârţâia la fiecare pală de vânt.

Întârzierea tinerei femei începea să-l îngrijoreze în mod serios. Trecuse mai mult de o jumătate de oră. Se uită din nou la ceasul de la mână şi înjură cu jumătate de glas.

Avea impresia că o armată de insecte se plimba pe sub pielea lui şi îşi croia drum spre terminaţiile nervoase. Singura lui pistă era contesa. Numai ea îl putea duce la terorişti. Dacă lăsa să treacă această şansă, nu mai putea decât să încerce să fie persuasiv şi să-l convingă pe Wallace Kensington să se închidă într-un dulap, înconjurat de saci cu nisip!

Frost începu să se plimbe de colo-colo prin cameră. Trebuia să ia o hotărâre: asta îi repeta cu insistenţă secundarul ceasului. Gândul de a se duce la contesă fără armă nu-l încânta deloc, dar dacă continua să se plimbe aşa ca un leu în cuşcă, filmul avea să ruleze fără el.

Ce făcea Janie?

Oare fuseseră văzuţi împreună în urmă cu câteva ore? Teroriştii păreau că au ochi şi urechi peste tot. Era posibil să fi fost urmărită până la ambasadă şi agresată la întoarcere. În labirintul de străzi şi de canale din Veneţia, existau o mulţime de colţuri unde să-i faci de petrecanie unui ins fără să te zărească nimeni.

Un fior de spaimă îi trecu pe şira spinării. Se întoarse la fereastră.

Nimic.

În momentul în care luase hotărârea să plece, auzi paşi pe scări. Recunoscu paşii lui Janie. Se repezi la uşă suspinând uşurat.

Tânăra femeie urca ultimele trepte cu mare repeziciune. Mercenarul o primi în braţe. O trase înăuntru sărutând-o apăsat pe gură şi închizând uşa cu piciorul.

Janie se depărtă de el ca să-şi tragă răsuflarea. Frost înţelese după zâmbetul ei că misiunea fusese îndeplinită.

— Ştiu că am întârziat mult, dar a trebuit să aştept foarte mult înainte să pot da ochii cu Carpenter. Era cu viceconsulul şi cu ambasadorul american sosit de la Roma în această dimineaţă.

În timp ce vorbea, tânăra femeie îşi descheie geaca, îşi ridică tricoul şi trase de la centură un revolver lipit chiar de piele.

— Sper că ai pus piedica? zise Frost.

Janie se încruntă la el şi răspunse:

— Nu mă considera mai proastă decât sunt. M-au învăţat totuşi să folosesc chestiile astea!

Îi întinse pistolul şi adăugă cu discreţie:

— În cazul în care nu ştii, află că e un Bernerdelli, calibru 7,65 cu încărcător de opt cartuşe.

Frost zâmbi.

— Perfect, *miss!*

Cântări în mână pistolul în timp ce Janie scotea din buzunare alte cinci încărcătoare. Mercenarul îl scoase pe cel aflat în armă, verifică rigiditatea arcului, apoi deplasă chiulasa de câteva ori la rând acţionând mecanismul. Suplu, uşor de mânuit. Chiar dacă Bernerdelli nu se compara nici pe departe cu arma lui, cel puţin nu mai avea acea senzaţie neplăcută că se plimba gol-puşcă!

— Carpenter n-a făcut mutre? întrebă el.

Janie scuturâ din cap.

— Nu.

— Eşti sigură că e fiabil? Dacă Frampton mă crede mort în acest moment, aş vrea să continue să creadă asta...

— Carpenter este sută la sută de partea noastră, răspunse ea aşezându-se pe pat.

Mercenarul puse la loc încărcătorul şi îl fixă lovindu-l cu podul palmei. Apoi puse arma la centură şi încheie haina. Umflătura provocată de pistol abia se vedea.

Aruncă o privire la ceas. Apucă pachetul de Camel pus pe braţul unui fotoliu şi îl puse în buzunar, după ce vârî o ţigară între buze. Janie nu-şi lua ochii de la el şi Frost ştia ce însemna asta. Voia să vină cu el. Poate că dorea să vadă acţiunea de aproape, ea care prefera să lucreze cu capul. Dar Frost avea altă treabă pentru tânăra femeie de la Interpol.

— Hank? zise ea suspinând. Doar n-ai să mă laşi...

El o întrerupse:

— E ceva important de care aş vrea să te ocupi. Iubita lui Mc Pherson va fi eliberată. Vreau să-i asiguri protecţia. Presupun că oamenii însărcinaţi cu securitatea au sosit în acelaşi timp cu ambasadorul?

Janie dădu din cap.

— Atunci, ia pe cineva cu tine. Nu o părăsi pe fata asta sub nici un pretext. Du-o la hotelul tău şi nu te mişca de-acolo.

— Ai fost la şeful poliţiei?

Mercenarul zâmbi şi răspunse:

— L-am făcut pulbere pe comandantul Borello. Acum se află sub paza a trei tipi de la brigada antiteroristă veniţi să ancheteze moartea lui Mark Ashby. Mi-au ascultat dezvăluirile de parcă le-aş fi cântat Messa în re minor!

Janie ridică mirată din sprâncene.

— De ce nu te însoţesc? Asta depinde totuşi de ei!

— Exact, admise Frost. Numai că nu ştiu unde voi ajunge. E un joc de pocher, şi dacă ratez, mai bine să ratez singur şi să-i las pe tipii ăştia să acţioneze aşa cum ştiu ei. Vor curăţa sectorul în jurul ambasadei şi vor intra în legătură cu agenţii de siguranţă americani.

— Crezi că şeful poliţiei cunoaşte rotiţele complotului?

— Nu cred asta, răspunse Mercenarul. Şi mai spune că nu ştie cine se ascunde în spatele Leului de Aur. Dar în privinţa asta s-ar putea să mintă. Acum e interogat de poliţiştii italieni. Dacă află ceva palpabil, presupun că vor acţiona în consecinţă.

Tânăra femeie dădu din cap dezamăgită.

— Ce poate să-l împingă pe un om aflat în poziţia lui să se vândă unor criminali?

— Şantajul. Şi cu siguranţă un şantaj deosebit de convingător. Comandantul nu a vrut să spună nimic în privinţa asta. În orice caz, dacă e vorba de acest emir, dispune de tot felul de mijloace de persuasiune. O adevărată caracatiţă!

După aceste cuvinte, Frost strivi ţigara în scrumieră şi puse încărcătoarele pline în buzunare. Verifică pumnalul Gerber şi se aplecă s-o sărute pe Janie pe tâmplă.

— *Wish me luck!*[1]

— *Good luck, Hank!*[2]

Şi schiţă un zâmbet.

De data asta era hotărât să ia toate măsurile de precauţie posibile. Palatul Goldoni, acel exemplu splendid de stil baroc veneţian, avea pentru Frost un miros ciudat de pompe funebre.

Se postă sub arcadele din jurul pieţei, astfel încât să poată vedea în permanenţă o parte a faţadei şi poarta de zid care era

[1] Urează-mi noroc!

[2] Noroc, Hank!

scăldată de apa verde a canalului. Acolo se afla un ponton, care dădea spre un portal mare, ale cărui porţi de lemn masiv erau deocamdată închise.

Ascuns în umbră, Mercenarul cercetă cu privirea ferestrele având în partea de sus arcuri de piatră cizelată. Gotic sau bizantin? Reflectarea luminii din geam împiedica să se distingă vreo mişcare în interior.

Dacă contesa era acasă, nu putea să plece fără s-o vadă. Se hotărî să stea un moment acolo ca să observe ce se întâmplă şi aprinse o ţigară.

O lumină albă se reflecta pe suprafaţa Marelui Canal plin de gondole. Era sâmbătă şi oraşul se umplea de linişti până duminică seara.

Când ajunse pe la jumătatea ţigării, o barcă albă cu motor cu doi oameni la bord părăsi şirul circulaţiei şi acostă la pontonul palatului. Frost se retrase puţin, simţind o strângere de inimă. Arabul aflat în partea din faţă a ambarcaţiunii şi care se pregătea să debarce era tipul care îl lovise seara trecută.

Tipul deschise una din uşile portalului şi dispăru în casă, în timp ce celălalt aştepta în barcă. Mercenarul văzu micile jeturi de fum albastru continuând să iasă în mod regulat la nivelul apei. Era clar că teroriştii nu aveau de gând să stea prea mult. Îşi simţi inima bătând mai cu putere în timp ce evalua situaţia. Două ambarcaţiuni-taxi aşteptau de cealaltă parte a acelui *rio,* legate de chei. Proprietarii lor nu se vedeau nicăieri.

Muşchii i se încordară fără să vrea. Stinse ţigara sub talpă şi se strecură pe lângă zid la adăpostul unui portal vecin.

După mai puţin de cinci minute, contesa îşi făcea apariţia, îmbrăcată cu o capă neagră care îi cădea până la glezne. Frost abia avu timp să-i zărească faţa palidă şi trăsăturile schimbate. Tânăra femeie urcă în şalupă cu mişcări nesigure şi se trânti pe bancheta din spate. Arabul din urma ei închise uşa grea de lemn...

Mercenarul estima la vreo cincisprezece metri distanţa până la chei. Un frison îi zbârli părul capului. Îşi domoli respiraţia şi îndoi uşor picioarele, gata să sprinteze.

Pilotul ambală puţin motorul în timp ce complicele lui urca la bord. Ambarcaţiunea se depărtă brusc de ponton şi făcu o întoarcere stârnind un val de spumă.

Frost se năpusti afară din ascunzătoare în timp ce şalupa întorcea pe canal ca să se îndepărteze spre lagună. Reperă cheia în contact la tabloul de bord al celei mai apropiate ambarcaţiuni

şi sări în ea.

Strigăte furioase se auziră deodată în spatele lui, imediat acoperite de zgomotul motorului. Trase frânghia care lega barca de chei şi porni ambarcaţiunea. Barca făcu un salt violent, partea din spate lovi cheiul şi Frost se pomeni propulsat în mijlocul canalului într-un vârtej furios. Tăie drumul unei gondole, trecu pe sub nasul unui *vaporetto* şi viră la nouăzeci de grade accelerând.

Concentrat asupra conducerii, abia dacă întrezări două siluete care alergau pe chei, ţipând şi gesticulând.

Şalupa teroriştilor avea un avans de cincizeci de metri. În timp ce făcea slalom printr-o puzderie de bărci care cărau moloz şi materiale de construcţie, o văzu ajungând la extremitatea canalului şi virând spre larg.

Mercenarul micşoră sensibil viteza. Acum nu mai era aproape deloc ceaţă. Nu putea să-i piardă. Îşi frecă de coapse, una după alta, palmele transpirate, respirând profund ca să slăbească tensiunea acumulată. Aruncă o privire peste umăr şi văzu că nici o barcă a poliţiei nu venea după el. Nu era momentul să fie oprit pentru exces de viteză!

Insula Lido trecu în dreapta lui, mărginită de o fâşie de nisip cenuşiu. În apropierea ei aruncaseră ancora mai multe iahturi. Unul dintre ele, cu trei catarge şi pavilion panamez, costa probabil cât un avion supersonic.

Frost lăsă şalupa să ia oarecare distanţă. Scoase o ţigară din pachetul de Camel şi o puse între buze. Trase din ea cu sete. Şalupa teroriştilor făcea o curbă ca să ocolească Veneţia. Mercenarul acceleră puţin şi depăşi şi el extremitatea oraşului. În depărtare se profilă insula Murano, învăluită în faldurile ceţii.

Câteva *vaporetti* se deplasau în preajma ei. Frost viră uşor. Avu grijă ca unghiul să fie mai mare, supraveghind cu privirea un iaht mare de culoare albă spre care părea că se îndreaptă şalupa.

Viră din nou ca să examineze mai bine nava. Văzu două punţi având deasupra o platformă de aterizare pentru elicopter. Mercenarul identifică fără greutate aparatul: un *Sky-patrol.* Vasul nu arbora nici un pavilion. Numele lui era scris cu litere mari aurii pe cocă: *Fadila.*

Mercenarul descrise un cerc mare, apoi luă direcţia insulei Murano şi opri motorul când ajunse destul de departe de *Fadila.* Se întoarse în scaun. Şalupa pe care o urmărise de la palatul contesei trăgea lângă iaht. Zări câţiva indivizi pe punte. Un sas se deschise deasupra carenei şi văzu desfăcându-se o pasarelă.

Frost urmări cu privirea silueta întunecată a contesei Goldoni dispărând în interiorul iahtului, urmată de cei doi arabi. Şalupa fu apoi ridicată în partea din spate şi trasă pe puntea inferioară.

Frost era acum sigur că se afla în faţa bârlogului plutitor al oamenilor din organizaţia Leul de Aur. Nu ştia cum să facă ca să ajungă la bord. Cu siguranţă că vasul era păzit mai bine decât *First Naţional Bank.* Cu puşcociul lui care trăgea opt gloanţe se simţea cam nesigur.

Începea să se lase seara. Pânze de ceaţă începeau să se formeze ici şi colo. Frost ridică gulerul hainei şi se instală pe bancheta din spate a bărcii, cu privirea îndreptată spre iaht.

Soluţia cea mai înţeleaptă era desigur să se întoarcă la Veneţia şi să ceară ajutorul agenţilor italieni care luptau împotriva teroriştilor, dar sâmburele unei intuiţii începuse să-i gâdile creieraşul...

Indiferent cât de imposibil de capturat putea să fie proprietarul fortăreţei plutitoare, cu siguranţă că nu era atât de smintit ca să aibă toţi oamenii la bord. *Fadila* era baza strategică ideală, dar Mercenarul avea sentimentul că o parte a operaţiunii se organiza în altă parte.

Se înfioră. Pe măsură ce lumina scădea, umiditatea devenea din ce în ce mai pătrunzătoare. Peste mai puţin de o oră avea să fie întuneric. Noaptea va fi lungă.

Frost porni motorul şi reduse cu vreo douăzeci de metri distanţa până la iaht, a cărui siluetă se întuneca treptat.

*

* *

Michael O’Hara privi cum se estompează apoi cum dispare lumina roz care scălda marea de nori. Avionul DC 9 cobora spre Veneţia. Agentul special FBI îşi prinse centura şi se uită la ceas. Întârzierea de la Milano fusese recuperată.

Părăsise New York-ul fără să fi primit nici un mesaj de la Frost. Îngrijorător! Mercenarul îi mai făcuse figura asta cu ocazia unor misiuni precedente. Dar în acest caz, tăcerea lui căpăta dimensiunea unei catastrofe. Peste nici douăsprezece ore, Wallace Kensington avea să aterizeze şi el pe aeroportul Marco Polo.

O’Hara scoase din buzunarul hainei o batistă în carouri şi îşi şterse fruntea de sudoare. Asta nu avea nici o legătură cu climatizarea avionului care funcţiona de minune. Agentul FBI se simţea cuprins de angoasă.

Bătrânica de lângă el îi adresă un zâmbet înţelegător.

— Aterizările vă provoacă şi dumneavoastră o stare de nervozitate?

Femeia băgă mâna în geantă şi scoase un tub mic cu pastile pe care îl desfăcu.

— Luaţi una. E un sedativ pentru sugari. Doar atât cât e necesar ca să destindă nervii. Mi-a fost recomandat de medicul meu. Dacă m-aţi fi văzut înainte, arătam şi mai rău decât dumneavoastră!

O'Hara schiţă un zâmbet amabil. Se uită la pilula roz din palmă, dădu din umeri şi o înghiţi dând capul pe spate.

Nu putea să-i facă rău!

Greg DePaul îi însoţise până la aeroportul Kennedy şi îi comunicase ceva ce nu anunţa nimic bun. Unul dintre ataşaţii ambasadei de la Veneţia, un anume Me Pherson, fusese găsit cu gâtul tăiat în apartamentul lui.

Întâi un agent CIA şi acum un funcţionar al ambasadei. Climatul acelui oraş era cam nesănătos. O'Hara tunase şi fulgerase încă o dată împotriva departamentului securităţii care se încăpăţâna să nu ia nimic în seamă. Ce le trebuia mai mult? Ai fi zis că-l trimiteau cu bună ştiinţă pe Wallace Kensington în groapa cu lei... cu lei de aur.

DePaul îi ascultase protestele fără să clipească. Erau în joc interese strategice de o importanţă esenţială pentru apărarea ţării. Îi era de ajuns să ştie asta.

Turbinele aparatului începură să se manifeste cu un şuierat ascuţit. Se uită prin hublou, dar nu zări decât un fel de ceaţă cenuşie. Avionul îşi continuă coborârea.

Agentul de la FBI se răsturnă în fotoliu, sprijinindu-şi capul de spetează. Era asaltat de o mulţime de întrebări.

Oare Frost dăduse de urma lui Gordon Young? Dacă fostul artificier era „detonatorul" complotului, după cum credea O'Hara, era mai bine ca la acea oră să fie deja deconectat.

O'Hara riscase foarte mult lăsându-l în libertate pe Gordon Young. Poate că era cea mai bună tactică de a ajunge la capul reţelei teroriste şi de a o distruge dintr-o singură lovitură, dar dacă Mercenarul nu reuşise, agentul FBI avea s-o încaseze rău de tot de la superiorii săi. I se va reproşa că a lăsat chibritul să se apropie prea mult de fitil...

O'Hara tresări simţind o bătaie uşoară pe braţ. Deschise ochii şi o văzu pe vecina lui privindu-l cu o expresie înduioşată.

— Am ajuns!

— Ce?

Agentul FBI se frecă la ochi şi se ridică. Pasagerii erau deja în picioare. Luminile clădirii aeroportului străluceau prin hublouri.

— Mi-aţi spus că e vorba de un sedativ pentru sugari, nu?

Bătrânica dădu din cap, cu o luminiţă amuzată în privire.

— E adevărat şi eşti cel mai mare sugar pe care l-am văzut vreodată...

CAPITOLUL XVII

Gordon Young puse cu mare atenţie cutia neagră într-un înveliş de nylon prevăzut cu curele încrucişate. Un sistem care îi permitea să transporte explozibilul lipit de piept şi să aibă mâinile libere.

Becul care atârna din tavan proiecta umbre galbene pe pereţii goi. Auzi vocile celor doi mercenari libieni care jucau cărţi în camera vecină. Nori de ceaţă se loveau de fereastră, filtrând ultimele lumini ale zilei.

Americanul aprinse o ţigară şi luă de pe perete costumul de scufundare. Şahed trebuia să sosească foarte curând. Acest şacal bronzat avea toate defectele, numai de întârziat nu întârzia niciodată.

În timp ce îmbrăca costumul de cauciuc negru, revedea în minte itinerarul pe care trebuia să-l parcurgă peste foarte puţin timp. Simplificase parcursul la maxim, şi avea să folosească *rio di Antonin* până la bazinul San Marco. De acolo, era destul să se lase să coboare până la podul Academiei. Un braţ mic de apă trecea pe lângă latura de vest a ambasadei. Prin el avea acces în incinta unde se afla şalupa oficială.

Rămânea o necunoscută. Oare sasul de siguranţă va fi deschis după cum promitea Şahed? Sasul era imposibil de forţat fără să declanşeze alarma. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, planurile emirului s-ar fi dus pe apa sâmbetei iar el putea să-şi ia adio de la lovelele promise de saudit.

*

* *

Frost înaintă încet prin ceaţa care urca de la suprafaţa apei şi sporea şi mai mult consistenţa penumbrei. Şalupa care părăsise iahtul în urmă cu cinci minute dispăruse ca o fantomă.

Îşi şterse cu mâneca picăturile de umiditate care îi şiroiau pe faţă. Indispoziţia care se ţâra prin corpul lui ca o reptilă şireată îl chinuia din ce în ce mai tare. Ca o măsură de prudenţă luă pistolul şi îl puse pe tabloul de bord, lângă cârmă. Crescu uşor viteza, cu privirea ţintă în ceaţă.

Exista riscul să nimerească brusc peste barca teroriştilor şi să-i ciocnească. Tipii ar fi fost probabil tare înspăimântaţi văzând spectrul Mercenarului. Adică cel pe care îl aruncaseră în apă cu şaizeci de kilograme de plumb legate de glezne.

Mercenarul tresări uşor văzând drept în faţă o lumină vagă de culoare roşie. Reduse viteza. Avantajul ceţii era că îl făcea invizibil şi înăbuşea zgomotele. Cu farurile stinse, ambarcaţiunea-taxi era doar o umbră printre umbre, ceaţa având grijă să înăbuşe zgomotul motorului.

Mâna lui Frost se crispă pe cârmă recunoscând silueta şalupei. Reduse şi mai mult viteza, lăsând-o să de distanţeze cu câţiva metri, până când ajunse doar o formă estompată cu un halo roşu.

Cu siguranţă că cei de la bord erau aceiaşi care o aduseseră pe contesă la iaht. Ticăloşii care îl aruncaseră la fundul apei. Îi avea la îndemână. Era destul să accelereze şi să-i găurească cu două gloanţe în cap. Frost zâmbi. „Răbdarea e cea mai sigură răzbunare”, avea obiceiul să spună unul dintre colegii lui mercenari.

Muşchii cefei i se încordară brusc. Înjură printre dinţi. Haloul roşu dispăruse din faţa lui.

Acceleră puţin, scrutând gaura neagră în care pătrundea, şi imediat în faţă apăru o masă neagră.

Frost blocă brusc motorul. Devie un metru sau doi şi se pomeni în faţa unei stânci înconjurată de alte stânci. În spate se contura profilul nesigur al unui copac. Luând în calcul direcţia în care mersese, se afla acum lângă insula Murano. Răsuci cheia în contact, o puse în buzunar, luă pistolul şi coborî din barcă.

Teroriştii nu puteau să fie prea departe. Îi pierduse cu mai puţin de un minut în urmă. În apă până la genunchi, Mercenarul trase de frânghia bărcii până la stâncă şi o înfăşură în jurul ei.

Urcă apoi taluzul care dădea spre o pădure. Printre trunchiuri pluteau eşarfe de ceaţă. Rămase un moment pe vine, încercând să repereze cea mai mică mişcare din jur. În stânga lui, linia denivelată a coastei avea formă de toartă, la un metru mai jos de el. Se deplasă într-o parte şi deodată încremeni.

Un ponton avansa în apă. Şalupa iahtului era legată de acel ponton. Frost se culcă la pământ, strângând în mână mânerul armei. De la distanţa la care se afla nu putea să-şi dea seama dacă unul dintre terorişti rămăsese la bord. Auzea numai clipocitul valurilor care se rostogoleau pe pietre.

Se întoarse pe jumătate şi zări în spatele lui silueta unei vile. La parter era lumină. Un zgomot îl făcu să tresară. Trase piedica armei şi se lăsă pe şold.

Nimic nu mişca. Chiar şi ramurile copacilor mari din jurul casei erau perfect nemişcate, de parcă ar fi încremenii în aerul umed.

Frost stătu câteva secunde la pândă, apoi reveni pe vine şi înaintă cu prudenţă spre vilă, cu toate simţurile în alertă. Simţi în nas un miros de răşină. Se lipi de trunchiul gros al unui pin şi examină faţada pe care acum o vedea mult mai bine.

Casa părea nelocuită de multă vreme. Tencuiala se dezlipise de pereţi pe porţiuni mari iar obloanele atârnau trist în balamale. Vegetaţia sălbatică invadase aleea, ba chiar se agăţase de burlanele de scurgere vrând parcă să ajungă până la acoperiş.

Uşa se deschise brusc. Doi oameni înarmaţi cu puşti stăteau în prag. Se dădură la o parte ca să lase să treacă un tip în costum de cauciuc, butelii de oxigen în mână şi labe de scafandru. Mersul şi statura semănau mult cu cele ale omului pe care Mercenarul îl urmărise la New York: Gordon Young. Omul în costum de scafandru porni pe drumul care mergea drept până la taluz şi apoi cobora până la ponton. Teroristul din spatele lui era arabul care îl lovise în cap. Cei doi zbiri îl escortau, cu puştile de-a curmezişul pieptului.

Micul grup trecu la mai puţin de cinci metri de Frost care se ghemui imediat, ţinându-şi răsuflarea. Privi după micul comando care pătrundea în perdeaua de ceaţă.

Era sigur de un lucru. Scufundarea nu urmărea un scop sportiv! Sacul mic de pieptul lui Gordon Young putea foarte bine să conţină o maşină infernală.

Frost se ridică pe jumătate. Trebuia să acţioneze repede dacă voia să se ţină după ei. Aplecat mult în faţă, Mercenarul făcu cale întoarsă spre locul unde lăsase ambarcaţiunea-taxi.

Când ajunse în vârful taluzului, o furnicătură neplăcută îi amorţi ceafa. Degetul i se crispă imperceptibil pe trăgaciul pistolului în timp ce o sirenă de alarmă îi suna în cap...

Vru să se întoarcă pe loc dar nu reuşi decât pe jumătate. Ţeava unei arme i se lipi de gât. Mercenarul simţi răceala cuprinzându-i tot gâtul. Arma era o puşcă Jager AP-84. O armă care trăgea cu gloanţe de calibru 23 şi în contact cu care simţeai visceral marea fragilitate a lucrurilor.

Adversarul avea un aer la fel de convingător ca şi puşca lui. Un colos cu tenul mat, ale cărui pupile de cărbune aveau parcă lucirea unui dric. Zise ceva în arabă şi Frost aruncă arma jos...

CAPITOLUL XVIII

Mercenarul ridică mâinile deasupra capului. Bruta îi adresă un şir de vorbe răstite şi îl împinse în faţa lui, cu ţeava armei înfiptă în şalele Mercenarului.

Frost văzu atunci ivindu-se cei doi zbiri care reveneau de la ponton. Văzuţi de aproape, nu erau mai prejos decât cel care îl ameninţa cu arma. Toţi purtau uniforme de luptă. Primul scoase un aparat de emisie-recepţie de la centură şi bolborosi cuvinte imposibil de înţeles pentru Mercenar. Îi răspunse o voce fonfăită.

Mercenarul avea de-a face cu luptători antrenaţi. Asta se vedea de la prima privire. Reperă pe umărul unuia dintre ei drapelul libian, iar cel care vorbise în aparatul de emisie-recepţie purta un ecuson de Mercenar al Islamului. Frost mai avusese de-a face cu astfel de specimene în Liban şi în Afganistan. Aveau reputaţia unor călăi sadici pe care o confirmau peste tot pe unde treceau. Un singur cod de onoare: acela de a-şi vinde serviciile numai cauzei islamice şi de a distruge sistematic tot ce era legat de imperialismul occidental. De cele mai multe ori se plăteau singuri cu ceea ce jefuiau.

Aceşti tipi dezonorau meseria!

Frost parcurse drumul până la casă, escortat de cele trei brute. Omul care îi deschise uşa fu cel care răspunsese adineauri în aparat. Avea şi el la gât un aparat de emisie-recepţie.

Avea capul ras şi sprâncenele stufoase. Spre deosebire de ceilalţi, acesta purta un costum de oraş.

Ţeava puştii Jager intră în şalele lui Frost, propulsându-l în încăpere. Mobilierul era format dintr-o masă, două scaune şi câteva lăzi din plastic. Un maldăr de cuverturi zăcea într-un colţ unde stratul de praf care acoperea podeaua fusese vag măturat.

Uşa se trânti în spatele lui şi cei trei zbiri în uniforme de luptă se deplasară într-o parte.

Cel cu capul ras, care părea să fie şeful molfăi o întrebare într-o engleză de cămilă a deşertului. Frost înţelese totuşi. Voia să ştie ce căuta acolo. Întrebarea era logică. Şi la fel de logic era ca Mercenarul să-i răspundă aiurea.

— Căutam scoici.

Şeful haidamacilor ridică mirat din sprâncene şi repetă întrebarea. Ceilalţi trei indivizi nu păreau să înţeleagă nimic din acel dialog pasionant.

Frost îşi menţinu prima declaraţie pe care o repetă întocmai.

De data asta, cel cu capul ras se supără. Făcu un pas spre el. Braţul acţionă ca un arc şi îl pălmui pe Mercenar cu dosul mâinii.

Frost încasă lovitura şi făcu un pas înapoi. Se uită la tip cu o privire ucigătoare, strângând pumnii lipiţi de coapse.

Şeful libienilor spuse ceva în arabă iar cel care îl surprinsese pe Frost puţin mai devreme scoase din buzunar pistolul Bernerdelli. Îl aruncă pe podea şi îl împinse cu piciorul. Arma hârjâi cimentul până în centrul încăperii unde se opri.

Şeful libienilor schiţă un zâmbet de broscoi perfid. Îşi frecă spatele cu mâna.

Frost îl văzu repezindu-se spre el cu capul lăsat, dar nu avu timp să reacţioneze. În ciuda dimensiunilor sale, colosul se mişca cu o mare rapiditate. Capul ras îi intră în burtă. Mercenarul îşi simţi organele vitale dislocându-se, comprimând diafragma şi tăindu-i răsuflarea. Se lipi de perete gemând de durere.

Tipul îşi îndreptă spatele, îl apucă de umeri şi îl trase violent spre el lovind scurt cu fruntea. Lovitura îl trimise pe Frost din nou la perete. Solicită din plin picioarele ca să nu se rostogolească pe podea. Bile de oţel se ciocneau în capul lui cu un zgomot infernal.

Omul cu capul ras se uită ţintă la el. Mercenarul citi moartea în privirea tulbure îndreptată spre el. Se dezlipi de perete şi, când capul ras se repezi din nou spre el, îl întâmpină cu un croşeu puternic la bărbie urmat de un *atemi.*

Bruta se clătină pe picioare mârâind şi se roti puţin ridicând din nou pumnul. Frost sări într-o parte, eschivând lovitura de măciucă a falangelor îndoite. Lovi cu o directă la ficat şi provocă o tânguire adversarului său reuşind să-l îndoaie.

Sunetul metalic al unei chiulase răsună foarte aproape de el, încremenindu-l pe loc. Unul dintre libieni încărcase arma automată şi o îndreptase împotriva lui, cu degetul pe trăgaci.

Mercenarul îşi zise că trăsese în piept ultima gură de aer.

Şeful libienilor se depărtă de el şi răcni ceva în arabă, cu trăsăturile deformate de un rictus sălbatic şi brutal. Frost văzu atunci ţeava albăstruie a puştii descriind un arc de cerc şi tresărind în mâinile soldatului cu un zgomot infernal.

Gloanţele trasară o linie punctată adâncă în perete, la o distanţă de câţiva centimetri de capul lui. Frost nu se mişcase totuşi şi tipul nu avea cum să-l rateze de la acea distanţă...

Râsul libianului ras în cap izbucni în tăcerea încăperii. Ceilalţi trei începură şi ei să râdă.

Mercenarul schiţă un zâmbet.

*

* *

Michael O’Hara examina punct cu punct tot ce-i dezvăluise agentul Interpol Janie Withers.

Era cam mult. Se simţea deja debusolat din cauza decalajului orar!

Erau instalaţi la o masă de la barul hotelului Almendro, din apropierea ambasadei. O’Hara îşi luase acolo o cameră după ce petrecuse o oră în clădirea oficială, unde încercase să afle veşti despre Frost. Nimic. Viceconsulul spunea că îl văzuse pentru ultima dată în urmă cu trei zile. Agentul FBI află despre atentatul ratat împotriva Mercenarului, la hotelul Danieli, şi începu să-şi imagineze ce era mai rău, chinuit de un sentiment cumplit de culpabilitate. Forţase mâna celui pe care îl considera prietenul lui, îl făcuse să renunţe la vacanţă, şi asta ca să-l trimită la moarte...

Noroc că John Carpenter îi mai uşurase puţin povara de pe umeri. Îl văzuse pe Frost chiar în acea dimineaţă, cât se poate de viu. Din acel moment, o singură persoană putea să-l informeze pe O’Hara: Janie Withers. Trecuse pe la hotelul ei şi de atunci povestea devenea din ce în ce mai încurcată.

Blonda pe care o zărise în camera ei era centralista ambasadei şi iubita lui Me Pherson, ataşatul asasinat. Fusese acuzată de omor de către şeful poliţiei, comandantul Borello. Dar...

Poliţistul era corupt. Trei inspectori de la brigada de luptă împotriva terorismului îl interogaseră în timpul după-amiezii, în cursul serii, comandantul se sinucisese într-o celulă a clădirii poliţiei, cu complicitatea unui anume sergent Guameri, care era atunci de serviciu.

O contesă...

Un emir...

Şi, colac peste pupăză, agenta Interpol era complet leşinată după Mercenar. Chestia asta sărea în ochi. Frost n-avea de gând să se schimbe, asta era clar! Indiferent de împrejurări, făcea el ce făcea, şi punea mâna pe o tipesă, sau pe mai multe, ca să se distreze! Şi el era gata să-i plângă de milă!

Janie rupse tăcerea care dura de câteva minute. Vocea îi trăda îngrijorarea:

— Contesa nu e în palatul ei. Am trecut pe-acolo înainte de a veni aici. Femeia asta e o viperă. Cu siguranţă că a încercat să-l atragă pe Hank în altă capcană!

Michael O’Hara se încruntă şi zise:

— După câte îl cunosc eu pe nenişoru’, m-ar mira ca de data asta să se mai lase fraierit. Mândria i-a fost deja pusă la grea încercare. Dar dacă a reuşit să-i localizeze pe terorişti şi încearcă să-i lovească singur...

Janie Withers păli.

— Trebuie să facem ceva!

— Singura pistă este acest emir Abduzob...

— Zheb, îl corectă tânăra femeie. Abduzheb.

— Da, asta e. Voi lua legătura cu colegii mei italieni de la brigada antiteroristă. Dacă vasul acestui arab se află prin preajmă, îi facem o vizită. Cu sau fără mandat!

Hotărârea roşcovanului o mai linişti pe Janie care schiţă un zâmbet.

O’Hara oftă şi se uită la ceas. Mai avea doar câteva ore până la sosirea lui Wallace Kensington. Dacă Mercenarul nu apărea...

— Suntem într-un rahat mare de tot! lăsă el să-i scape fără să vrea. Ăăă... pardon. Vreau să spun că situaţia e complexă.

Agentul FBI roşi până la urechi apoi se ridică. Janie făcu şi ea la fel. Fixară o întâlnire puţin mai târziu, după ce-i va fi agitat puţin pe poliţiştii italieni şi după ce va fi obţinut informaţiile de care avea nevoie.

Michael O’Hara aştepta pe chei apariţia unei ambarcaţiuni-taxi, privind la fâşiile de ceaţă care alunecau pe apa întunecată a Marelui Canal. Clădirea ambasadei se înălţa la vreo treizeci de metri în stânga lui. Scurta convorbire avută cu viceconsulul Edward Frampton îi lăsase o impresie ciudată de stinghereală. Diplomatul manifesta o nervozitate care nu putea să fie explicată numai de vizita lui Kensington.

De aceea, când Janie îi adusese la cunoştinţă bănuielile lui Frost la adresa lui şi posibila lui complicitate cu teroriştii, agentul FBI făcuse imediat o legătură. După plecarea Mercenarului în Italia, cercetase dosarele personajelor amestecate în această poveste. Şi descoperise un detaliu căruia nu-i dăduse prea mare atenţie atunci, dar care acum căpăta o altă dimensiune. Omul de la CIA asasinat la New York, Huey Ghoster, se afla la Teheran în perioada în care Edward Frampton ocupa un post la ambasada americană de acolo.

Când izbucnise scandalul cauzat de traficul de arme în care erau implicaţi câţiva agenţi ai serviciului de informaţii, Ghoster fusese la început acuzat, apoi scos basma curată şi trimis înapoi în Statele Unite. Iar Frampton ieşise în evidenţă câteva luni mai

târziu printr-o impresionantă demonstraţie de diplomaţie participând la eliberarea ostaticilor americani deţinuţi în Iran. Preşedintele Reagan îi adusese personal cele mai călduroase felicitări.

Ce putuse să dea atâta greutate acestui neînsemnat viceconsul în ochii guvernului iranian în momentul în care relaţiile diplomatice cu Iranul fuseseră rupte oficial?

Întrebarea nu avea deocamdată răspuns...

Michael O'Hara strigă o ambarcaţiune-taxi care tocmai se apropia de debarcader.

*

* *

Mercenarul îşi frecă maxilarul, încă ameţit de loviturile aplicate de şeful libanezilor. După ce soldatul îl băgase în toţi sperieţii trăgând o rafală la câţiva centimetri de capul lui, Frost suportase furia omului cu capul ras.

Acum zăcea într-o cămăruţă de doi metri pe trei cu pereţii de un galben murdar. Un bec cu lumină tremurătoare atârna din tavan.

Percepea zgomotul vocilor arabilor prin uşă. Tipii patrulau cu schimbul în jurul casei. Câţi erau de fapt? Numărase patru, dar nu avea nici o siguranţă că nu mai erau şi alţii care bântuiau prin pădure.

Frost întinse braţul ca să-şi ia haina mototolită. Din ea căzu un nor de praf. Scotoci prin buzunare şi un zâmbet timid îi lumină faţa plină de vânătăi. Găsise pachetul de Camel. Scoase o ţigară îndoită pe care o puse între buze şi o aprinse cu bricheta.

De data asta fusese bine scotocit şi îi luaseră cuţitul Gerber.

Libanezii nu îl omorâseră, dar amânarea avea să fie de scurtă durată. Imediat ce teroristul arab avea să se întoarcă din escapadă împreună cu omul în costum de scafandru, avea să pună capăt legendei fantomei Mercenarului.

Mercenarul suflă un nor de fum spre tavan, trecând în revistă toate elementele adunate de la sosirea lui la Veneţia. Măcar să nu moară prost!

Începea să priceapă maşinaţia pusă la cale de Leul de Aur. Omul îmbrăcat în scafandru – foarte sigur Gordon Young – plasa în acest moment bomba care avea să-l omoare pe vicepreşedintele american mâine dimineaţă. Or, unde ar fi putut să fixeze un explozibil submarin dacă nu de coca unui vas...

Dacă Frost nu se înşela, complicitatea lui Edward Frampton nu mai putea să fie pusă la îndoială. Numai el putuse să-i informeze

pe terorişti că Kensington va face traseul de la piaţa Roma în şalupa ambasadei. Şi numai el avea posibilitatea să le dea acces la incinta unde se afla ambarcaţiunea.

Mercenarul simţi o crispare în stomac. Dacă nu reuşea să scape de-acolo, complotul avea să reuşească. Aruncă chiştocul cu un bobârnac şi îşi continuă cugetarea.

Pentru o bombă de acest tip existau două mecanisme posibile. Sau un ceas interior declanşa explozia la o anumită oră, sau explozia era comandată de la distanţă. Frost înclina spre a doua ipoteză. Me Pherson îi explicase faptul că vicepreşedintele trebuia să ţină o scurtă conferinţă de presă la aeroportul Marco Polo, după care se deplasa cu maşina până în piaţa Roma. Nu se putea prevedea ora exactă la care ar fi urcat în şalupa ambasadei. Deci nu era posibilă programarea bombei. Traseul de la piaţa Roma şi până la ambasadă era străbătut în mai puţin de zece minute.

Uşa cămăruţei se deschise chiar în acel moment şi intră unul dintre libanezi cu arma în bandulieră. Mercenarul zări în spatele lui, aşezaţi la o masă, pe doi dintre complicii lui.

Tipul făcu un pas înainte şi zâmbi cinic. Frost îşi îndoi picioarele, cu spatele sprijinit bine de perete. După toate aparenţele, tipul cu capul ras şi ceilalţi plecaseră să facă un rond.

Acum sau niciodată era momentul unei operaţiuni-şoc!

Îşi înghiţi lent saliva, uitându-se la libanez ca să ghicească ce dorea. Înţelese rapid când îl văzu ducând mâna la cuţitul de luptă pe care îl purta la centură.

Uşa scârţâi, închizându-se pe jumătate, mascându-i pe libanezii care jucau cărţi. Unul dintre ei strigă ceva în arabă adresându-se tipului care se afla în faţa lui Frost. Acesta mormăi câteva cuvinte. Tipii din camera alăturată izbucniră în râs.

Mercenarul îşi lipi palmele de podea, gata de atac. Omul în uniformă se uită cu tandreţe la lama ascuţită a cuţitului şi îşi trecu limba peste buze.

Făcu încă un pas înainte, privind la ochiul lui Frost cu o expresie respingătoare. Mercenarul se înfioră în sinea lui gândindu-se la ce punea la cale libanezul. Ticălosul voia să-i scoată şi al doilea ochi.

Aşteptă să-l vadă începând să se aplece spre el şi îl lovi violent cu picioarele lipite, sprijinindu-se pe palme. Arabul scăpă cuţitul şi duse mâna în partea de jos a pântecelui, paralizat de durere, cu gura deschisă, scoţând un fel de gâlgâit.

Frost sări în picioare şi auzi în acelaşi timp vocea îngrijorată a

unuia dintre jucătorii de cărţi din camera vecină, îl „termină” pe tip cu o lovitură de pumn în tâmplă şi îi smulse puşca în momentul în care se prăbuşea cu un mârâit răguşit.

Uşa se deschise larg şi apărură cei doi tipi care părăsiseră cărţile. Primul ridica deja arma. Frost nu avea timp să se aşeze în poziţie de tir. Strânse ţeava cu amândouă mâinile şi lovi violent cu puşca printr-o mişcare de secerare, strivind maxilarul soldatului. Lovitura îl proiectă în spate aruncându-l în braţele complicelui său.

Frost răsuci iar puşca şi lovi din nou. Al doilea libanez, stingherit de colegul său, nu putu să evite şocul. Arma îl lovi puternic peste nas. Omul scoase un strigăt de durere în timp ce nasul i se despica în două lăsând să ţâşnească un val de sânge. Îi dădu drumul complicelui său şi se trase înapoi în cameră clătinându-se, încercând să apuce arma care atârna de umăr.

Dacă voia să aibă toate şansele de partea lui, Mercenarul avea tot interesul să nu dea alarma cu împuşcături. Păşi peste tipul cu maxilarul rupt care gemea în colţul uşii şi se repezi spre omul cu nasul despicat.

Libanezul reuşise să aducă puşca la piept şi căuta cu disperare trăgaciul. Frost sări în faţa lui, cu picioarele depărtate şi îi aplică încă o lovitură de secerător furios. Latul puştii îl nimeri deasupra urechii şi Mercenarul auzi discret osul temporal care ceda. Libanezul rămase în picioare o clipă. Puşca îi scăpă din mână. Sângele din nas ieşi cu un ultim jet, aproape mov, şi omul se prăbuşi greoi.

Frost rămase nemişcat, trăgând cu urechea, cu puşca într-o poziţie mai convenţională. Trase piedica, apoi verifică arma şi constată că avea încărcătorul plin. Apoi se duse din nou în cămăruţă. Ticălosul care vrusese să-i scoată ochiul stătea tot rezemat de perete. Nu avea timp să-l lege. Puse puşca în bandulieră, îl apucă de păr ca să-i dea capul pe spate şi, cu o apăsare fermă a degetului pe carotidă, îi tăie contactul. Omul căzu pe o parte inconştient. Îi făcu la fel şi tipului cu maxilarul rupt, după care se duse să inspecteze celelalte încăperi de la parter.

Încăperea vecină cu sala cea mare fusese camera în care probabil că stătuse Young. Dovadă erau costumul gri bine croit şi pantofii impecabil văcsuiţi. Mercenarul văzu sculele de ceasornicar împrăştiate pe masa de lemn, precum şi celelalte mărunţişuri. Pe perete era prins în pioneze un plan al oraşului Veneţia. Un itinerar trasat cu creion roşu ducea la ambasada

americană prin canale. Ipoteza la care se gândise Mercenarul îşi găsea astfel confirmarea. În momentul în care voia să părăsească încăperea, zări un obiect familiar pe patul de fier: pistolul său Browning High-Power. Frost zâmbi încântat. Îl luă, verifică încărcătorul şi îl puse la centură. Tare greu ar fi fost să se consoleze de pierderea fidelului său pistol automat.

Se opri brusc. Zărise o umbră trecând prin faţa ferestrei. Se aruncă la podea în momentul în care o rafală de armă-automată făcea praf geamurile cu un zgomot infernal. Gloanţele se loveau cu furie de perete.

Frost se rostogoli pe spate, îndreptă arma spre becul care atârna de tavan şi apăsă pe trăgaci, cufundând încăperea în întuneric. Se întoarse pe burtă, sprijinit pe coate, şi distruse şi iluminatul din sala cea mare.

Atunci se auzi a doua rafală, sfârtecând lemnul ferestrei şi proiectând în toate părţile ultimele bucăţi de sticlă care căzură pe spatele lui Frost.

Se ridică pe un genunchi, concentrat la maxim. O formă întunecată se ivi brusc din perdeaua de ceaţă care învăluia vila. Mercenarul ridică arma şi trase, doborând silueta care se rostogoli pe jos. Alta venea în urma ei, trăgând deja o rafală. Gloanţele şuierară foarte aproape de Frost care se rostogoli în cealaltă încăpere.

Imediat începură să tragă mai multe arme. Cealaltă fereastră fu pur şi simplu pulverizată în mai puţin de zece secunde. Mercenarul ripostă orbeşte, cu dinţii strânşi, cu arma zvâcnindu-i în mâini. Dar libanezii continuau să tragă, blocându-l într-un colţ al zidului. Ştia ce avea să urmeze. Ticăloşii aveau să-l prindă ca într-o menghină, trăgând din toate direcţiile ca să se apropie treptat şi să-l lichideze în cele din urmă.

Oricât de sinucigaşă ar fi putut să pară, singura posibilitate era să iasă din casă şi să-i atace.

Când vacarmul încetă, pereţii încăperii erau plini de urmele gloanţelor. Frost stătea pe podea în genunchi, înconjurat de cioburi de sticlă. Se ridică lent, deplasându-se după unghiul peretelui.

O scurgere de lichid brun şerpui în acel moment până la el. Merse pe lângă ea până la omul cu maxilarul rupt. Colegii lui îl împănaseră cu gloanţe. Sângera din toate părţile.

Mercenarul îşi apropie faţa de cadrul dislocat al ferestrei. Sub copaci pluteau pânze groase de ceaţă. Tipii era probabil ascunşi în desişul care mărginea suprafaţa degajată.

Câţi mai erau?

Frost scosese din luptă patru. După rafalele furioase de adineauri, nu puteau să fie mai mult de trei. În plus, nu aveau cum să aibă mai mult de unu-două încărcătoare de schimb.

Se hotărî să-şi încerce norocul.

Mercenarul se retrase de la fereastră, cu puşca Jager lipită de piept, luă o gură mare de aer şi se avântă fulgerător.

O armă trase în stânga lui în timp ce ateriza pe pământul umed şi rece. Mici gheizere de pământ ţâşniră la treizeci de centimetri de el. Frost se aruncă pe burtă, deschizând focul în direcţia de unde se trăgea.

I se păru că aude un geamăt înfundat, dar nu avu timp să analizeze problema. Răpăitul altei arme izbucni la zece metri în faţa lui. Frost zvâcni brusc şi se rostogoli de câteva ori apăsând pe trăgaciul armei. Apoi se ridică brusc şi porni la fugă drept spre silueta masivă care îl ochea stând în genunchi. Trase o rafală din alergare, dar tipul nu ripostă.

Înţelese de ce oprindu-se brusc la un metru de el. Şeful libienilor, omul cu capul ras, se sprijinea şi acum pe un genunchi, luptând cu disperare să-şi menţină acest echilibru dincolo de care îl aştepta moartea. Probabil că Frost îl nimerise când trăsese în timpul rostogolirii. Câteva gloanţe trecuseră prin gâtul bivolului arab, făcând găuri mari prin care se scurgea sângele inundându-i cămaşa. Ochii lui larg deschişi nu mai vedeau nimic.

În momentul în care Mercenarul întorcea capul ca să privească în jurul lui, şeful libienilor căzu greoi la pământ, ca o porţiune de zid vechi.

Frost se deplasă apoi cu prudenţă spre desişul de unde veniseră primele rafale. Şi îl descoperi, culcat pe spate, cu pieptul străpuns de trei gloanţe, pe tipul care îl surprinsese în momentul când se reîntorcea la ambarcaţiunea-taxi.

Al treilea cadavru zăcea la câţiva metri. Era probabil primul libian omorât. Tipul se „bucurase” de un tratament de şoc. Îi lipsea jumătate din craniu. Creierul căzuse lângă el.

În acel moment, un hârjâit abia perceptibil îl făcu să-şi încordeze auzul.

Se auzea foarte bine apropiindu-se zgomotul unui motor. Mercenarul lăsă jos puşca şi trase de la centură pistolul Browning High-Power.

Teroriştii se întorceau în bârlog. Trebuia să le pregătească o primire cu fanfară!

CAPITOLUL XIX

Yusef pilota şalupa, încruntat din cauza atenţiei încordate impuse de condiţiile meteorologice. Când zări în sfârşit conturul vag al pontonului, reduse viteza şi viră ca să acosteze, apoi privirea i se întoarse spre Şahed care stătea pe bancheta din spate.

Locotenentul emirului zâmbi cu subînţeles. Atinse uşor cu palma leul de aur care împodobea mânerul pumnalului.

Gordon Young ieşi din cockpit, cu costumul de cauciuc pe el, mai puţin cagula. Buzunarul de plastic lipit de şodul lui conţinea micul transmiţător de ultrasunete. Prefera să-l ţină la el.

Plimbarea se derulase fără probleme. Se deplasase prin apa întunecoasă şi lipicioasă a canalelor veneţiene ca un peşte tenebros. Accesul la incintă se făcuse cu uşurinţă. Bomba fusese fixată, gata să explodeze la simpla apăsare pe un buton. Peste câteva ore, avea să plece cu avionul, însoţit de contesă, spre o oază de vis...

Schiţă un zâmbet în momentul în care flancul ambarcaţiunii lovea uşor pontonul. Dar zâmbetul se transformă într-o grimasă de amărăciune când simţi privirea lui Şahed îndreptată spre el. Acea maimuţă bronzată îl provocase toată seara cu atitudini de şef dispreţuitor. I-ar fi închis gura definitiv cu cea mai mare bucurie...

Yusef sări din ambarcaţiune cu frânghia pentru legare la ponton, iar Young îl urmă, lăsând materialul de scufundat la bord. Data viitoare când va plonja în apă, va fi într-o piscină înconjurată de palmieri.

Eşarfele de ceaţă care se legănau la suprafaţa solului dădeau impresia ciudată că arborii pluteau în gol. Americanul se uită la ei un moment în timp ce se simţea cuprins de un sentiment tulbure. O ameninţare. Inima începu să-i bată cu putere fără să fie în stare să-şi explice de ce.

Se întoarse brusc, simţind o răsuflare în ceafa. Şahed ţinea deasupra lui o lamă lată şi curbată. Simţind că îngheaţă de spaimă, Young se uită îngrozit spre lama de oţel care se apropia rapid de gâtul lui.

Un val de căldură îi umplu gura, forţând buzele, şi vomă un şuvoi de sânge, după care căzu în genunchi. Privirea lui tulbure zări pumnalul înroşit care îi ieşea din gât, provocându-i o arsură

insuportabilă, apoi i se înfipse în piept, croindu-şi drum printre coaste ca să-i lovească inima.

Nu uzi râsul satisfăcut al arabului.

Murise.

Şahed şterse lama cuţitului pe îmbrăcămintea americanului şi tăie curelele ca să poată scoate detonatorul electronic.

Yusef se întorsese deja la şalupă şi pornise motorul. Totul se petrecuse cum fusese prevăzut, după ordinele emirului. Cordon Young îşi făcuse datoria. Putea să plece în locul care i se potrivea cel mai bine: în neant.

Şahed se uită spre capătul pontonului. Marzuk ar fi trebuit să se afle acolo ca să ia cadavrul în primire şi să-l facă să dispară...

Făcu câţiva paşi. Se opri brusc, dându-şi seama că se petrecea ceva anormal.

În acel moment, o siluetă apăru brusc la celălalt capăt al pontonului şi îi strigă să nu mişte.

Era o fantomă. Cea a omului cu un singur ochi. Fără să ţină seama de somaţia acelui spectru, locotenentul emirului se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre barcă de parcă ar fi fost urmărit de toţi diavolii iadului.

În spatele lui răsună o împuşcătură. Glonţul îi şuieră pe la ureche.

Conştient de ce se întâmpla manevră şalupa ca să-i permită lui Şahed să sară la bord.

Şeful teroriştilor ajunse la capătul pontonului. Sări. Al doilea glonţ al Mercenarului îl nimeri în zbor, rupându-i umărul şi zguduindu-i tot corpul. Căzu greoi în partea din spate a şalupei, se prinse instinctiv de marginea dunetei şi se ajută trăgând cu braţele.

Şalupa iahtului *Fadila* se depărtă în trombă spre larg.

*

* *

Frost conducea ambarcaţiunea-taxi cu arma în mână, despicând pânzele de ceaţă, urmărind cu privirea farurile puternice care străbăteau întunericul. Conducea cu repeziciune, dar încă nu zărea ambarcaţiunea teroriştilor.

După ce asasinul lui Young îi scăpase, alergase până la ambarcaţiunea-taxi ca să-i urmărească pe cei doi arabi Numai că bazinul era mare şi urmăriţii luaseră destul avans ca să poată scăpa de el.

Mercenarul înjură în gura mare. Asistase la moartea americanului şi îl văzuse pe asasin luând de la mort o centură de

care atârna un fel de toc din piele. Gordon Young pusese bomba puţin mai devreme. Micul aparat care declanşa explozia de la distanţă era singurul lucru pe care i-l puteau fura teroriştii.

Ceaţa părea că vrea să se ridice. Din când în când, spaţii degajate permiteau o vizibilitate aproape normală. Frost se strâmbă în bătaia vântului şi mări viteza. Avea o şansă dintr-o mie să dea peste *Fadila,* mai mult în orice caz decât să găsească şalupa care probabil că era mult mai rapidă decât barca lui.

Dar mai putea foarte bine şi să se trezească în plină Adriatică. Acest gând îl făcu să-şi încleşteze maxilarele. Dacă făcuse tot scandalul ca să se piardă pe mare şi să fie cules de un trauler neozeelandez în timp ce vicepreşedintele Statelor Unite murea în atentat, atunci cel mai bun lucru ar fi fost să-şi ia o vacanţă la munte unde să moară de ruşine!

Deodată răsunară câteva explozii, urmate de un răpăit care semăna foarte mult cu cel al unui pistol-mitralieră.

Frost reduse viteza şi trase cu urechea. După cât putuse el să-şi dea seama, detunăturile răsunaseră în apropiere.

O luptă pe apă?

Să nu care cumva să fie prins între un cuirasat sovietic şi un distrugător american care declanşau al treilea război mondial!

Partea din faţă a bărcii pătrunse într-o perdea groasă de ceaţă. Frost viră în direcţia de unde i se păruse că aude împuşcăturile.

Înaintă lent câteva minute şi ieşi în fine din ceaţă.

Imediat tresări. Şalupa iahtului *Fadila* tocmai apăruse în faţa lui. Era nemişcată şi avea farul din spate stins. Cei din şalupă nu remarcară imediat ambarcaţiunea-taxi, prea absorbiţi de ceea ce vedeau. La vreo treizeci de metri în faţa lor se profila iahtul *Fadila.* Era prins la mijloc între două şalupe mari ale pazei de coastă care îndreptau spre el nişte reflectoare puternice.

Mercenarul rămase cu gura căscată, probabil la fel ca şi arabii din faţa lui.

Răsună altă serie de detunături şi unul dintre faruri se sparse. În noapte se auzi imediat răpăiala unei mitraliere uşoare. Gloanţele trasau în noapte dâre de culoarea focului.

Teroriştii din barcă discutau probabil despre ce ar fi trebuit să facă. Centrul strategic fiind luat cu asalt, nu le mai rămânea decât să fugă.

În momentul în care Frost ajunse cam la zece metri de ei, cel de la cârmă întoarse capul şi văzu ambarcaţiunea-taxi venind spre ei cu farurile stinse. Avu o clipă de ezitare în care

Mercenarul acceleră. Partea din faţă a bărcii se ridică şi taxiul plutitor ţâşni înainte.

Frost se aplecă într-o parte. Cu Browning-ul într-o mână, strângând volanul cu cealaltă, ţinti şi trase în pilot. Tipul, lovit în cap, se prăbuşi peste tabloul de bord. Celălalt încercă să împingă cadavrul ca să pornească barca.

Mercenarul nu mai putea să evite ciocnirea. Trase capul între umeri în timp ce etrava ambarcaţiunii-taxi intra în flancul şalupei rupând-o cu un pârâit puternic. Şocul îl aruncă peste parbrizul de plexiglas care se smulse pe jumătate. Cu pieptul presat de volan, Frost simţi ambarcaţiunea ridicându-se în aer. Motorul hurui furios şi se opri brusc. Partea din faţă a ambarcaţiunii-taxi căzu din nou în apă.

Nimic nu mai mişca.

Mercenarul căzu peste marginea dunetei, cu respiraţia tăiată, apoi se uită sub el. Şalupa iahtului era tăiată în două şi se ducea lent la fund.

O spărsese şi se postase pe ea ca un şoim pe o nevăstuică.

Cadavrul teroristului împuşcat de Frost plutea la suprafaţă iar celălalt era strivit în fundul bărcii, cu trupul pe jumătate secţionat şi braţele ciopârţite. Îl recunoscu totuşi pe omul care îl lovise în cap în palatul contesei. La centură avea un pumnal cu un mic leu aurit pe mâner. Apa lagunei inundă totul în câteva minute...

Un zgomot de motor care se apropia îl făcu pe Frost să întoarcă capul. Văzu o şalupă condusă de un tip în uniformă cenuşie.

În partea din faţă stăteau, unul în faţa celuilalt, agentul FBI Michael O’Hara şi agentul Interpol Janie Withers.

Mercenarul îşi ridică şuviţa rebelă care îi cădea pe frunte. Un zâmbet larg îi lumina faţa.

*

* *

Zece minute mai târziu, după ce auzi rezumatul evenimentelor făcut de O’Hara şi Janie, Frost păşi pe puntea iahtului *Fadila.*

Gărzile emirului Abduzheb se predaseră după o luptă scurtă în care trei dintre ei pieriseră. Poliţiştii din paza de coastă ocupaseră vasul împreună cu cei trei ofiţeri de la brigada antiteroristă care veniră să-l felicite cu căldură pe Mercenar pentru fantastica lui cascadorie cu ambarcaţiunea-taxi. Frost fu nevoit să recunoască cu modestie că nici Clint Eastwood n-ar fi făcut ceva mai reuşit.

În orice caz, dacă avea să i se desemneze o medalie, ea revenea proprietarului ambarcaţiunii care probabil că îşi căuta taxiul cu disperare prin toată Veneţia.

Janie şi O'Hara îl îndrumară pe iahtul echipat cu efortul a milioane de dolari. Cadavrele celor trei zbiri zăceau pe puntea inferioară, acoperite de bucăţi mari de plastic negru.

Intrară într-un salon imens prevăzut cu ecrane radar şi ecrane video. Pe jos era întinsă o mochetă scumpă. Peste tot se puteau vedea perne de mătase şi tăvi de aur cizelat. Stilul din o mie şi una de nopţi, dar cu toată tehnologia de vârf.

Două cadavre pline de sânge zăceau unul lângă altul. Cel al contesei Andrea Goldoni şi al emirului Abduzheb.

Frumoasa veneţiană înfipsese de vreo treizeci de ori pumnalul în pieptul şi în pântecele sauditului, după care se sinucisese. Hainele lor erau pline de sânge. Lui Frost îi venea greu să-şi imagineze starea de furie disperată în care se aflase probabil contesa...

Luase secretul cu ea în mormânt.

Mercenarul nu-şi putu împiedica un mic regret. Dacă n-ar fi fost în cealaltă tabără, această frumuseţe brunetă l-ar fi făcut să se caţere pe pereţi!

Janie părăsi încăperea înaintea lui Frost şi O'Hara. Traversă în grabă puntea şi se aplecă peste bastingaj, reţinându-şi cu greu senzaţia de greaţă.

Era departe de arta bizantină.

Mercenarul veni lângă ea. În acel moment, doi poliţişti coborâră pasarela punţii superioare împingând în faţa lor două tinere încântătoare care se uitau în toate părţile ca nişte gazele înspăimântate. Această bucăţică din haremul emirului îi provocă lui Frost o tulburare a cărui natură o cunoştea foarte bine. Se uită în urma fetelor care, din păcate, probabil că dispăreau pentru totdeauna din viaţa lui...

În viaţă nu poţi avea totul!

Janie pricepu tulburarea nostalgică din privirea Mercenarului. Se sprijini cu coatele de balustradă lângă el şi şopti:

— Mi-a fost foarte tare frică pentru tine, Hank...

Mercenarul zâmbi.

— Şi mie, mărturisi el.

Îşi petrecu braţul după umerii ei şi o trase la pieptul lui. În spatele lui răsună o voce serioasă:

— Ştiu că ai avut o noapte agitată, nenişorule, dar mai avem câteva detalii de lămurit!

Frost se întoarse şi îl văzu pe roşcovan uitându-se la el cu mâinile în şolduri.

— Iahtul va fi cotrobăit prin toate colţişoarele, continuă el. Ar trebui să găsim chestii interesante. Între timp, propun să-l sculăm din somn pe Edward Frampton ca să-i punem câteva întrebări.

Frost dădu din cap fără convingere şi dădu din umeri fatalist.

Începuse să se gândească de pe-acum unde ar putea să se ducă ca să-şi petreacă viitoarea vacanţă. Pe o insulă pustie, pe lună sau la o mănăstire zen?

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....10

CAPITOLUL III.....18

CAPITOLUL IV.....26

CAPITOLUL V.....32

CAPITOLUL VI.....41

CAPITOLUL VII.....50

CAPITOLUL VIII.....58

CAPITOLUL IX.....64

CAPITOLUL X.....71

CAPITOLUL XI.....74

CAPITOLUL XII.....78

CAPITOLUL XIII.....84

CAPITOLUL XIV.....91

CAPITOLUL XV.....97

CAPITOLUL XVI.....104

CAPITOLUL XVII.....112

CAPITOLUL XVIII.....115

CAPITOLUL XIX.....125

CUPRINS.....131

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- **Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiu-lui" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.**
- **Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.**
- **Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.**

MOARTE LA VENEŢIA

Omul de la CIA trase piedica armei: strânse şi mai tare în palma umedă mânerul pistolului. Nu se putea înşela. Acea furnicătură caracteristică pe care o simţea în ceafă îi anunţa un pericol iminent. Era pândit de unul sau mai mulţi indivizi, ascunşi în penumbră.

Să-i fi întins contesa o capcană? Să fi fost chiar ea în pericol?

Înaintă încă vreo douăzeci de centimetri. Dreptunghiul de umbră al uşii situate în faţa lui se deschidea ca un puţ. Totuşi nimic nu mişca. Atunci aruncă o privire peste umăr...

O masă albă ţâşni din întuneric şi se repezi asupra lui. Abia avu timp să zărească un braţ de arlechin care se ridica, apoi un pumn strâns din care ieşea o lamă lungă şi curbată.

Pumnalul îi intră în gât înainte ca el să poată trage. Nu mai reuşi să ţipe. Murise.

În curând GESTAPO de SVEN HASSEL

ISBN 973-9127-30-1

EDITURA Z

Lei 14.000